

இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி

சுலாந்தீ துரை மனோகரன்

கலைவாணி புத்தக நிலையம்
யாழ்ப்பாணம் - கண்டி

இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி

கலாநிதி துரை மனோகரன்
முதுநிலை விரிவுரையாளர்
தமிழ்த்துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

வெளியீடு

கலைவாணி புத்தக நிலையம்
யாழ்ப்பாணம் கண்டி

இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி

உரிமை	:	திருமதி கனகாம்பிகை மனோகரன்
முதற்பதிப்பு	:	ஓகஸ்ட், 1997.
வெளியீடு	:	கலைவாணி புத்தக நிலையம், யாழ்ப்பாணம் - கண்டி.
அச்சு	:	S. மகேந்திரன் B.SC. ACT. மெமோ-டெக் கம்பியூட்டர்ஸ், கண்டி.
அட்டை அமைப்பு	:	மெமோ டெக், கண்டி.
விலை	:	100/=

ILANKAIYIL THAMIL ILAKKIYA VALARCHI (History of Sri Lankan Tamil Literature)

Author	:	Dr. Thurai Manoharan Senior Lecturer, Dept. of Tamil, University of Peradeniya.
Copy Right	:	Mrs. Kanagambikai Manoharan
First Edition	:	August, 1997.
Published by	:	Kalaivani Book Centre, Jaffna - Kandy.
Printed at	:	S.Mahendiran B.SC. ACT. Memo-Tech Computers, Kandy.
Cover Designed by	:	Memo-Tech, Kandy.
Price	:	100/=

படையல்

எனது கலை - இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு
ஆதரவாக இருந்து,
எனது பெருமையில் தாமும் மகிழும்
அருமை அன்னை
அருந்தவமணி துரைராஜா
அவர்களுக்கு

பதிப்புரை

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வளர்ந்து வரும் தமிழ் இலக்கிய வானில், இன்று ஆய்வுத்துறையிலும், விமர்சனத்துறையிலும் சுடர்விட்டுள்ளிருக்கும் விண்மீன் எனத் திகழும் கலாநிதி துரை மனோகரன் (தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்) அவர்கள் எனது அன்பான வேண்டுகோளுக்கிணங்க எழுதி வழங்கிய “தமிழ் இலக்கியம் பார்வையும் பதிவும்,” நூல் வடிவம் பெற்றுச் சகலரின் பாராட்டையும், நன்மதிப்பையும் பெற்றுள்ளது.

இம்முறையும் உயர்தர, உயர்பட்ட மாணவர்களின் தேவைக்கேற்பவும், பொதுவாசகர்களின் பயன்பாட்டுக்கு அமையவும், “இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி” என்னும் தலைப்பில் தரமான படைப்பை எழுதி வழங்கி, எமது நிறுவனத்தின் வாயிலாக வெளியிட அனுமதியளித்த, எனது அன்புக்கும் பெருமதிப்புக்கும் உரிய கலாநிதி துரை மனோகரன் அவர்களுக்கு எனது நன்றி என்றுமுரியது.

எங்கள் அரை நூற்றாண்டுக் கால வெளியீடுகளைப் பெரிதும் வரவேற்றுப் பயன் பெறும் மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், அறிஞர்கள் பொது வாசகர்கள் இந்நூலையும் ஏற்றுப் பயன் பெறுவர் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

வளர்க தமிழ் வாழ்க கலாநிதி புகழ்.

க. நடராஜா

பதிப்பாளர்,

10, மெயின் வீதி,

231, திருகோணமலை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

கண்டி.

02-22121

08-223196 , 078-71418

முன்னரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினைப் பொறுத்தவரை, தமிழ்நாட்டுக்கு அடுத்த முக்கியத்துவத்தினை இலங்கை கொண்டுள்ளது. தொடர்ச்சியாக ஏழு நூற்றாண்டுக்கால வளர்ச்சியினையே அது கொண்டிருப்பினும், தனக்கெனத் தனித்துவ அம்சங்களையும் அது பெற்றுள்ளது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொடர்பான முழுமையான நூல் இதுவரை வெளிவராவிடினும், தனித்தனிக் காலகட்டங்களைக் கொண்ட சில நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவ்வகையில், இரசிகமணி கனக. செந்திநாதனின் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி (1964), கலாநிதி சி.மௌனகுரு, மௌ.சித்திரலேகா, கலாநிதி எம்.ஏ.நு.:மான் ஆகியோர் இணைந்து எழுதிய இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் (1979), கலாநிதி க.செ.நடராசாவின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி (1982) ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. கனக.செந்திநாதனின் நூலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய வளர்ச்சி குறித்தே பேசுகிறது. நடராசாவின் நூல் கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டு இறுதிவரையிலான இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியைக் கூறுகிறது. இவை தவிர, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றோடு தொடர்புடைய பல்வேறு அம்சங்கள் குறித்த நூல்கள் கணிசமாக வெளிவந்துள்ளன. இப்போது வெளிவரும் இந்நூல், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் தொடக்க காலம் முதல் இற்றைவரையிலான வளர்ச்சிப் போக்கினைத் தொடர்ச்சியாக உணர்த்தும் முறையில் அமைந்துள்ளது. இவ்வகையில், இது ஒரு முன் முயற்சி எனலாம்.

சில ஆண்டுகளாக, இவ்வாறான ஒரு நூல் எழுதவேண்டுமென விரும்பியிருந்தேன். அவ்விருப்பம் இப்போது நிறைவு பெறுவதையிட்டு மகிழ்ச்சி கொள்கிறேன். இந்நூல் எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தபோது, இந்நாட்டின் இலக்கியவாதிகளினதும், அறிஞர் பெருமக்களதும் சிறந்த பங்களிப்புகள் என் மனத்தை நிறைத்தன. அவர்களது பல்வகை ஆற்றல்கள் என்னை வியக்கவைத்தன. பல்வேறு துறைகளில் அவர்கள் முன்னோடிகளாக விளங்கியமை, பெருமிதத்தை ஏற்படுத்தியது.

இந்நூல் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை அறிவதில் ஆர்வமுள்ள இலக்கிய மாணவர்களுக்கும், வாசகருக்கும் பயன்படுமென எண்ணுகின்றேன். அடுத்துவரும் பதிப்புகளில் இந்நூலை மேலும் சற்று விரிவாக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் எனக்குண்டு.

இந்நூலை ஆக்குங்கால், தேவையான நூல்களை மனமுவந்து உதவிய திருவாளர்கள் வ.மகேஸ்வரன் (பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர்), இரா.சிவலிங்கம் (கண்டி திரித்துவக் கல்லூரி ஆசிரியர்), எம்.எஸ்.ஏ.ரவீம் (மஹரகம தேசிய கல்வி நிறுவனம்), பேராசிரியர் க.அருணாசலம் (பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை) ஆகியோருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அதேவேளை, இந்நூலின் அச்சுப் பிரதிகளைச் சரிபார்ப்பதில் உதவிய பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர்களான திரு. எஸ்.வை.ஸ்ரீதர், திருமதிகள் சோதிமலர் ரவீந்திரன், ஜெஸ்மி சித்திக் ஆகியோருக்கு எனது இதயம் நிறைந்த நன்றிகள் உரியன.

இந்நூல் தொடர்பாக, எனது இதயத்தில் நிறைந்திருக்கும் இன்னொருவர், கண்டி கலைவாணி புத்தக நிலைய அதிபர் திரு.க.நடராஜா ஆவர். தமிழ் இலக்கியம்-பார்வையும் பதிவும் என்ற எனது நூலை வெளியிட்டதோடு, இந்நூலையும் தாமே வெளியிடும் பொறுப்பையும் மனமகிழ்ச்சியுடன் அவர் ஏற்றுள்ளார். இலங்கையில் நூல் வெளியீட்டுத்துறையில் ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆண்டுகளாகச் சாதனை புரிந்துவரும் கலைவாணி புத்தக நிலையம், எனது நூலையும் வெளிக்கொணர்வதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன். திரு. நடராஜாவுக்கு எனது நன்றி என்றும் உரியது.

இந்நூலைக் கணனி முறையில் அச்சிட்டுதவிய திரு.எஸ்.மகேந்திரன் அவர்களுக்கும் அட்டையை அழகுற அமைத்துதவிய கண்டி மெமோ-டெக் நிறுவனத்தினருக்கும் எனது உளங்கனிந்த நன்றிகள்.

கண்டியில் நூலாசிரியர்களுக்கும், வாசகர்களுக்கும் இடையில் ஓர் இலக்கியப் பாலமாக விளங்குபவர், கண்டி மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின் தலைவரான திரு.இரா.அ.இராமன். நூல்கள் வெளிவரும்போது, அவற்றைச் சிறந்த முறையில் மக்கள் முன் அறிமுகப்படுத்தும் பணியினை அவர் செய்துவருகின்றார். அத்தகைய இலக்கிய நெஞ்சங் கொண்ட இராமனுக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றிகள்.

எனது எழுத்து முயற்சிகளில் எப்போதும் பின்னணியில் நின்று ஊக்குவித்துவரும் துணைவி கனகாம்பிகைக்கு, இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனது இதய நன்றியைத் தெரிவித்துக்

கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இறுதியாக, இந்நூலினைக் கரங்களில் ஏந்தி, கண்களிறு பதிய வைக்கப்போகும் வாசகர்களுக்கும் எனது இனிய நன்றிகள்.

துரை.மனோகரன்
தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராதனை,
இலங்கை.

05.08.1997.

உள்ளுறை

பதிப்புரை	i
முன்னுரை	ii
முதலாம் இயல் :	
தேற்றவாய்	
ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்	1
இலங்கையின் முதல் தமிழ் நூல்	3
இரண்டாம் இயல் :	
யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலம்	
(ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம்)	
அறிமுகம்	5
யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் கால	
இலக்கியப் பண்பு	7
நூல்கள்	
சோதிட வைத்திய நூல்கள்	11
வரலாற்று நூல்கள்	14
தலபுராணங்கள்	17
பொதுமக்கள் சார்பு இலக்கியங்கள்	19
அரசகேசரியும் இரகுவமிசமும்	23
மூன்றாம் இயல் :	
போர்த்துக்கீசர் ~ ஒல்லாந்தர் காலம்	
அறிமுகம்	28
போர்த்துக்கீசர் - ஒல்லாந்தர் கால	
இலக்கியப் பண்பு	29
நூல்கள்	
பள்ளு நூல்கள்	34
அம்மாண	40
பிற சிற்றிலக்கியங்கள்	43
காவியங்கள்	49
புராணங்கள்	51

பிற முயற்சிகள்	52
சோதிட வைத்திய நூல்கள்	53
நாடக வளர்ச்சி	53
போர்த்துக்கீசர் - ஒல்லாந்தர் காலத்து இலக்கியவாதிகள்	55
நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர்	56
மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர்	61

நான்காம் இயல்:

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்

இலக்கிய வளர்ச்சி

அறிமுகம்	66
பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியப் பண்பு	68
நாவல் இலக்கியத் தோற்றம்	73
செய்யுள் இலக்கியம்	73
நாடக வளர்ச்சி	82
பிற துறைகள்	85
பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியவாதிகள்	
ஆறுமுகநாவலர்	87
சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை	96
உடும்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர்	103
யாழ்ப்பாணம் பதுறுத்தீன் புலவர்	106
முஹம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை	110

ஐந்தாம் இயல் :

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி

அறிமுகம்	116
இலக்கியப் பண்பு	117
கவிதை	122
நாவல்	141
சிறுகதை	154
நாடகம்	169
விமர்சனம்	186

முதலாம் இயல்

தோற்றுவாய்

ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்

தமிழ் நாட்டினையடுத்து, மிக நீண்ட காலமாகத் தமிழ்மக்கள் வாழ்ந்து வரும் நாடாக இலங்கை விளங்கி வருகின்றது. இலங்கையின் தமிழ் இலக்கியம் ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரோடு தொடக்கம் பெறுவதாகப் பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. சங்ககாலத்து இலக்கியவாதிகளுள் ஒருவராக விளங்கிய ஈழத்துப் பூதந்தேவனார், பூதந்தேவனார், மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்ற பெயர்களாலும் குறிப்பிடப்படுகின்றார். சில ஆய்வாளர்கள் பூதந்தேவனார் இலங்கையைச் சார்ந்தவர்தானா என்பதில் கருத்து வேறுபாடு கொண்டவராக விளங்குகின்றனர். ஆயினும், சங்ககாலத்தைச் சார்ந்தவராக இலங்கையைச் சேர்ந்த புலவர் ஒருவர் பங்களிப்புச் செய்திருக்க இயலும் என்று கொள்வதில் தவறில்லை என்றே தோன்றுகின்றது. தமிழ் நாடு இலங்கைக்கு மிக அண்மையில் இருப்பதனாலும், தமிழர்கள் நீண்ட காலமாக இங்கு வாழ்ந்துவந்திருப்பதனாலும் இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒரு புலவர் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்திருக்க இயலும். ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்பது, அவர் இலங்கையைச் சார்ந்தவராதல் வேண்டும் என்பதையும், மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்பது, அவர் இலங்கையிற் பிறந்து, மதுரையில் தமது வாழ்க்கையைக் கழித்தவராதல் வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம்.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் ஏழு செய்யுள்கள் சங்க இலக்கியத் தொகுப்புகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. அகநானூறு (88,231,307), குறுந்தொகை (189,343,360), நற்றிணை (366) ஆகிய தொகுப்புகளில் அடங்கியுள்ள ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் செய்யுள்கள், அவரது கவியாற்றலைப் புலப்படுத்துவனவாக விளங்குகின்றன. இவரும், பிற சங்ககாலப் புலவர்களான பரணர், நக்கீரர், மதுரைக் கணக்காயனார் முதலிய சில புலவர்களும் சமகாலத்தைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகின்றனர். பூதந்தேவனார் சங்ககாலத்தின் பின்னெல்லையான கி.பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவராகலாம் எனப் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை கருதுகின்றார். பூதந்தேவனாரின் செய்யுள்களில் இலங்கையைப் பற்றிய குறிப்புகள் எவையும் இடம்பெறவில்லை.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் இலக்கியப் பணி தமிழ்நாட்டிலேயே இடம் பெற்றமையால், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் தொடர்நிலை பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையிலிருந்த இத்தகைய புலவர்கள், ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் வரைக்கும் தம்மை வரவேற்கும், ஆதரிக்கும் அரசு போன்ற நிறுவனரீதியான புரவலர்கள் இந்நாட்டில் இல்லாதிருந்தமையால், இயல்பாகவே தமிழ்நாட்டின் பால் கவர்ச்சி கொண்டிருந்திருப்பர். எவ்வாறாயினும், இலங்கையிற் சோழராட்சியின்போது தமிழ் வளர்ச்சியுற்றிருக்கலாம் என்பதை, ஆங்காங்கே கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளிலே இடம் பெறும் தமிழ்ச் செய்யுள்கள் உணர்த்துகின்றன. அனுராதபுரம், கோட்டகம், பதவியா, பண்டுவஸ்ருவர முதலிய இடங்களிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளில், இவ்வாறு தமிழ்ச் செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன. இவை கி.பி. 9 முதல் 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் எழுந்தவையாகும். இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குகையில், அக்காலகட்டத்தில் ஆங்காங்கு உதிரியாகச்

சில இலக்கிய முயற்சிகள் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது. ஆயினும், அவை பற்றி அறிவதற்குப் போதிய சான்றுகள் கிடைத்தில.

இலங்கையின் முதல் தமிழ் நூல்

இலங்கையில் தமிழ் இலக்கியங்கள் தொடர்ச்சியாகத் தோன்றுவதற்கு முன்னர், ஆரம்ப கட்டத்தில் சோதிட, வைத்திய நூல்களே தோற்றம் பெற்றன. இவ்வகையில், தம்பதேனியாவில் ஆட்சி புரிந்த நான்காம் பராக்கிரமபாகுவின் (இரண்டாம் பண்டித பராக்கிரமபாகு) காலத்தில், அவனது அவைக்களப் புலவராக விளங்கிய தேனுவரைப் பெருமாள் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட போசராச பண்டிதர் என்பவர், கி.பி.1310 ஆம் ஆண்டிற் சரசோதி மாலை என்னும் சோதிட நூலை மன்னனின் அவையில் அரங்கேற்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது. போசராசர், தமது தந்தையின் பெயராகிய சரசோதி என்ற பெயரின் அடிப்படையிலேயே தமது நூலுக்குச் சரசோதிமாலை எனப் பெயரிட்டுள்ளார். விருத்தப்பாவால் அமைந்த இந்நூல், பன்னிரு படலங்களையும், 934 செய்யுள்களையும் கொண்டுள்ளது. நூலின் பாயிரத்திலும், பல்வேறு இடங்களிலும் பராக்கிரமபாகுவை நூலாசிரியர் பெருமைப்படுத்தியுள்ளார். இந்நூலின் போக்கினுக்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் செய்யுள்களை நோக்கலாம்:

பூமாது மேவு தோளான்

பொற்கம லத்து வாழு

மாமாது சேரு மார்பன்

மாமணி நாட னெங்கோன்

காமானுஞ் செங்கை வள்ளல்

கதிரவன் மரபில் வந்தோன்
பாமாலை சூடு மீளிப்
பராக்ரம வாகு பூபன்.

கூறுசொற் புன்சொ லேனுங்
கொள்கையின் பொருண லத்தால்
வீறுசேர் கேள்வி மிக்கோர்
மீக்கொளற் பால தாகுஞ்
சேறெழ நடந்து சென்றுந்
தேனுகர் சுரும்பு மொய்க்கு
நாறுசெங் கழுநீர் கொய்யு
நலமெனப் புவியின் மாதோ.

இரவினிற் பத்தி னொன்று
இந்துபன் னொன்றி லொன்று
வருபுதன் மூன்றி னொன்று
மண்மகற் கெட்டி லொன்று
இருபதி னொன்று காரிக்
கியல்புடைக் கூளி கொள்ளும்
குருபுகர் இரண்டு நன்றாங்
கொழுந்கூடு மிதிப்ப தற்கே.

இலங்கையிலே தோன்றிய தமிழ் நூல்களுட் காலத்தால் முந்தியது
என்ற பெருமை இந்நூலுக்கு உண்டு.

இரண்டாம் இயல்

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலம் (ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம்)

அறிமுகம்

நீண்ட காலமாகத் தமிழ்நாட்டுக்கும், இலங்கைக்குமிடையே அரசியல், பண்பாடு முதலானவை தொடர்பான உறவுகள் இருந்துவந்துள்ளன. தமிழ் மன்னர்கள் அவ்வப்போது இலங்கையின் வடபாகத்தை ஆட்சி புரிந்து வந்துள்ளனர். சோழப் பெருமன்னர் தமிழ்நாட்டிற் பேரரசு ஒன்றினை நிறுவியபோது, இலங்கையும் அவர்களது பெருவலியாற் பாதிக்கப்பட்டது. கி.பி. 1044 இல் இலங்கை சோழப் பெருமன்னரின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டது. சோழர் வலி குன்றி, இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு தமிழ் நாட்டிலே தலையெடுத்தபோது, தமிழ் நாட்டுக்கும், இலங்கைக்குமிடையே நெருக்கமான உறவுகள் வளர்ந்தன. அதேவேளை, கி.பி. 1215 இல் கலிங்க நாட்டிலிருந்து இலங்கை மீது படையெடுத்து வந்த மாகன், பொலனறுவையைக் கைப்பற்றி ஆளத் தொடங்கினான். அவனையடுத்து, அவனது சகோதரனான ஜெயபாகு என்பவன் கி.பி. 1216 இல் இலங்கையின் வடபாகத்தைக் கைப்பற்றி, அங்கு தனது ஆட்சியை ஏற்படுத்தினான். அக்காலம் முதலாக, இலங்கையின் வடபகுதியிலே தனியரசு ஒன்று ஏற்படத் தொடங்கியது.

கி.பி.1258 இல் பாண்டியப் பேரரசனான சடாவர்மன்

சுந்தரபாண்டியன் தனது பெரும் படையை அனுப்பி, மாகனிடமிருந்து பொலனறுவையைக் கைப்பற்றினான். அக்காலகட்டத்திலிருந்து இலங்கையிற் பாண்டியப் பேரரசின் செல்வாக்கு மேலோங்கத் தொடங்கிற்று. மற்றொரு பாண்டியப் பேரரசனான மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் காலத்தில், “ஆரியச் சக்கரவர்த்தி” எனப் பெயர் பூண்ட அவனது சேனைத் தலைவன் கி.பி.1284 இல் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி, மீண்டும் ஒரு தனியரசை ஏற்படுத்தினான். அக்காலகட்டத்திலிருந்து கி.பி.1621 இல் யாழ்ப்பாணத்தைப் போர்த்துக்கீசர் கைப்பற்றும் வரை, யாழ்ப்பாண மன்னர் (ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள்) காலம் நீடித்தது. ஏறத்தாழ 337 ஆண்டுகள் அவர்களது ஆட்சிக்காலமாக விளங்கியது. அவர்கள் தம்மை “ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள்” என்னும் பெயரால் குறிப்பிட்டுக் கொண்டனர்.

கி.பி.1216 இல் கலிங்கமாகனின் தம்பி ஜெயபாகு யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிய காலத்திலிருந்து, சிங்கை என்ற இடம் யாழ்ப்பாண அரசின் தலைநகரமாகத் திகழ்ந்தது. ஆரம்பகால யாழ்ப்பாணத் தமிழ்மன்னர் காலத்திலும் அதுவே தலைநகரமாக விளங்கியது. பின்னர், கி.பி.1450 ஆம் ஆண்டு முதல் நல்லூர் தலைநகரமாக அமையத் தொடங்கியது. கி.பி. 14ஆம்,15ஆம் நூற்றாண்டுகளில் யாழ்ப்பாண அரசு உன்னத நிலையில் இருந்தது.

யாழ்ப்பாண அரசின் புதிய தலைநகராக நல்லூர் அமைந்த பின்னர், பரராசசேகரனின் ஆட்சிக் காலத்தில், அவனது தம்பியான சங்கிலியும் (செகராசசேகரன்), மருமகனான அரசகேசரியும் ஒரு தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவினர் என்று கருதப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளில், சிங்கைச் செகராசசேகரனும் (1380-1414), நல்லூர்ப் பரராசசேகரனும் (1478-1519) புகழ்பெற்ற மன்னர்களாக விளங்கினர். அவர்களது காலத்திலே பல தமிழ் நூல்கள் தோன்றி, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதையமைத்துக் கொடுத்தன. யாழ்ப்பாண அரசின் தோற்றத்தின் பின்னரே, இலங்கையிலே தொடர்ச்சியான தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியைக் காணமுடிகின்றது.

யாழ்ப்பாண அரசின் காலம் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மிக முக்கிய காலகட்டமாகும். தமிழருக்கென ஓர் அரசு தோன்றியதன் பயனாக, இலக்கிய ரீதியான முயற்சிகளோடு, வரலாற்று ரீதியான அம்சங்களையும், சோதிடம், வைத்தியம் தொடர்பான விடயங்களையும் தொகுத்துப் பேணும் ஆர்வமும் தொடங்குவதைக் காணலாம்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ்மன்னர் கால இலக்கியப் பண்பு

இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் திறவுகோலாக விளங்குவது, யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலமாகும். கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி தொடர்ச்சியான பாதையில் செல்லத் தொடங்கியது. தமிழ்நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சியிற் காணப்படும் பொதுவான அம்சங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு வளர்ந்துள்ள அதேவேளை, தனக்கெனத் தனியான இலக்கியப் பண்பினையும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் கொண்டதாக விளங்குகின்றது.

யாழ்ப்பாணத் தமிழரசர் காலத்திலிருந்து இடப்பட்ட

அத்திபாரமே இன்று வரை இலங்கைக்கெனத் தனித்துவமானதோர் இலக்கியச் செல்நெறியை ஏற்படுத்தியது எனலாம். அக்கால கட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டு தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும், தமிழர் பெருமளவில் வாழ்ந்துவந்திருக்கும் மற்றைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களான திருகோணமலை, முல்லைத்தீவு, மட்டக்களப்புப் பகுதிகளிலும் ஆர்வம் மிக்க இலக்கிய முயற்சிகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டு இரகுவமிசம், பரராசசேகரன், உலா, வியாக்கிரபாத புராணம் முதலான இலக்கியங்களும், வையா பாடல், கைலாயமாலை, இராசமுறை முதலான வரலாற்றுத் தொடர்பான நூல்களும், செகராசசேகரமாலை என்னும் சோதிட நூலும், செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் ஆகிய வைத்திய நூல்களும் தோன்றின. இவற்றுள், பரராசசேகரன் உலா, வியாக்கிரபாத புராணம், இராசமுறை ஆகியன மறைந்தொழிந்து விட்டன. திருகோணமலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தசஷிணகைலாச புராணம், திருக்கரைசைப் புராணம் முதலான தலபுராணங்களும், கோணேசர் கல்வெட்டு என்னும் வரலாற்றுத் தொடர்பான நூலும் தோன்றியுள்ளன. பொதுமக்கள் சார்பு இலக்கியமான கதிரைமலைப்பள்ளு முல்லைத்தீவுப் பிரதேசத்தில் எழுந்துள்ளது. மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டு, கண்ணகி வழக்குரை தோன்றியுள்ளது.

இவற்றின் அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து, யாழ்ப்பாணத் தமிழ்மன்னர் காலத்தில், யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகியவை இலக்கியப்

பிரதேசங்களாக விளங்கியுள்ளமை தெளிவாகிறது. இவற்றுள், யாழ்ப்பாணமும், திருகோணமலையும் உயர்நிலை இலக்கியங்களும், அறிவியல் நூல்களும் (யாழ்ப்பாணத்தில் சோதிட, வைத்திய, வரலாற்று நூல்களும், திருகோணமலையில் வரலாற்று நூலும்) தோன்றிய இடங்களாக அமைந்தன. முல்லைத்தீவும், மட்டக்களப்பும் பொதுமக்கள் சார்பு இலக்கியங்கள் தோன்றிய பிரதேசங்களாக விளங்கின.

இலங்கையின் தமிழ் நாடக வரலாற்றுக்கான அடிப்படையை ஏற்படுத்திய நூலாகவும் கதிரைமலைப்பள்ளி விளங்குகின்றது. கதிரைமலைப்பள்ளி இலக்கிய வடிவம் பெறுவதற்கு முன்னர் நாடகமாக நடிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

தமிழ் நாட்டில் சோழப்பெருமன்னர் காலத்தில் உலா என்னும் சிற்றிலக்கியம் அரச சார்பு பெற்று வளர்ச்சியடைந்தமை போல, யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்தில் பரராசசேகரன் உலா அரச சார்பு கொண்ட இலக்கியமாக விளங்கியது.

தமிழ்நாட்டிற் காவிய வளர்ச்சியிலே தேக்கநிலை ஏற்படத் தொடங்கும்போது, இலங்கையிலே முதற்காவியமான இரகுவமிசம் தோன்றியது. அதற்குக் காரணம், முதன்முதலாகத் தமிழ் மன்னர் பரம்பரையொன்று தொடர்ச்சியாக ஆளத் தொடங்கியதால், கவிஞர் மத்தியில் ஏற்பட்ட பெருமித உணர்வு எனலாம்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும், அறிவியல் துறைகள் தொடர்பான வளர்ச்சியிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக விளங்கினர். அவர்கள் அளித்த ஆதரவே பல்துறை சார்ந்த நூல்கள் தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாயிற்று. அதனால், புலவர்

பெருமக்களும் தம்மையாதரித்த செகராசசேகரன், பரராசசேகரன் முதலானோரைத் தமது நூல்களிற் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

யாழ்ப்பாண மன்னர்களிற் சிலர், தாமே கவித்துவம் வாய்ந்தவர்களாகவும் விளங்கினர். குறிப்பாக, சிங்கைச் செகராசசேகரன், நல்லூர்ப் பரராசசேகரன் போன்றோர் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்கள் ஆவர்.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற் தேசிய உணர்வினைப் பாய்ச்சும் முயற்சியையும் யாழ்ப்பாண மன்னர் கால இலக்கியங்களிற் காணக்கிடக்கின்றது. தசஷிணகைலாச புராணத்தில் ஈழமண்டலச் சருக்கம், திருக்கரைசைப் புராணத்தில் இலங்கைச் சருக்கம், கதிரைமலைப்பள்ளில் முத்தபள்ளி இலங்கையின் வளத்தைக் கூறும் பகுதிகள் முதலானவை இலங்கை என்ற தேசிய உணர்வின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்தவையாகும்.

தமிழ் நாட்டின் இலக்கியப் போக்கில், அக்காலகட்டத்திலிருந்து சற்று மேலோங்கத் தொடங்கிய வித்துவச் சிறப்பினைப் புலப்படுத்தும் போக்கின் பிரதிபலிப்பை இலங்கையிலும் காணலாம். இரகுவமிசம் அதற்குச் சிறந்தவோர் உதாரணமாகும்.

வடமொழி நூல்களினின்றும் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளும் அக்கால கட்டத்தில் இடம் பெற்றன. இரகுவமிசம், செகராசசேகரமாலை, செகராசசேகரம், பரராசசேகரம், தசஷிணகைலாச புராணம், வியாக்கிரபாத புராணம் முதலானவை இவ்வகையில் அடங்கும்.

அக்காலகட்டத்தில் விருத்தப்பா முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கியது. அதேவேளை, தாழ்சை, சிந்து, வெண்பா முதலிய யாப்புகளும் அக்காலத்திற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

யாழ்ப்பாண மன்னர் கால இலக்கிய முயற்சிகளை நோக்கும்போது, அக்காலகட்டத்துக்கு முன்னரே இலங்கையிலே தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று கருத முடிகின்றது. ஆயினும், நூல்களைப் பேணுவாரும், புலவர்களை நிறுவனரீதியாக ஆதரிப்போரும் இல்லாமையால், முன்னர் தோன்றிய நூல்கள் அழிந்திருக்கும் என்று கருதவேண்டியுள்ளது.

நூல்கள்

சோதிட வைத்திய நூல்கள்

யாழ்ப்பாண அரசின் கீழும் சோதிட, வைத்திய நூல்களே ஆரம்பத்தில் எழுந்தன. சரசோதிமாலையின் திருத்தப்பட்ட புது வடிவமாக யாழ்ப்பாண அரசுக் காலத்தில் செகராசசேகரமாலை என்னும் சோதிட நூல் தோன்றியது. கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், வரோதைய சிங்கையாரியன் என்னும் யாழ்ப்பாண மன்னனால் இந்நூல் எழுதுவிக் கப்பட்டது. சிங்கையச் செகராசசேகரன் என்ற பெயராலும் இம்மன்னன் அழைக்கப்பட்டான். அவனது ஆதரவிலே தோன்றிய நூலாதலின், இந்நூல் செகராசசேகரமாலை என்ற பெயரைப் பெற்றது. சோமசன்மா என்பவரால் இந்நூல் எழுதப்பட்டது. ஒன்பது படலங்களைக் கொண்டுள்ள செகராசசேகரமாலையில், 290 விருத்தங்கள் உள்ளன. சரசோதிமாலையிற் கூறப்பட்ட சில விடயங்கள்

இந்நூலில் இடம் பெறவில்லை என்பதனை, இலக்கிய கலாநிதி எம்.எக்ஸ்.ஸி. நடராசா சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.¹ செகராசசேகரமாலை வடமொழி நூலொன்றின் மொழிபெயர்ப்பாக அமைந்துள்ளது. இந்நூலிலிருந்து எடுத்துக்காட்டாக ஒரு செய்யுள் பின்வருமாறு:

வனைந்துமா முனிவோர் சொன்ன வடகலைச் சோதிடத்தைப்
புனைந்ததென் கலையாற் சட்டை பூட்டிய விதனைக்கேட்டு
முனிந்திட வேண்டா நல்லோர் முற்றுமா ராய்ந்துகுற்ற
நினைந்ததை யகற்றி நன்காய் நிச்சயித் திடுகை நீரே.

வரோதைய சிங்கையாரியன் காலத்திலே தோன்றிய வைத்திய நூல், செகராசசேகரமாகும். இதனை இயற்றியவர் பெயர் அறியுமாறில்லை. இந்நூல் எழுதப்படுவதற்குக் காரணமாகவிருந்த செகராசசேகர மன்னன், நூலில் ஆங்காங்கு புகழப்படுகின்றான். செகராசசேகரத்தில் வியாதி ஏற்படும் வகை, உடல் நிலை வேறுபாடுகள், சலம், மலம் பற்றிய பகுப்பு, உணவு வகை, நாடிவிதி, சுரவிதி, சன்னி விதி முதலியவை, மூலவியாதி, விக்கல், சுவாதம், வாதம், கசரோகம், குட்ட ரோகம், கரப்பன், வலி, வயிற்று நோய்கள், நீரிழிவு, முதுகுப் பிளவை, பித்தம் முதலான நோய்களின் தன்மைகளும், அவற்றுக்கான பரிகாரங்களும் போன்ற விடயங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் வைத்தியத் துறையிற் கொண்டிருந்த பேரார்வத்தை உணர்த்தும் இன்னொரு வைத்திய நூலாக விளங்குவது, பரராசசேகரம் ஆகும். நல்லூரை முதன் முதலில் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த பரராசசேகரனின் காலத்தது (1478-1519) இந்நூல் எனப் பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் கருதுவர். வடமொழியில் தன்வந்திரி எழுதிய ஆயுர்வேதம் தொடர்பான

நூலைத் தழுவினதாகப் பரராசசேகரம் அமைந்துள்ளது. ஆரம்பத்தில் இந்நூலில் 12000 செய்யுள்கள் இருந்தனவென்பர். இப்போது 8000 செய்யுள்கள் கொண்ட நூலாக ஏழு பாகங்களில் வெளிவந்துள்ளது. இலங்கைத் தமிழ் நூல் வரலாற்றில் இந்நூல் ஒரு பாரிய முயற்சியாகும். பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிடுவது போல, “பரராசசேகரம் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் அரசவையிலே கூட்டு முயற்சியாக இருந்திருக்கக்கூடும்.”²

யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் அறிவியல்துறை வளர்ச்சியிற் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தையே சோதிடம், வைத்தியம் தொடர்பான நூல்கள் தோன்றியமை உணர்த்துகின்றது. அரசு என்ற நிறுவனரீதியாகத் தமிழக மன்னர்கள் இத்தகைய துறைகளிற் பெரும் ஆர்வம் காட்டாதவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். இது தொடர்பாகப் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளையின் கருத்து கவனத்திற்குரியது:

“தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள் எவரும் சோதிடம், வைத்தியம் என்னும் துறைகளிலே 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் அளவு ஆர்வம் காட்டாதமை கவனிக்கத்தக்கது... யாழ்ப்பாணத் தமிழர் இன்றும் போற்றிவரும் துறைகள் இவை. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் மேனாட்டு முறையிலமைந்த மருத்துவ, கணித, விஞ்ஞான நூல்கள் தமிழில் முதன்முதல் யாழ்ப்பாணத்தில் எழுந்த பின்னணி இதுவே. அறிவு இலக்கியத்தைப் பேணுவதில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு எழுநூற்றாண்டுப் பாரம்பரியம் உண்டு. யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்திலே வட இந்தியக் கலைச்செல்வங்களைப் பேணிய கல்விப் பாரம்பரியம், 19 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து மேனாட்டுக் கலைச் செல்வங்களைப் பேணிவருகிறது.”³

வரலாற்று நூல்கள்

யாழ்ப்பாண அரசு தோன்றிய காலம் முதலாக இலங்கைத் தமிழரிடம் வரலாற்றுணர்வு முளைவிடத் தொடங்குவதை, வையாபாடல், கைலாயமாலை, கோணேசர் கல்வெட்டு ஆகியவை இனங்காட்டுகின்றன. தசஷிண கைலாச புராணம் சமய வழி நின்று வரலாற்றுணர்வை வெளிப்படுத்தும் தலபுராணமாக விளங்குகின்றது. அரசியல், வரலாற்றுத் தொடர்புடையனவாகக் கருதக்கூடிய இராசமுறை, பரராசசேகரன் உலா என்பவை மறைந்துவிட்டன. தமிழ்நாட்டுடன் ஒப்பிடும்போது, இலங்கையிலே தமிழரசு ஒன்று நிறுவப்பட்ட வேகத்திலேயே இந்நாட்டுத் தமிழரின் வரலாற்றைப் பேணும் முயற்சிகள் ஆரம்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டமை ஒரு சிறப்பம்சமாகும். இலங்கையில் தமிழர், தமது அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு அடிப்படையிலான தமது தொல்மரபை நிரூபிக்கவேண்டிய தேவை இருந்துவந்துள்ளது. அதனால், தமிழரின் அரசு ஒன்று நிறுவப்பட்டபோது, அதனோடு இயைந்ததான வரலாற்று அம்சங்களைத் தொகுப்பதும், பேணுவதும் அவசியமாயிற்று எனலாம்.

இத்தகைய வரலாற்று நூல்களிலே, வையாபாடல் இலங்கையின் மன்னர் பரம்பரை பற்றியும், பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் இலங்கையில் மக்கள் குடியேற்றங்கள் நடந்தமை பற்றியும், வன்னிமைகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. இந்நூலை வையாபுரி ஐயர் எழுதியுள்ளார். முத்துராசக் கவிராசரால் எழுதப்பட்ட கைலாயமாலை, யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிற் சிறந்து விளங்கிய கைலாயநாதர் கோயிலைச் சிங்கையாரியன் என்னும் யாழ்ப்பாண மன்னன் நிறுவி, வழிபாடு

செய்தமை பற்றிய விடயங்களைத் தெரிவிக்கின்றது. அத்தோடு யாழ்ப்பாணம் தொடர்பான பல்வேறு செய்திகள் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலத்திலே தோன்றிய இன்னொரு வரலாற்று நூல், கோணேசர் கல்வெட்டு ஆகும். கவி இராசவரோதயன் என்பவர் இந்நூலினை இயற்றியுள்ளார். இலங்கையிலே தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ள வரலாற்றுச் சார்புடைய நூல்களிலே, கோணேசர் கல்வெட்டுத் தனித்துவமுடையது என்பர்.4 இந்நூல் ஆரம்ப நிலையில் குளக்கோட்டு மன்னனின் கோயில் திருப்பணிகளை எடுத்துரைப்பதற்காகவே பாடப்பட்டது என்பது தெளிவாகிறது. ஆயினும், காலப்போக்கிலே கயவாகு மன்னனின் திருப்பணிகள் பற்றிய செய்யுட் பகுதியும், வன்னிமைகள் பற்றிய உரைநடைப் பகுதியும் நூலில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. குளக்கோட்டனின் திருப்பணிகளை எடுத்தியம்பும் செய்யுள்களில் ஒன்று பின்வருமாறு:

மேலான திருக்குளமும் இதற்கடுத்த
நாலாண்டில் விளங்கச் செய்து
சேல்பாயும் மாவலிநீர் வரவழைத்துத்
திசைபரவும் சிறப்பும் கண்டு
நீலான நீர்மிகுதி வரவெருவி
மதகுதிறப் பதுயா ரென்று
பாலாழி தனிந்துயிலும் பச்சைமுகில்
தனைநினைத்தான் பரிதி வேந்தன்.

இந்நூலின் உரைநடையின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

“அதன் பின்னர் இராசராசனான குளக்கோட்டு ராசனும்

தனது சதுரங்க சேனையும் மந்திரியுமாக உண்ணாசகிரியென்னும் பட்டணத்துக்கு வந்து ஆடகசவுந்திரியென்னும் இராசகுமாரியை விவாகம் முடித்துக்கொண்டு சில நாளங்கிருந்து இராசாத்தியுடன் திருக்குளம் பார்க்கவந்து பார்த்தபோது, வடபுறத்தில் ஒரு பணியிருக்கக்கண்டு அவ்வரசி தன்னோடு வந்த ஸ்திரி சனங்களைப்பார்த்து இந்தப் பணியைக் கட்டுங்களென்ன அச்சொல் முடியுமுன் ஆளுக்கொரு கல்லாய் வைத்துக் கட்டிமுடித்தார்கள். அவ்விடத்திற்குப் பெண்டுகள் கட்டு என்று பெயரானது. அதன்பின் அரசனும் அரசியும் வந்து திரிகோண நாயகரையுந் தரிசனை செய்து சொக்கட்டான் மாதிரியான ரத்தின மணிமண்டபமும் பளிங்கினாலொற்றைக்கால் மண்டபமும் சமைப்பித்துத் தரிசனை செய்துவருகின்ற நாளில் கோணநாயகர் கிருபையால் குமாரத்தி வயிற்றிற் சிங்ககுமாரனென்னுமொரு பிள்ளை பிறந்தது. அந்தப் பிள்ளையுடன் இராசாவும் குமாரத்தியும் உண்ணாசகிரி பட்டணம் போய்ச் சில நாளிருந்து இராசகுமாரத்தி தேகவியோகமான பின்பு குமாரனை அந்தப் பட்டணத்தை அரசாளவைத்து மந்திரிக்கும் முகமனான வார்த்தை சொல்லிச் சிங்ககுமாரனுக்கு மந்திரியாகத் திட்டம் பண்ணி வைத்து பின் எங்கோமானாகிய அரசனும் தனது படையலங்காரத்தோடு திரிகயிலைக்கு வந்து தரிசனை செய்து கொண்டிருந்தார்.”

கோணேசர் கல்வெட்டிலுள்ள உரைநடைப் பகுதி, அந்நூலை ஆக்கிய கவி இராசவரோதயனால் எழுதப்படாதபோதிலும்,

பண்டைய இலங்கைத் தமிழ் உரைநடையின் போக்கினை அறிவதற்கு அது பெரிதும் உதவுகின்றது.

தலபுராணங்கள்

இலங்கையின் தொன்மை வாய்ந்த தலபுராணங்களாகத் தசஷிணகைலாச புராணமும், திருக்கரைசைப் புராணமும் விளங்குகின்றன. இவற்றுள், தசஷிணகைலாச புராணம் திருக்கோணேஸ்வரம் பற்றிய மிகப் பழைய தலபுராணமாக விளங்குகின்றது. சிங்கைச் செகராசசேகரனால் இந்நூல் பாடப்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது.⁵ நூலாசிரியர் இந்நூலுக்குக் கைலாசபுராணம் என்ற பெயரையே இட்டிருந்தார். ஆனால், காலப்போக்கில் இந்நூல் தசஷிணகைலாச புராணம் என்ற பெயரைப் பெற்று விட்டது. இந்நூல் பெருமளவுக்கு வடமொழியிலே தோன்றிய மச்சேந்திய புராணத்தைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டதாகும். ஏழு சருக்கங்களைக் கொண்ட இந்நூல், விருத்தப் பாக்களால் அமைந்தது. இலக்கியச் சுவை கொண்டதாகவும் தசஷிணகைலாச புராணம் விளங்குகிறது. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு செய்யுளை நோக்கலாம்:

சொல்லரும் அரம்பை மாதர்
சரிசுழல் மலரும் தேவர்
மல்லலம் புயத்தில் தாங்கும்
மாலையும் இயக்கர் மார்பில்
நல்லளி குமுறும் தாரும்
நாகர்தம் முடியிற் போதும்
எல்லையிற் கோடி காதம்
பரிமளித் தெழுந்த தாங்கே.

இலக்கியச் சுவையோடு, வரலாற்றுணர்வும் கொண்டதாக இந்நூல் விளங்குகின்றது. வடமொழி மூலநூலில் இடம் பெறாத ஆலய

வரலாறு, குளக்கோட்டன், கஜபாகு என்போரின் திருப்பணிகள் முதலானவை வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தருகின்றன.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலே தோன்றிய இன்னொரு தலபுராணம், திருக்கரைசைப் புராணமாகும். திருகோணமலைக்கு அருகில் மகாவலிகங்கைக் கரையில் அமைந்துள்ள கரைசை என்ற இடத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபிரானைப் போற்றுவதாக இந்நூல் விளங்குகிறது. நூலாசிரியர் பற்றிய செய்திகள் தெரியவில்லை. நான்கு சருக்கங்களைக் கொண்டதாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. நூலாசிரியரின் கற்பனைத் திறன் நூலை அவர் நடத்திச் செல்வதற்குப் பெருந்துணை புரிந்துள்ளது. அவரது கவித்துவப் போக்குக்கு எடுத்துக்காட்டாக,

தண்ணமர் சாலி முத்தும்
தடங்கட லிப்பி முத்தும்
வண்ணவொண் பணில முத்தும்
வரையறா வோல முத்தும்
கண்ணமர் கரும்பின் முத்தும்
ககனமஞ் சீன்ற முத்தும்
வெண்ணில வில்லாப் போது
மிகுநிலாக் கொழிக்கு மன்றே

என்ற செய்யுளைக் குறிப்பிடலாம்.

பொதுமக்கள் சார்பு இலக்கியங்கள்

யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்தில் பொதுமக்கள் சார்பு இலக்கியங்களும் தோன்றியுள்ளன. இவ்வகையில், கதிரைமலைப் பள்ளமும், கண்ணகி வழக்குரையும் குறிப்பிடத்தக்கன.

தமிழிலே தோன்றிய பொதுமக்கள் சார்பு இலக்கியங்களுள் ஒன்றாக விளங்குவது, பள்ளு இலக்கியமாகும். மரபுவழி இலக்கிய அம்சங்களையும், நாட்டார் இலக்கியப் பண்புகளையும், இசை, நாடகக் கூறுகளையும் கொண்டதாக இவ்விலக்கியம் விளங்குகின்றது.

இலங்கையிலே தோன்றிய முதற்பள்ளு நூலாக விளங்குவது, கதிரைமலைப்பள்ளாகும். கதிரையப்பர் பள்ளு என்னும் பெயராலும் இந்நூல் வழங்கப்பட்டது. இந்நூல் 16 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது. இந்நூலை ஆக்கியவர் யாரெனத் தெரியவில்லை. கதிர்காம முருகனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டதாக இது விளங்குகிறது.

பள்ளு இலக்கிய மரபுக்கேற்ப, பள்ளன், முத்தபள்ளி, இளையபள்ளி, பண்ணைக்காரன் ஆகிய நான்கு முக்கிய பாத்திரங்களைக் கொண்டு விளங்கும் கதிரைமலைப்பள்ளில், முத்தபள்ளி மகாவலிகங்கைவயற் பள்ளி எனவும், இளையபள்ளி பகீரதாகங்கைவயற் பள்ளி என்றும் பெயர் பெறுகின்றனர்.

129 பாடல்களைக் கொண்டதாக விளங்கும் இந்நூலில், இடையிலே இரு பாடல்கள் (62,90) சிதைந்துவிட்டன. சிந்து,

விருத்தம், தரு ஆகிய பாவகைகளால் அமைந்த கதிரைமலைப்பள்ளு, பள்ளு இலக்கியத்தின் இயல்புக்கேற்ப, இயல்பாகவே நாடகப்பாங்கினைக் கொண்டதாகவும் விளங்குகின்றது. பேச்சுவழக்குச் சொற்களும் இணைந்து, எளிமையும், இலக்கியச் சுவையும் கொண்டதாக இது அமைந்துள்ளது.

இலங்கைப் பள்ளு நூல்களிற் சிறந்து விளங்கும் கதிரைமலைப்பள்ளினின்றும் எடுத்துக்காட்டாகச் சில பாடல்களை நோக்கலாம் :

அணி யிளங்கதி ராயிர முள்ள

அருக்கன் போய்க்குட பாலிடை மேவ

மணி கொணர்ந்து மணிவிளக் கேற்றிடு

மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே.

ஆறு போந்தங்கே தண்ணீரு மள்ளி

அழுத பிள்ளைக்குப் பாலும் புகட்டி

சேறு போந்த சிறுநெல்லுங் குத்தித்

தீட்டி யாக்கவும் சென்றதோ பள்ளி.

காலமே சென்று பாலுங் கறந்து

கமுகம் பூப்போ லரிசியுந் தீட்டிக்

கடுகவே வைத்துக் காய்ச்சிய பாற்கஞ்சி

காலாலே தட்டி யூற்றினா னாண்டே.

இலங்கைப் பள்ளு நூலாசிரியர்களுள் தனித்துவம் மிக்கவராகக் கதிரைமலைப்பள்ளின் ஆசிரியரே விளங்குகின்றார்.

கவித்துவ ஆற்றல் மிக்கவராகவும், சமூகப் புரிந்துணர்வு கொண்டவராகவும், வேளாண்மை தொடர்பான ஆர்வம் உள்ளவராகவும் அவர் நூல் வாயிலாகத் தோற்றமளிக்கிறார். அதேவேளை, இலங்கையில் நாடகச்சார்பு கொண்ட முதல் இலக்கியமாகவும் கதிரைமலைப்பள்ளி விளங்குகிறது.

இலங்கையிலே தோன்றிய இன்னொரு பொதுமக்கள் சார்பு நூலாகக் கண்ணகி வழக்குரை விளங்குகின்றது. சகவீரன் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட இந்நூல், இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தைத் தழுவி, பொதுமக்களுக்கேற்ற மாற்றங்களுடன் கண்ணகி வழக்குரை என்ற பெயரில் அமைந்துள்ளது. 2219 பாடல்களைக் கொண்டதாக விளங்கும் இந்நூலில், பதினைந்து காதைகள் உள்ளன. சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெறும் வஞ்சிக்காண்டத்தின் கதைப்பகுதி இதிற் காணப்படவில்லை. கண்ணகி பாண்டியனோடு வழக்குரைக்கும் பகுதியோடு கண்ணகி வழக்குரை முடிவடைகின்றது. பெரும்பாலும் தாழிசையும், ஆங்காங்கு சிந்து, அகவல், வெண்பா யாப்புகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

கண்ணகி பாண்டியனோடு வழக்குரைத்த பகுதியிலிருந்து சில பாடல்கள் பின்வருமாறு:

கொடியிடையார் கண்ணகையும்
கோவலரை விட்டகன்று
கடிகமழும் குழல்விரித்துக்
கையில்ஓற்றைச் சிலம்பேந்தி
படியிலுள்ளோர் மிகவிரங்கப்
பங்கயமாம் முகம்வாட

வடிபயிலும் மேல்மாறன்
மதுரைமறு கேநடந்தாள்.

மீனநெடுங் கொடிவிளங்க
வெற்றிமன்னர் புடைசூழச்
சோனைமத கரிபரியும்
துங்கமணித் தேர்படையும்
தேனமரும் தொடைபுனைந்து
செங்கனக முடியிலங்க
மானபங்கம் பாராத
வழுதிதிரு வாசலிதோ.

ஊரும் மதிக்குல மன்னா
உலகா ளஅறியா ததென்னா
தாரு முனக்குவேம் பானாற்
தடங்கா வும்வேம் பாய்விடுமோ
காருந் தருவும் நிகர்க்கும்
கைக்கோ வலரை யேவதைத்தாய்
பாரி லரசர் கள்முன்னே
பழிப டைத்தாய் பாண்டியனே.

சோரனென்று சொன்னாய்நீ
தொல்வணிகர் பெருமானை
ஏரணியுங் கனகமுடி
இரத்தினவித் தாரகனைக்
காரனைய கொடையானைக்
காவலனைக் கள்வனென்றாய்
வாரிதலை யாகநின்ற
வையகத்தோ ரறியாரோ.

மீனவனே என்றுசொல்ல
வேல்வேந்தன் முகம்வாசு
மானபங்கம் மிகவாகி
மதியழிந்து மன்னவனும்
ஆனபெரும் பழியெமக்கு
அறியாமல் வந்ததென்று
தேனமருந் தொடை வழி
செம்பொன்முடி சாய்ந்திருந்தான்.

கண்ணகி வழக்குரை, இதே பெயரில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் வழங்கிவருகிறது. அதேவேளை, யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் இது கோவலனார் கதையென்றும், முல்லைத்தீவுப் பிரதேசத்தில் சிலம்பு கூறல் என்றும் பெயர்பெற்றுள்ளது.

அரசகேசரியும் இரகுவமிசமும்

அரசகேசரி ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் பரம்பரையைச் சேர்ந்த பெரும் புலவராக விளங்கியவர். அவர் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுள் ஒருவனான எதிர்மன்னசிங்கன் என்னும் பெயரினையுடைய எட்டாம் பரராசசேகரனின் (கி.பி.1591-1616) நெருங்கிய உறவினராவார். தமிழ்நாட்டிலே திருநெல்வேலியை அடுத்துள்ள ஆழ்வார் திருநகரியிலே இராமாநுசக் கவிராயரிடம் பல நூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தவர். ஆழ்வார் திருநகரி தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிறந்த வைணவத் தலங்களுள் ஒன்றாக விளங்குவதனால், அங்கு கல்வி கற்ற அரசகேசரியை இராமாயணக் கதை பாதித்திருக்கும் எனக் கருதப்படுகிறது. அதனால், வடமொழியில் மகாகவி காளிதாசர் பாடிய

இரகுவமிசத்தைத் தமிழிற் பாடவேண்டுமென்ற பெருவிருப்பு அவரிடம் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

அரசகேசரி தமிழிற் பாடிய இரகுவமிசம், பரராசசேகர மன்னனின் அனுசரணையுடன் பாடப்பட்டது என்பதை, நூலின் பாயிரச் செய்யுள் உணர்த்துகின்றது. நூலில் ஆங்காங்கு நூலாசிரியர் அம்மன்னனைக் குறிப்பிட்டுச் செல்வதைக் காணலாம். இந் நூல் சோழநாட்டைச் சேர்ந்த திருவாரூரில் அரங்கேற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

இரகுவமிசம் பொதுக்காண்டம், சிறப்புக் காண்டம், பொதுச்சிறப்புக் காண்டம் என மூன்று காண்டங்களையும், இருபத்தாறு படலங்களையும், 2444 செய்யுள்களையும் கொண்டுள்ளது. பொதுக் காண்டத்தில் பதினாறு படலங்களும், சிறப்புக் காண்டத்தில் ஆறு படலங்களும், பொதுச்சிறப்புக் காண்டத்தில் நான்கு படலங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. பொதுக்காண்டம் தசரத மன்னனுக்கு முந்திய வரலாற்றினைக் குறிப்பிடுகிறது. சிறப்புக் காண்டம் தசரதன், இராமன் ஆகியோரின் வரலாற்று நிகழ்வுகளைக் கூறுகின்றது. நூலின் பிற்பகுதி பொதுச்சிறப்புக் காண்டம் என வழங்கப்படுகின்றது.

இந்நூல் இருபத்தொரு மன்னர்களின் வரலாற்றைத் தொடர்ச்சியாகக் கூறிச் செல்கிறது. அவர்களுள், திலீபன், அவரின் மகன் இரகு, இரகுவின் மகன் அயன், அயனின் மகன் தசரதன், தசரதனின் மகன் இராமன், இராமனின் மகன் குசன் ஆகியோர் பற்றிய வரலாறுகள் இரகுவமிசத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன.

கம்பர் மீதும், அவரது இராமாயணத்தின் மீதும் மிகுந்த மதிப்புக் கொண்டவரான அரசகேசரி, கம்பரது இராமாயணத்தை ஆங்காங்கு பின்பற்றியுள்ளார். அரசகேசரி தமது காவியத்தில்,

கம்பர் சிறப்பாகப் பாடிய இராமாயணப் பகுதியைத் திரும்பப் பாடாமல், பாலகாண்டத்துச் செய்திகளைப் பாடிய பின், கம்பர் பாடாத உத்தரகாண்டக் கதைப் பகுதியைப் பாடியுள்ளார். “ரகுராம சரிதை யாவும் கற்றார் கவியின் பெரிதாந் தமிழ்க் கம்பநாட னுற்றாங் குரைத்தா னுரையாதன வோதுகிற்பாம்” என, மகாகவியான கம்பர் சிறப்பாக இராமாயணத்தைப் பாடியுள்ளார் என்றும், அவர் பாடாதவற்றைத் தாம் பாடுவதாகவும் கூறி, கம்பரைப் பெரிதும் மதித்துப் போற்றியுள்ளார். கம்பரைக் கம்பநாடன் என்ற பெயரால் முதன்முதலாகக் குறிப்பிட்டவர் அரசகேசரியே என்று கருதப்படுகின்றது. அரசகேசரி கம்பர் பாடிய இராமாயணப் பகுதிகளைத் தவிர்த்துப் பாடியமையால், பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை பொருத்தமாகக் குறிப்பிடுவது போன்று, “இராமாவதாரத்துக்கு முன்னுரையும் பிற்சேர்க்கையுமே அரசகேசரி பாடினார் என்று கூறத்தக்க வகையிலே, அவருடைய இரகுவம்மிசம் அமைந்து காணப்படுகின்றது.”⁶

காளிதாசனின் இரகுவமிசத்தில் இடம்பெறாத பகுதிகளையும் அரசகேசரி தமது நூலிற் புகுத்தியுள்ளார். ஆற்றுப்படலம், நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம் முதலானவை அவராற் புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்ட பகுதிகளாகும். இராமனின் வரலாற்றைக் கூறும் சிறப்புக் காண்டத்திலே மாற்றம் எதனையும் புகுத்தாமல், பொதுக் காண்டம், பொதுச்சிறப்புக் காண்டம் என்பவற்றில் அரசகேசரி சிற்சில மாற்றங்களைச் செய்துள்ளார்.

அவர் தமது இரகுவமிசத்தில், தம்முடைய காலத்துத் தமிழ் நாட்டின் இலக்கியப் போக்கிற் காணப்பட்ட வித்துவத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பாங்கினைக் ‘காணமுடிகின்றது. கடவுள் வாழ்த்திலும் கூடச் சிலேடை, யமகம் முதலான

சொல்லலங்காரங்களையும் அவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். வித்துவசிரோமணி சி.கணேசையர் கூறியதைப் போன்று, “கடினமான சொற்பிரயோகங்களை உடைமையாலும் வடமொழி நூலைப் பெயர்த்துப் பாடினமையாலும் கற்றோர்க்கன்றி மற்றோர்க்குணர்ந்து சுவைத்தல் கூடாதாயிற்று.”

அரசகேசரியின் செய்யுள் நடைக்கு எடுத்துக்காட்டாக, இரகுவமிசத்தின் நாட்டுப்படலத்திலிருந்து இரு செய்யுள்களை நோக்கலாம்:

கயற்பி றங்கின பிறங்கின

கண்கள் செங்கமல

மயற்பி றங்கின பிறங்கின

முகங்களா ரத்தி

னியற்பி றங்கின பிறங்கின

வெண்ணகை யெண்ணில்

வயற்பி றங்கின பிறங்கின

மாதரார் வயினும்.

அம்பொ னுபுர மரற்றின

வரற்றின வன்னங்

கம்பு கையகத் தொலித்தன

வொலித்தன கம்பு

தும்பி கோதையிற் றொனித்தன

றொனித்தன சுரும்பு

பைம்பொ னார்வயிற் கலித்தன

கலித்தன பழனம்.

இலங்கையின் முதற் காவிய ஆசிரியராக விளங்கும் பெருமையைத் தமதாக்கிக் கொண்டவராக அரசகேசரி விளங்குகின்றார். அவர் வாழ்ந்த காலத்திலும், அதன் பின்னரும்

கற்றோராற் பெரும் புலவராக மதிக்கப்படும் சிறப்பையும் பெற்றுள்ளார். அவர் வாழ்ந்த இடம் “ அரசகேசரி வளவு” என்றும், அவர் வழிபாடு செய்த கோயில் அரசகேசரிப் பிள்ளையார் கோயில் எனவும் வழங்கப்படுவதினின்றும், அவர் அக்காலத்திற் பெற்றிருந்த பெரும் செல்வாக்கினைப் புரிந்துகொள்ளலாம். நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்தில், பிரபுத்துவ நோக்கினையும், போக்கினையும் கொண்ட இலக்கியவாதியாக அரசகேசரி வாழ்ந்து மறைந்துள்ளார்.

சான்றாதாரம்

1. நடராஜா, எப்.எக்ஸ்.ஸி. (1988) சரசோதிமாலை, மட்டக்களப்பு. ப.9.
2. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1986) தொடக்ககால ஈழத்து இலக்கியங்களும் அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணியும், யாழ்ப்பாணம். ப.5.
3. மேலது. ப.5.
4. பத்மநாதன், சி. (1993) “ கோணேசர் கல்வெட்டு சில ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள்,” கோணேசர் கல்வெட்டு (பதிப்பாசிரியர் : இ.வடிவேல்),கொழும்பு, இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம். ப.2.
5. பத்மநாதன், சி. (பதிப்பு) (1995) தசஷிணகைலாச புராணம் (பகுதி 1), கொழும்பு, இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம். பக். ix-xxiv.
6. வேலுப்பிள்ளை, ஆ.(1988) அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசமும் அது எழுந்த இந்துப் பண்பாட்டுச் சூழலும், யாழ்ப்பாணம். ப. 11.

மூன்றாம் இயல்

**போர்த்துக்கீசர் ~ ஒல்லாந்தர் காலம்
(கி.பி.1621~1796)**

அறிமுகம்

யாழ்ப்பாண அரசின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து, போர்த்துக்கீசர் ஆட்சி (1621 - 1658) இலங்கையின் வடபிரதேசத்தில் இடம் பெற்றது. அவர்களது ஆட்சியின் கீழ் யாழ்ப்பாணம் 37 ஆண்டுகள் இருந்தது. எனினும், கி.பி.16 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே அவர்களின் செல்வாக்கு யாழ்ப்பாணம், மன்னார் ஆகிய பகுதிகளில் இடம்பெறத் தொடங்கிவிட்டது.

ஒல்லாந்தர் போர்த்துக்கீசரிடமிருந்து கி.பி. 1658 இல் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி, 138 ஆண்டுகள் (1658-1796) ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்கள் தமது ஆட்சிக்காலத்தில் நில அளவைப் பகுதியைச் சீர்திருத்தியும், யாழ்ப்பாணத்தில் நீதிபரிபாலனத்துக்குரிய தேசவழமைச் சட்டத்தைத் தொகுத்தும் நிர்வாகரீதியான மாற்றங்களைப் புகுத்தினர். அதேவேளை, தமது உரோமன் டச்சுச் சட்டத்தையும் இலங்கை முழுவதிலும் நீதித்துறையில் அறிமுகப்படுத்தினர்.

வெவ்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சார்ந்த இவ்விரு சாராரும் இலங்கையை ஆட்சி செய்த காலத்தில், போர்த்துக்கீசரார் கத்தோலிக்க மதமும், ஒல்லாந்தரார் புரொட்டஸ்தாந்து மதமும் இலங்கையில் அறிமுகமாயின. சமயக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரை, போர்த்துக்கீசர் தமது சமயமான

கத்தோலிக்கத்தைப் பரப்புவதில் அதி தீவிரமானவர்களாக விளங்கினர். ஒல்லாந்தரிடத்து ஓரளவு சமயப்பொறை காணப்பட்டது எனலாம். பொதுவாகவே போர்த்துக்கீசர் ஆட்சியைவிட, ஒல்லாந்தரின் ஆட்சி நிர்வாகத் திறமையிலும், சமயப்பொறையிலும், இலக்கியச் சுதந்திரத்திலும் சிறந்து விளங்கியது.

அரசியல்ரீதியாக இவ்விரு சாராரின் ஆட்சிகளும் வெவ்வேறானவையாக விளங்கிய போதிலும், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நிலை நின்று நோக்கும்போது, போர்த்துக்கீசர்-ஒல்லாந்தர் காலத்தை ஒரே காலகட்டமாகக் கொள்வது பொருத்தம் எனக் கருதப்படுகின்றது. அவ்வாறு, “ஒருங்கு சேர வைத்து நோக்கும் பொழுது ஈழத்திலக்கிய வளர்ச்சியின் முக்கிய பண்புகள் சில துலக்கமாகத் தெரிவதைக் காணலாம்” என்பர், பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி.¹

போர்த்துக்கீசர்-ஒல்லாந்தர் கால இலக்கியப் பண்பு

போர்த்துக்கீசர்-ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற் புதிய போக்குத் தோன்றுவதைக் காணலாம். கத்தோலிக்கம்,புரொட்டஸ்தாந்து மதம் ஆகியவற்றின் செல்வாக்குத் தமிழ் இலக்கியத்தின் போக்கில் புதிய திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தின. இலங்கையின் தமிழ் இலக்கியம் புதிய வளத்தைப் பெறத் தொடங்கியது.

கத்தோலிக்க சமயத்தினரான போர்த்துக்கீசர் ஆட்சியிலே யாழ்ப்பாணத்திற் கத்தோலிக்க நூல்களே அதிகமாகத் தோன்றின. அக்காலகட்டத்திலே தோன்றிய நூல்களுள் ஞானப்பள்ளு,

அர்ச்.யாகப்பர் அம்மாளை (சந்தோகுமையூர் அம்மாளை) போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. பள்ளு இலக்கிய வடிவத்தில் கத்தோலிக்க மதக்கருத்துகளைக் கூறுவதாக ஞானப்பள்ளு விளங்குகின்றது. கத்தோலிக்க மதப் புனிதர் ஒருவர் பற்றிய நூலாக அர்ச். யாகப்பர் அம்மாளை அமைந்துள்ளது.

போர்த்துக்கீசர் ஆட்சிக்காலத்திற் சைவமதச் சார்பு கொண்டு தோன்றிய நூல்களாக இனங்காட்டத்தக்கவை இன்று எவையும் இல்லை. அவர்கள் பிற மதங்கள் தொடர்பாகக் கொண்டிருந்த கடுமையான அடக்குமுறை இதற்கு முக்கிய காரணமாகலாம்.

போர்த்துக்கீசர் ஆட்சியை விட, ஒல்லாந்தரின் ஆட்சியில் ஓரளவு மதச்சுதந்திரமும், சிந்தனைச் சுதந்திரமும் பேணப்பட்டன. அதனால், போர்த்துக்கீசர் ஆட்சியிலும் பார்க்க, அதிகமான தமிழ் நூல்கள் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தோன்றின. தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் வேகம் காணப்பட்டது. அதேவேளை, பல்துறை சார்ந்த இலக்கிய வளர்ச்சியும் அவர்கள் காலத்தில் ஏற்பட்டது.

முன்னரை விடவும் ஒல்லாந்தர் காலத்திற் பல்வேறு இலக்கியங்களும் இலங்கையிலே தோன்றியிருக்கின்றன. யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலத்துக்குப் பின் தமிழ்க் காவிய வளர்ச்சியை ஒல்லாந்தர் காலத்திற் காண முடிகின்றது. திருச்செல்வர் காவியம், கஞ்சன் காவியம் முதலானவை அக்காலத்திலே தோன்றின. தூது, காதல், கோவை, பள்ளு, குறவஞ்சி, ஊஞ்சல், அம்மாளை, பதிகம், அந்தாதி எனப் பல்வேறு சிற்றிலக்கியங்களும் பெருகி வளர்ந்தன. இந்துமதம் சார்பான விரதங்களின் மகிமையைக் கூறும் சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசி

புராணம், பிள்ளையார் கதை ஆகியனவும் அக்காலத்திலே தோன்றின. ஒல்லாந்தர் புரொட்டஸ்தாந்து சமயத்தினராக இருந்தபோதிலும், கணிசமான அளவு கத்தோலிக்க மதச்சார்பான நூல்களும் அக்கால கட்டத்தில் எழுந்தன. நாடக நூல்களும் பல புதிதாகத் தோன்றின.

ஒல்லாந்தர் காலத்து இலக்கியப் போக்கினை இனங்காட்டத்தக்க முக்கிய இலக்கியவாதிகளாக வரத பண்டிதர், நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர், இணுவைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர், மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் முதலானோர் விளங்குகின்றனர்.

போர்த்துக்கீசர்- ஒல்லாந்தர் காலத்திற் கத்தோலிக்கரும், புரொட்டஸ்தாந்தரும் தத்தம் சமயங்களைப் பரப்ப முயற்சிகள் மேற்கொண்ட போது, அடிநிலை மக்கள் தொடர்பான இலக்கிய வடிவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தனர். பள்ளு, அம்மானை, குறவஞ்சி முதலான பொது மக்கள் சார்பு இலக்கிய வடிவங்களில், அவர்களது இலக்கிய முயற்சிகள் இடம்பெற்றன. அவர்களைத் தொடர்ந்து, சைவ சமயம் சார்ந்த இலக்கியவாதிகளும் இத்தகைய இலக்கிய வடிவங்களைப் பயன்படுத்த ஆரம்பித்தனர். அதேவேளை, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் மன்னார் மாதோட்டத்தைச் சார்ந்த லோறஞ்சப் புலவர், பொதுமக்கள் பாடிப் பயன்பெறும் வகையிற் கிறிஸ்தவ கீதங்களை இயற்றி மக்கள் மத்தியிற் பரப்பினார். மேலும், கிறிஸ்தவ மதச் சார்பு கொண்ட நாடகங்களை எழுதி, கலை இலக்கியப் பணி புரிந்தார். மரபு வழி இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் கிறிஸ்தவர்களின் இலக்கியச் சேவை அக்கால கட்டத்தில் அமைந்தது. பூலோகசிங்க முதலியார் (அருளப்ப நாவலர்) போன்றோர் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவராவர்.

அக்கால இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியங்களை

நோக்குகையில், ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சத்தையும் இனங்கண்டு கொள்ளலாம். ஓரளவுக்குத் தமிழ்நாட்டு நாயக்கர்கால இலக்கியங்களை அவை ஒத்துள்ளன. இலங்கைக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் இடையிலான நெருங்கிய தொடர்பும் அதற்கு ஒரு காரணமாகலாம்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலத்தை விட, போர்த்துக்கீசர்-ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் களங்கள் மேலும் சற்று விரிவடையத் தொடங்குவதைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலத்தில் முக்கிய இலக்கியப் பிரதேசங்களாக விளங்கிய யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகியவற்றுடன், மன்னாரும் ஒரு முக்கிய கலை இலக்கியக் களமாகப் புதுப் பிரவேசம் பெறத் தொடங்குகின்றது. மன்னாரைக் களமாகக் கொண்டு கிறிஸ்தவக் கலை இலக்கிய முயற்சிகள் போர்த்துக்கீசர்-ஒல்லாந்தர் காலந் தொட்டு முக்கியத்துவமும், வளர்ச்சியும் பெற ஆரம்பிக்கின்றன.

நாடகத்துறை தொடர்பாக நோக்குகின்ற போது, இத்தகைய பிரதேச எல்லைகள் மேலும் விரிவுபெறுவதைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, முல்லைத்தீவு, மன்னார், சிலாபம் என அவை விரிவடைகின்றன.

இலங்கைத் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கான ஆரம்ப முயற்சிகளை அக்காலகட்டத்திற் காணமுடிகிறது. தமிழ்நாட்டைப் போன்றே இலங்கையிலும் ஆரம்பத் தமிழ் உரைநடை முயற்சிகள் கிறிஸ்தவம் சார்பாகவே நடைபெறத் தொடங்கின. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலிருந்து, சமயச் சார்பைக் கடந்த

நிலையிலும் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கிற்று. இதற்கு, மாதகல் மயில்வாகனப் புலவரின் உரைநடை தக்க எடுத்துக்காட்டாகும். இவ்வாறு, போர்த்துக்கீசர்-ஓல்லாந்தர் காலத்தில் வளரத் தொடங்கிய தமிழ் உரைநடை, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற் பருவமடையத் தொடங்கியது.

போர்த்துக்கீசர்-ஓல்லாந்தர் காலத்தில் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் புதிய பொருள் வளத்தைப் பெற்றதோடு, புதிய வேற்றுமொழிச் சொற்களையும் தனதாக்கத் தொடங்கியது. அதேவேளை, பேச்சுவழக்குச் சொற்களும் தேவைக்கேற்பப் பயன்படுத்தப்பட்டன. வடமொழியிலிருந்து சில நூல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட போதிலும், அக்காலத்தில் தேவையற்ற முறையில் வடமொழிச் செல்வாக்கு, தமிழ்நாட்டில் நாயக்கர் காலத்திற் காணப்பட்டது போன்று இடம்பெறவில்லை எனலாம்.

போர்த்துக்கீசர்-ஓல்லாந்தர் காலத்திற் பல்வகை யாப்புகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. விருத்தம், அகவல், கலிப்பா, தாழிசை, சிந்து, கண்ணி முதலான யாப்புகள் தேவைக்கேற்பப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அக்கால கட்டத்திலே தோன்றிய கணிசமான நூல்கள் அழிந்து விட்டன. குறிப்பாக, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிற் புகழ்பெற்று விளங்கிய கூழங்கைத் தம்பிரானின் நூல்கள், பிராஞ்சிசுப்பிள்ளையின் பெரும்பாலான நூல்கள், திருச்செல்வராசர் அம்மாணை, பிட்டியம்மை பத்திரகாளியம்மை பேரிற் பதிகம், வண்ணை வைத்தியலிங்கக் குறவஞ்சி, கஞ்சன் காவியம், வலைவீசு புராணம், காசியாத்திரை விளக்கம் முதலான பல நூல்கள் மறைந்துவிட்டன.

நூல்கள்

பள்ளு நூல்கள்

போர்த்துக்கீசர்-ஓல்லாந்தர் காலத்தில் மூன்று பள்ளு நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள், ஞானப்பள்ளு போர்த்துக்கீசரின் ஆட்சியின் போது எழுதப்பட்ட நூலாகும். நூலாசிரியரின் பெயர் தெரியவில்லை. இப்போது கிடைக்கும் இலங்கைப் பள்ளு நூல்களில், இது மாத்திரமே சிதைவின்றி முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளது. இப்பள்ளு கத்தோலிக்க மதச் சார்பான நூலாக விளங்குகிறது. இயேசுநாதரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டுள்ளது.

ஞானப்பள்ளு கதையமைப்பைப் பொறுத்தவரையில் பொதுவான பள்ளு இலக்கிய மரபை அடியொற்றிச் செல்லினும், பிற பள்ளு நூல்களினின்றும் சில அம்சங்களில் வேறுபட்டதாக அமைந்துள்ளது. பள்ளு இலக்கியத்தில் பள்ளன், மூத்தபள்ளி, பண்ணைக்காரன் ஆகிய மூன்று பாத்திரங்களையும் பாட்டுடைத் தலைவனின் ஊரைச் சேர்ந்தவராகவும், இளைய பள்ளியை வேற்றுரைச் சார்ந்தவளாகவும் குறிப்பிடுவதே மரபாகும். ஆனால், ஞானப்பள்ளில் அவ்வாறன்றி, முதல் மூவரும் செருசலையைச் (Jerusalem) சேர்ந்தவராகவும், இளையபள்ளி கத்தோலிக்கத் திருச்சபையினதும், போப்பாண்டவரினதும் தலைமைப்பீடமான உரோமாபுரியைச் சார்ந்தவளாகவும் குறிப்பிடப்படுவது, இப்பள்ளை, பிற பள்ளு நூல்களினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது.

மேலும், இப்பள்ளில் இளையபள்ளியின் பாத்திரம் முற்றிலும்

வேறுபட்ட அமைப்பில் வார்க்கப்பட்டுள்ளது. மற்றைய பள்ள நூல்களிற போன்று, அவள் சொகுசுக் காரியாகப் படைக்கப்படவில்லை. மாறாக, பாட்டுடைத் தலைவரான இயேசுவின் மீது பற்றுக் கொண்டவளாகவும், சமயவாழ்வு வாழ்பவளாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளாள்.

இந் நூலில் இடம் பெற்றுள்ள மற்றைய மூன்று பாத்திரங்களையும் பொறுத்தவரையில், அவையும் பிற நூல்களினின்றும் வேறுபட்டவையாகவே விளங்குகின்றன. மூத்தபள்ளி சமய ஒழுக்கத்தினின்றும் குன்றிய பரிதாப நிலை கொண்ட பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளாள். இதில் இடம்பெறும் பள்ளன், உண்மைக் கிறிஸ்தவ ஊழியனாக வார்க்கப்பட்டுள்ளான். பிற பள்ள நூல்களிற பரிசாத்துக்குரிய பாத்திரமாக விளங்கும் பண்ணைக்காரன், இப்பள்ளில் ஒரு கிறிஸ்தவ மதகுருவுக்குரிய பண்பு கொண்டவனாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளான்.

ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியர் தமது இராசவிசுவாசத்தைப் புலப்படுத்துமுகமாக, “பேரான பாராளும் பிடுத்துக்கால் மனுவென்றன் பிறதானம் வீசவே கூவாய் குயிலே” என்று போர்த்துக்கீச மன்னனைப் புகழ்ந்துரைத்துள்ளார். இயேசுவின் பெருமையையும், கத்தோலிக்க சமயக் கருத்துகளையும் கூறவிழைந்த நூலாசிரியர், தமது நோக்கத்திற்கேற்ப, மேலைப்புலத்தைக் களமாகக் கொண்டுள்ளார். எனினும், அப்புலத்துக்கே இயல்பான முறையில் இயற்கை வருணனையைச் சித்திரிக்க இயலாத இடர்ப்பாடு அவருக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது.

இப்பள்ள 257 பாடல்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. சிந்து, கலிப்பா, தரு, விருத்தம், வெண்பா ஆசிய யாப்புகள் நூலில் விரவிவந்துள்ளன.

ஞானப்பள்ளில், பள்ளியர் தத்தம் நாட்டுவளம் கூறும்
பகுதியிலிருந்து இரு பாடல்கள் பின்வருமாறு:

முவு லகும் படைத்த பிதாவின்
முர்க்க மாகி யிருந்தமுன் னோர்க்காய்க்
காவ லனென முள்முடி சூட்டிக்
கரத்தி லுமொரு செங்கோல் பிடித்து
நாவ லம்பெறு நல்வாக் கருளி
நலஞ்சி றக்கத் தனியேல் முனிக்குத்
தேவ லோகந் திறந்துமுன் காட்டுஞ்
செருச லைத்திரு நாடெங்கள் நாடே.

எண்டி சையும் விளங்கும் பகலொளி
மேவி யேகுட பாலி லடைந்தபின்
தெண்டி ரைப்புவி யோர்கள் தமக்காய்ச்
செருச லையிற் சுமந்த சிலுவையை
அண்டர் நாதன் திருத்தோளி லேவைத்து
ஆறிரு வர்க்கு முன்னிமுன் தோன்றி
உண்டு நன்மையிங் கேதானென் றோதும்
றோமா னுபுரி நாடெங்கள் நாடே.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள குயிற்சிந்து என்ற பகுதியிலிருந்து
ஒரு பாடல் பின்வருமாறு:

பேரான பாராளும்
பிடுத்துக்கால் மனுவென்றன்
பிறதானம் வீசவே

- கூவாய் குயிலே

நேரான மன்னவர்கள்

நேய அதிபதிகள்

நீடுழி வாழவே

- கூவாய் குயிலே

தழைவு பெற்ற யாழ்ப்பாண

சத்தியகி றிஸ்துவர்கள்

சந்ததமும் வாழவே

- கூவாய் குயிலே

ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியர் தமது சமய விடயங்களைக் கூறுவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட ஆர்வத்தை, தமது கவித்துவத்திற் காட்டத் தவறிவிட்டார்.

ஓல்லாந்தர் காலத்தைச் சார்ந்தவரான நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாடியது, பறாளை விநாயகர் பள்ளாகும். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சுழிபுரத்தில் பறாளை (பறாளாய்) என்னும் தலத்தில் வீற்றிருக்கும் விநாயகரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு இந்நூல் பாடப்பட்டது. சிந்து, விருத்தம், கலிப்பா ஆகிய யாப்புகளால் இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் நாற்றுநடுகைக்குப் பின்னுள்ள பகுதிகள் சிதைந்துவிட்டன.

பறாளை விநாயகர் பள்ளில் இடம் பெறும் மூத்தபள்ளி ஈழமண்டலப் பள்ளி எனவும், இளையபள்ளி சோழமண்டலப் பள்ளி என்றும் வழங்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் வாயிலாக, ஈழமண்டலத்தினதும், சோழமண்டலத்தினதும் நாட்டுவளம் கற்பனை வளத்துடன் சின்னத்தம்பிப் புலவராற் பாடப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பாடல்களை நோக்கலாம்:

மஞ்ச ளாவிய மாடங்க டோறும்
மயில்கள் போன்மட வார்கணஞ் சூழு
மஞ்ச ரோருகப் பள்ளியில் வான்சிறை
யன்ன வன்னக் குழாம்விளை யாடுந்
துஞ்சு மேதி சுறாக்களைச் சீறச்
சுறாக்க ளோடிப் பலாக்கனி கீறி
யிஞ்சி வேலியின் மஞ்சலிற் போய்விழு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

தண்ட பாணி யிறைஞ்சு பதாம்புயத்
தாணு நாதன் றிகம்பரத் தூயன்
பண்டை நாகணை யானும் விரிஞ்சனும்
பாதஞ் சென்னி யறியாத நம்ப
னண்டர் நாயகற் கற்புத மீதென
வரிக ளேந்திய வாலய வெற்பைத்
துண்ட வான்கழு கென்றும் வலம்வருஞ்
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

இப்பள்ளில் குலமுறை கிளத்தல் என்னும் பகுதி நாட்டுவளம் கூறலையடுத்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் விநாயகர் வரலாறும் அவரது பெருமையும் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

பறாளை விநாயகர் பள்ளில், மூத்தபள்ளி, பள்ளன், பண்ணைக்காரன் ஆகியோர் ஈழநாட்டைச் சேர்ந்தவராகவும், இளைய பள்ளி சோழநாட்டைச் சார்ந்தவராகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

இப்பள்ளில் பண்ணைக்காரனின் தோற்றத்தை நூலாசிரியர் பின்வருமாறு நகைச்சுவையுடன் சித்திரித்துள்ளார்:

மாறுகண்ணுஞ் சோகிப் பாகிற் பல்லி னழகுஞ்சுத்த
மாவளந்த நாழிபோலே வாயி னழகுஞ்
சீறுசளி யாற்பெருத்த துள்ளு நாசியுங்-கொட்டை
திரித்த பருத்தியின்பைக் கூறை வயிறுங்
கீறிவேறு தசையொட்டி வைத்தி டுகாதுஞ்சற்றே
கிடுககட்டிப் பெற்றமுட்டிக் காலு மாகவே
ஆறுமுக வேலர்துணை யார்வ டிவமோர்-பதி
னாறனார்பண் சேரும்பண்ணைக் காரனார் வந்தார்.

பண்ணைக்காரனைப் பண்ணையில் வேலைசெய்வோர் வணங்குவதையும் சின்னத்தம்பிப் புலவர் சுவைபடக் கூறுகின்றார்:

குட்டச்சொறி மேனியாரே கும்பிடுகிறேன்-உப்புக்
கொட்டுப்போல் வயிற்ற னாரே கும்பிடுகிறேன்
சட்டிவைத்த முகத்தனாரே கும்பிடுகிறேன்-தூங்கற்
சண்டைக்கடா வழக னாரே கும்பிடுகிறேன்
கட்டைமுளிக் காதனாரே கும்பிடுகிறேன்-மதிக்
கார்த்திகைமாங் காய னாரே கும்பிடுகிறேன்
அட்டைவா யுதட்டனாரே கும்பிடுகிறேன்-பண்ணை
யாண்டவரே யாண்ட வரே கும்பிடுகிறேன்.

இலங்கையிலே தோன்றிய பள்ளு நூல்களில் கதிரைமலைப்பள்ளுக்கு அடுத்தபடியாகச் சிறப்பிடம் பெறுவது பறாளைவிநாயகர்பள்ளாகும்.

ஓல்லாந்தர் காலத்திலே தோன்றிய இன்னொரு பள்ள நூல், தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளாகும். மாவைச் சின்னக்குட்டிப் புலவர் பாடிய இந்நூல், யாழ்ப்பாணத்துத் தெல்லிப்பழையில் நிலப்பிரபுவாக விளங்கிய கனகநாயக முதலியாரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்பட்டது. 1789 இல் இந்நூல் இயற்றப்பட்டது என்பர்.

பாட்டுடைத் தலைவரைப் பொறுத்த வரையில், பிற பள்ள நூல்களினின்றும் தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ள வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. பாட்டுடைத் தலைவராக நூலிற் குறிப்பிடப்படுபவர் கனகநாயக முதலியாராக இருந்தபோதிலும், நூலின் பெயர் அவரது பெயரில் அமையவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, அவரது முன்னோரான தண்டிகைக் கனகராயன் என்பாரது பெயரே சூட்டப்பட்டுள்ளது. பாட்டுடைத் தலைவர் என்ற முறையில் கனகநாயக முதலியாரின் பெருமை நூலிற் பல இடங்களிற் குறிப்பிடப்படுகின்ற அதேவேளையில், அவரது உறவினர்களைப் பற்றியும் நூலாசிரியர் கூறுவதைக் காணலாம். அதனால், அவர்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவாக, அவர்களின் முன்னோராக விளங்கிய தண்டிகைக் கனகராயனின் பெயரை நூலுக்கு ஆசிரியர் இட்டிருக்கலாம்.

தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு, ஞானப்பள்ளுவை விட இலக்கியச் சுவை கொண்டதாக விளங்குகின்றது. இப்பள்ளில் நாற்றுநடுகைக்குப் பின்னுள்ள பகுதி சிதைந்துவிட்டது.

அம்மரணை

சிலப்பதிகாரக் காலத்திலிருந்து தமிழில் அறிமுகமாகிய

புதிய பா வடிவமாக அம்மாளை விளங்குகிறது. பின்னர் கலம்பகம் என்ற சிற்றிலக்கியத்திலும் அம்மாளை ஓர் உறுப்பாக அமையத் தொடங்கியது. தலைவியைப் பெண்கள் அம்மாளை ஆடுமாறு கூறிப்பாடுவதாக அம்மாளைப் பாடல்கள் விளங்கும். பேச்சுவழக்குச் சொற்கள் விரவிவர, எளிமையான நடையில், ஒரு விடயத்தை மீண்டும் மீண்டும் உரைப்பதாக, எல்லோருக்கும் புரியும் வண்ணம் அம்மாளை அமையும். விருத்தம், கட்டளைக் கலிப்பா ஆகியவற்றால் இவை அமைவதுண்டு. சோழப் பெருமன்னர் காலத்தின் பின், அம்மாளை தனி இலக்கிய வகையாகப் புது வடிவம் பெறத் தொடங்கியது.

இலங்கையில் அர்ச். யாகப்பர் அம்மாளை, திருச்செல்வர் அம்மாளை, கஞ்சன் அம்மாளை போன்ற அம்மாளை இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. இவற்றுள், கஞ்சன் அம்மானையின் காலம் தெளிவு பெறாத நிலையில் உள்ளது.

போர்த்துகீசர் காலத்தில் பேதுருப் புலவரால் இயற்றப்பட்டது, அர்ச். யாகப்பர் அம்மானையாகும். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே சாவகச்சேரிக்குக் கிழக்கில் சில மைல்கள் தொலைவிலுள்ள கிளாலி என்னும் ஊரிலே தேவாலயத்தைக் கொண்டு விளங்கும் யாக்கோபு என்றழைக்கப்படும் அர்ச்.ஜேம்ஸ் (St. James) என்ற புனிதர் மீது இவ்வம்மாளை பாடப்பட்டது. சந்தியாகு, யாகப்பர் என்றும் குறிப்பிடப்படும் இப் புனிதரின் வரலாற்றைப் பாடுவதே புலவரின் நோக்கமாகும். தெல்லிப்பழையைச் சேர்ந்த கத்தோலிக்கரான பேதுருப்புலவர், ஏற்கனவே தமிழ்நாட்டிற் காவிய வகையிற் பாடப்பட்ட யாகப்பரின் கதையினை, பொதுமக்களுக்கேற்ற வகையில் அம்மாளை வடிவிற்பாடினார் எனக் கருத இடமுண்டு.

அர்ச். யாகப்பர் அம்மானையிலிருந்து ஒரு பகுதி
பின்வருமாறு:

மாணிக்கச் செப்பே வயிர மணிவிளக்கே
ஆணிப்பொன் னென்ன அழகு செறிபளிங்கே

மின்னாள் சலோமை விளங்குந் திருவயிற்றின்
பொன்னே யிரத்தினமே போற்றிசெறி புத்திரனே

கொஞ்ச கிளிக்குழந்தாய் கோகிலமே கோமளமே
அஞ்சாத பஞ்சணையில் ஆரமுதே பள்ளிகொள்ளாய்

ஆராரோ தாராரோ வன்பனே பள்ளிகொள்ளாய்
சீரார் சலோமை திருமகனே பள்ளிகொள்ளாய்

தாயார் மிடிதீரத் தந்தை களிகூர
தூயமுளை யாகித் தொல்புவியில் வந்தீரோ

சூழிக் கிளைவழிக்குத் துங்கமணித் தீபமென
வாழு மிளங்குழந்தாய் வாழ்வாக்க வந்தீரோ

முன்னாட் சலோமையரும் முந்துசெப தேசும்
எண்ணாத் தவசபண்ணி யீன்றெடுத்த புத்திரனே

கண்டியில்தல் போதுங் கரும்பே பசங்கிளியே
பெண்கொடியாள் பெற்றநல்ல பேரின்ப பாக்கியமே

ஓர்வார்த்தை சொல்லு முமைவளர்க்குந் தாதியர்க்கு
சீர்வாய்த்த செல்லமிர்தத் தேனே யெனமடவார்

அன்பாக வாழ்த்தி அமிர்தமுறு கீதமொழி
பண்பான தாதியர்கள் பாடினர்கா ணம்மானை.

பேதுருப் புலவர் பொது மக்கள் படித்து இன்புறுதற்கேற்ற எளிய
நடையைத் தமது நூலிற் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

திருச்செல்வர் காவியத்தினைப் பாடிய பூலோகசிங்க
முதலியார், அதனைப் பொது மக்கள் படித்துப் பயன்பெறும்
பொருட்டுத் திருச்செல்வர் அம்மாளை எனவும் பாடினார் என்பர்.

பிற சிற்றிலக்கியங்கள்

இலங்கையிலே தோன்றிய சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்றாக
விளங்குவது, காதல் என்ற இலக்கியமாகும். உலா என்ற
இலக்கியத்தினின்று பவனிக் காதல் என்ற இலக்கியமும், பவனிக்
காதலிலிருந்து காதல் என்ற இலக்கியமும் தோன்றியதாகக்
கருதப்படுகிறது. இவ்வகையில், இலங்கையில் ஒல்லாந்தர்
காலத்தில் வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் என்ற நூல்
தோன்றியது. திருகோணமலைக்குத் தென்பகுதியிலுள்ள
வெருகலில் வீற்றிருக்கும் சித்திரவேலாயுதர் மீது பாடப்பட்ட
இந்நூலை, திருகோணமலையிலே தம்பலகாமத்தைச் சேர்ந்த
வீரக்கோன் முதலியார் இயற்றியுள்ளார்.

421 கண்ணிகளைக் கொண்டதாக விளங்கும் இந்நூல்,
சித்திரவேலாயுதர் வீதியில் உலாப்போதல், அவரைக் கண்டு

பெண்ணொருத்தி மயங்குதல், அவர் பூஞ்சோலையில் அவளைச் சந்தித்தல், அப்பெண்ணுக்குக் குறத்தி குறிசொல்லல், அவள் கிளியைத் தூது அனுப்புதல், வேலாயுதர் மாலை அளித்தல், அப்பெண் அதனைப் பெறுதல் முதலான அம்சங்களை உள்ளடக்கிய சுவை மிகுந்த இலக்கியமாக வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் விளங்குகின்றது. இந்நூலிற் கண்டி நகரையாண்ட இராசசிங்கன் என்ற மன்னனின் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், நூலிற் குறிப்பிடப்படும் அம்மன்னன் எந்த இராசிங்கள் என்பது தெளிவில்லை.

இந்நூலிலிருந்து ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

வேலரிடந் தூதாய் விரைந்தேகி யென்றுயரைச்
சாலமுடன் சொல்லுஞ் சமயமதைக் கூறுவன்கேள்

என்போலும் பெண்க ளிசைந்தனுப்பும் தூதுவர்கள்
அன்புடனே பேசு மமையமதிற் சொல்லாதை

இந்திரனுஞ் சந்திரனு மெண்ணரிய விண்ணவரும்
வந்துதொழும் போதெனது மையல்தனைச் சொல்லாதை

வீரவா கோடுமற்றும் வீரர்தொழு தேத்துகின்ற
நேரமதி லென்மயலை நீயெடுத்துச் சொல்லாதை

மெத்தபுகழ் வாய்ந்த வெருகற்ப தியுறையுஞ்
சித்திரவே லாயுதரின் சீரடியி லன்பு கொண்டு

மானமு டன்மிக்க வயனிலமுந் தோப்புகளும்

மானிய மாயீந்த மகராச ராசேந்திரன்

மாணிக்கம் வைத்திழைத்த வன்னப்ப தக்கமுடன்
பூணணிக ளீந்து புகழ்படைத்த பூபாலன்

கண்டிநக ராளுங் கனகமுடி ராசசிங்கன்
தெண்டனிடும் போதெனது சேதியைச் சொல்லாதை

சித்திரவே லாயுதவேள் சேர்ந்துமகிழ் வாயுறையுஞ்
சித்திரஞ்சே ராலயமுஞ் செம்பொற் சினகரமும்

திட்டமுடன் முன்னாளிற் செய்தநல்ல நாதனெனுஞ்
செட்டிவம்மி சத்திலுள்ள செய்யபிர தானிகள்போய்

பன்னரிய பாதம்ப ணிந்துதொழு தேத்துகையில்
என்னுடைய சங்கதியை யெள்ளளவுஞ் சொல்லாதை

துன்னு மிருமரபுந் துய்யவிளஞ் சிங்கமெனும்
வன்னிமைபொற் பாதம் வணங்கையில்நீ சொல்லாதை

சாற்று நிலைமை தலைமையுடன் மற்றுமுளார்
போற்றுகையி லென்மயலைப் பூங்கிளியே சொல்லாதை

வித்வசனர் பாமாலை மெல்லடியிற் சூட்டுகையிற்
சத்தியமா யென்மயலைச் சற்றுநீ சொல்லாதை

எண்டிசையிற் பாலகரு மிப்புவிவி லுள்ளவருந்

தெண்டனிடும் வேளையிலென் சேதிதனைச் சொல்லாதை

வன்னிமைதே சத்தார்ம காநாடு தான்கூடி

மின்னுமெழின் மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் வேளையிலே

கோதில்புகழ் சேர்வீரக் கோன்முதலி தானியற்றுங்

புகலரங் கேற்றுகையிற் காதல்தனைச் சொல்லாதை.

கோன் முதலியார் இயற்றிய வெருகல் சித்திரவேலாயுதர்

யு நாட்டில் எழுந்த சில காதல் பிரபந்தங்களினின்றும்

விளங்குவம் மிக்கதாக விளங்குகிறது.

குருநாதா காலத்தில் சில தூது இலக்கியங்களும்

பெரியுள்ளன. குருநாதசுவாமி கிள்ளைவிடுதூது

பாடிகேசன்துறையிலுள்ள கண்ணியவளை என்னும் தலத்திற்

காயில் கொண்டிருக்கும் குருநாதசுவாமி பேரிற் பாடப்பட்டதாகும்.

புலவர்கள் காலத்துப் பிரபல புலவர்களுள் ஒருவரான

புலவரணபண்டிதரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல், கலிவெண்பாவால்

ஆக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவியொருத்தி குருநாதசுவாமிமீது தனக்கு

பாடப்பட்ட காதலை எடுத்துரைத்து, கிளியைத் தூது விடுவதாக

கூறியுள்ளது.

இணுவைச் சின்னத்தம்பிப் புலவரால் எழுதப்பட்ட தூது

இலக்கியமாகப் பஞ்சவன்னத் தூது விளங்குகிறது. நூலின்

பாட்டுடைத் தலைவனாக விளங்கும் கயிலாயநாதன் மீது காதல்

கொண்ட சந்திரமோகினி என்ற பெண், அவனிடத்து

வெண்ணிலாவையும், தென்றலையும், கிளியையும்,

அன்னத்தையும், தோழியையும் தூது விடுவதும், தலைவன்

அவளைத் திருமணம் செய்வதாக அவளது தோழியிடம் செய்தி அனுப்புவதும் இந்நூலின் கதைப்பொருளாக அமைந்துள்ளன.

தமிழிலே தோன்றிய பிற தூது இலக்கியங்களினின்றும் இது வேறுபட்டதாக விளங்குகின்றது. தூது இலக்கியங்களில் வழமையாகப் பயன்படுத்தப்படும் கலிவெண்பாவுக்குப் பதிலாக, இந்நூலில் அகவல், விருத்தம், கலிப்பா முதலானவையும், பல்வேறு சந்தங்களும் விரவி வந்துள்ளன. வழமையாக ஒரு நூலில் ஒரு பொருளையே தூதாக அனுப்புவது மரபாக இருக்கும்போது, பஞ்சவன்னத் தூதில் ஐந்து பொருள்கள் தூதாக அனுப்பப்படுகின்றன. தூதாக அனுப்பப்படுவதை பொதுவாக அ.றிணைப் பொருள்களாக இருப்பது மரபு. ஆனால், இத்தூது இலக்கியத்தில் உயர் திணையைச் சேர்ந்த தோழி அனுப்பப்படுவதோடு, மற்றைய நான்கு அ.றிணைப் பொருள்களும் கூடத் தூதாக அனுப்பப்படுகின்றன. தூது இலக்கியங்களில் வழக்கமாகப் பாட்டுடைத் தலைவனின் பெயர் சுட்டப்படுவதே தவிர, தலைவியின் பெயர் சுட்டியுரைக்கப்படுவதில்லை. ஆயினும், இந்நூலில் தூது அனுப்பும் தலைவியின் பெயரும் கூறப்படுகின்றது. மேலும், தூது நூல்களில் தலைவி தனது காதலைத் தலைவனுக்கு எடுத்துரைத்து, அவளது மாலையைப் பெற்று வருமாறு தூது அனுப்புவது வழக்கமாகும். ஆனால், இந்நூலில் தூது செல்லுந் தோழி, தலைவியின் காதலைத் தலைவனிடம் எடுத்துரைத்து, அவன் அவளைத் திருமணம் செய்துகொள்ளச் சம்மதித்தமையைத் தலைவியிடம் சென்று உரைத்து, அவளைத் தேற்றுவதையும் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு, தூது இலக்கியத்தின் வழமையான மரபை நெகிழ்த்தி, புதிய ஒரு மரபை ஏற்படுத்தியவராக இதன் நூலாசிரியர் இணுவைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் விளங்குகிறார்.

நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய கரவைவேலன் கோவை, இலங்கையின் முதலாவது கோவை இலக்கியமாகக் கருதத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்துக் கரவெட்டி என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த வேலாயுத பிள்ளையைப் (வேலாயுத முதலியார்) பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு இந்நூல் பாடப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் 425 கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்களைக் கொண்டு விளங்கிய இந்நூலில், இப்போது 172 பாடல்கள் சிதைந்துவிட்டன.

இலங்கையில் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் மூன்று அந்தாதிகள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் கல்வளையந்தாதி, மறைசையந்தாதி ஆகியவற்றை நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றியுள்ளார். பலியூரந்தாதியை மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் ஆக்கியுள்ளார்.

ஒல்லாந்தர் காலத்திலிருந்து குறவஞ்சி இலக்கியமும் இலங்கையில் வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியது. பிலிப்பு த மெல்லோ (1723-1790) என்னும் புரொட்டஸ்தாந்து சமயத்தைச் சார்ந்த பாதிரியார் மருதப்பக் குறவஞ்சியை இயற்றினார். மேலும், அக்காலத்திற் சந்திரசேகரக் குறவஞ்சி, கதிரைமலைக் குறவஞ்சி, காரைக் குறவஞ்சி முதலான குறவஞ்சி நூல்களும் தோன்றியுள்ளன.

காவியங்கள்

இலங்கையிற் காவியங்களின் வளர்ச்சிக் காலமாகப் போர்த்துக்கீசர்-ஓல்லாந்தர் காலம் விளங்குகிறது. தத்தம் சமய உண்மைகளைக் கதைவடிவிற் புலப்படுத்தும் நோக்கில், அக்காலக் காவியங்களின் போக்கு அமைந்தது. இவ்வகையில், பூலோகசிங்க முதலியாரின் திருச்செல்வர் காவியம், தமிழ்நாட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து குடியேறிய கூழங்கைத் தம்பிரான் எழுதிய யோசேப்பு புராணம், முத்துக்குமாரர் இயற்றிய கஞ்சன் காவியம், மற்றும் வலைவீச புராணம் முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன.

இவற்றுள், திருச்செல்வர் காவியம் புகழ்பெற்ற இலங்கைத் தமிழ்க் காவியங்களுள் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது. இதன் ஆசிரியராகிய பூலோகசிங்க முதலியார் கத்தோலிக்க மதத்தைச் சார்ந்தவர். யாழ்ப்பாணத்துக் காரைநகரிற் பிறந்து, தெல்லிப்பழையில் வாழ்ந்தவரான இவரின் மறுபெயர், அருளப்ப நாவலர் என்பதாகும். இவரின் திருச்செல்வர் காவியம் பிறநாட்டுக் கதையொன்றின் தமிழாக்கமாக விளங்குகிறது. 24 படலங்களையும், விருத்தப்பாவில் அமைந்த 1947 செய்யுள்களையும் கொண்டு விளங்கும் இக்காவியம், இலக்கியச்சுவை மிகுந்ததாகவும் அமைந்துள்ளது. திருச்செல்வர் காவியத்தின் நாட்டுப் படலத்திலிருந்து சில செய்யுள்கள் பின்வருமாறு:

ஆடகச் சிலம்பொலி யரவக் கிண்கிணி
பாடகச் சீறடி பரதப் பண்ணுறச்
சூடகக் கரங்களிற் கண்கள் தோய்தர
நாடகத் தியல்பெற நாறு நாட்டினார்.

சிந்துர நுதலியர் விழிச்செஞ் சேற்குடைந்
தந்தரம் புகக்குதித் தகலும் பைங்கயல்
கந்தியின் பழமுகத் தாக்கல் கம்பள
ருந்திய குணில்களை யொக்கு மென்பவே.

மங்கையர் கைப்படு வளங்கொல் மள்ளரா
ரங்கையின் செய்கைகொ லவர்செய் புண்ணியந்
தங்கிய கொல்பயிர் தழைத்திட் டெங்கணும்
பொங்கிய கருங்கடற் பரப்புப் போன்றவே.

பூலோகசிங்க முதலியார் சந்த விகற்பத்துடன் பாடும் திறன்
கொண்டவர் என்பதைப் பின்வரும் செய்யுள்கள் புலப்படுத்துகின்றன:

சங்கத்திரள் மடவார்சொரி தரளந்தவழ் முறுவல்
அங்குப்படர் பவளக்கொடி யிதழ்காரறல் அளகம்
பொங்குற்றுகள் கயல்போர்விழி பூவம்பர்கள் களபந்
திங்கட்குடர் வதனந்திரி சுறவஞ்செறி குழையே.

செவ்வித்திரு நகரத்துறை செல்வத்திடை சிறிதே
கொவ்வைக்கனி யதரத்தவ ரிசையைக்குயில் கவரும்
நவ்விக்குல நயனத்தெழி னடையைச்சிறை யன்னம்
வவ்விக்கொள லல்லால்மறு பொருள்வெளவுந ரிலையே.

புராணங்கள்

ஒல்லாந்தர் காலத்திற் சமய உண்மைகளை விளக்கும் சைவசமயச் சார்பான புராணங்கள் தோன்றின. இவ்வகையில். அக்காலத்தில் வாழ்ந்த வரதபண்டிதரின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசி புராணம், பிள்ளையார் கதை ஆகிய புராண நூல்களைச் செய்துள்ளார்.

வரதபண்டிதரின் சிவராத்திரி புராணம், சிவராத்திரி விரதத்தின் வரலாற்றையும், மகிமையையும், அதனை நோற்றிடும் முறைமையினையும் கூற எழுந்த நூலாகும். சூதமுனிவர் மற்றைய முனிவர்களுக்கு இவற்றை விளக்குவதாக நூல் அமைந்துள்ளது. சிவராத்திரி விரதத்தாற் பயனடைந்த பலரின் கதைகளும் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒன்பது சருக்கங்களையும், 691 செய்யுள்களையும் கொண்டதாக நூல் அமைந்துள்ளது.

ஏகாதசி புராணம் திருமாலுக்குரிய சிறந்த விரதமாகிய ஏகாதசி விரதத்தைப் பற்றிய புராணமாகும். இப்புராணத்தில் ஏகாதசி விரதத்துக்குரிய காலநிர்ணயம், உருக்குமாங்கதன், வீமன் ஆகியோரின் வரலாறுகள் கூறப்படுகின்றன. மூன்று சருக்கங்களையும், 258 செய்யுள்களையும் இது கொண்டுள்ளது.

பிள்ளையார் கதை விநாயகரின் விரத மகிமையைக் கூறும் நூலாக விளங்குகிறது. அகவற்பாவால் அமைந்த இந்நூலில், விநாயகர் தோன்றிய வரலாறு, அவரது வீரச் செயல்கள், அவரின் முக்கியத்துவம், அவரது விரத மகிமை, அவரின் விரதத்தை அனுஷ்டித்துப் பயன் பெற்றவர்களின் வரலாறு முதலான பல்வேறு விடயங்கள் கூறப்படுகின்றன.

பிற முயற்சிகள்

இவை தவிர, வேறு சில நூல்களும் அக்காலகட்டத்தில் தோன்றியுள்ளன. கணபதி ஐயர்(1709-1784) எழுதிய வட்டுநகர்ப் பிட்டிவயற் பத்திரகாளியம்மை பதிகம். வட்டுக்கோட்டைப் பிட்டியம்பதிப் பத்திரகாளியம்மை ஊஞ்சல், இணுவைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய சிவகாமியம்மை துதி, கூழங்கைத் தம்பிரானின் நல்லைக் கலிவெண்பா, சித்திவிநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலை, பிராஞ்சிசுப் பிள்ளை இயற்றிய பிள்ளைக் கவி, தசவாக்கிய விளக்கப் பதிகம், திருவாசகம், கீர்த்தனத் திரட்டு, பச்சாத்தாபப் பதிகம், இரட்சகப் பதிகம், வரதபண்டிதர் எழுதிய கணேச விற்கோட்ட விநாயகர் ஊஞ்சல் முதலானவையும், மாதோட்டத்தைச் சேர்ந்த லோறஞ்சுப் புலவர் இயற்றிய கிறிஸ்தவ கீதங்கள் போன்றவையும் அக்காலத்திலே தோன்றியுள்ளன.

இலங்கையில் தமிழ் உரைநடையின் வளர்ச்சிக்கான கால்கோள் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இடப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது. யாக்கோமே கொன்சால்வெஸ் (Jacome Goncalvez) (1676-1742), காபிரியேல் பச்சேகோ (Gabriel Pacheco) போன்ற கத்தோலிக்க மதகுருமாரும, பிலிப்பு த மெல்லோ (1723-1790) என்னும் புரொட்டஸ்தாந்து சமயத் தமிழ் மதகுருவும் இலங்கையிலே தமிழ் உரைநடை முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். பிலிப்பு த மெல்லோ புதிய ஏற்பாட்டினைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து, 1759 இல் வெளியிட்டார். பழைய ஏற்பாட்டினையும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தபோது காலமாகிவிட்டார்.²

சோதிட வைத்திய நூல்கள்

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் எழுந்த சோதிட நூலாக விளங்குவது, சந்தான தீபிகை ஆகும். யாழ்ப்பாணத்து அராலியைச் சேர்ந்த இராமலிங்க முனிவரால் இந்நூல் எழுதப்பட்டது. வடமொழியிலுள்ள சந்தானதீபிகையைத் தமிழிற் பெயர்த்துத் தரும் நூலாக இது விளங்குகின்றது. இந்நூல் சந்தான விருத்தி தொடர்பான சோதிட அம்சங்களை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. கி.பி. 1713 இல் இது இராமலிங்க முனிவரால் தமிழிற் செய்யப்பட்டது. இந்நூலின் ஆசிரியரே இலங்கையில் வாக்கிய பஞ்சாங்கத்தை முதன்முதற் கணித்து, கி.பி. 1667 இல் வெளிப்படுத்தியவராவர்.

இலங்கையிற் சித்த மருத்துவம் தொடர்பாக எழுந்த முதல் நூலாக விளங்குவது, அமுதாகரம் என்பதாகும். வரத பண்டிதரால் எழுதப்பட்ட இந்நூலில், விஷஜந்துக்கள் தீண்டினாற் செய்யப்பட வேண்டிய மருத்துவ முறைகள் கூறப்படுகின்றன. இந்நூல் எழுந்த காலத்தையடுத்தே சித்த மருத்துவம் இலங்கைத் தமிழரிடையே பரவத் தொடங்கியது எனக் கருதலாம்.

நாடக வளர்ச்சி

போர்த்துக்கீசர்-ஒல்லாந்தர் காலத்திலிருந்து இலங்கையின் தமிழ் நாடகத்துறையிற் புதிய வளர்ச்சி நிலை தோன்றுவதைக் காணலாம். கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கையிற் பரவலாகத் தமிழ் நாடக முயற்சிகள் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கின. இதே காலகட்டத்திலேயே தமிழ்நாட்டிலும் நாடகத்துறை தொடர்பான முயற்சிகள் பரவலாக் கப்பட ஆரம்பித்தன. அதேவேளை, போர்த்துக்கீசர் வருகையைடுத்து

அவர்களது நாடகப் பாரம்பரியங்கள், கத்தோலிக்க மதம் பெருமளவு பரவிய மன்னார் முதலான இடங்களில், இலங்கைத் தமிழ் நாடகப் பாரம்பரியத்துடன் இணைந்து வளர்ச்சியடையத் தொடங்கின.

கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து வடமோடி, தென்மோடி மரபுக் கூத்து நூல்கள் பெருகத் தொடங்குவதைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, சிலாபம், மன்னார், முல்லைத்தீவு முதலான பிரதேசங்களிற் போர்த்துக்கீசர் காலத்திலிருந்து நாடக முயற்சிகள் பயில் நிலையிலும், நூல் வடிவிலும் வளரத் தொடங்கின. இலங்கையின் தமிழ்க் கூத்து நூல்களின் பிதாமகராகக் கருதப்படுபவர், யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த கணபதி ஐயர் (1709-1784) ஆவர். இவரது வாளபிமன் நாடகமே இன்று கிடைக்கும் கூத்துப் பிரதிகளில் மிகப் பழைமையானதாகும். கணபதி ஐயர் இந்நாடகம் மட்டுமன்றி, அபிமன்னர் சுந்தரி நாடகம், அலங்காரரூபன் நாடகம், அதிருபுவதி நாடகம் முதலியவற்றையும் எழுதியதாகத் தெரிகிறது. இணுவைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் நொண்டி நாடகம், அநிருத்த நாடகம், கோவலன் நாடகம் முதலியவற்றை எழுதியுள்ளார். மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் ஞானாலங்காரரூப நாடகத்தை இயற்றினார். மன்னார் மாதோட்டத்து லோறஞ்சப் புலவர் எருமை நாடகம், எம்பரதோர் நாடகம், மூவிராயர் வாசகப்பா முதலான நாடக நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவ்வாறு, பல்வேறு நாடக ஆசிரியர்கள் போர்த்துக்கீசர்-ஓல்லாந்தர் காலத்தில் நாடக நூல்களை எழுதி, தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிந்துள்ளனர்.

அக்காலகட்டத்தில் கத்தோலிக்க மதத்தைச் சார்ந்த நாடக ஆசிரியர்களின் பங்களிப்பு விதந்து குறிப்பிடத்தக்கது. மன்னார்ப்

பகுதியில் இத்தகைய கத்தோலிக்க மதச் சார்பான நாடகத்துறை விழிப்புணர்ச்சியினைக் காணலாம். தமது மதத்தைப் பரப்பும் முயற்சியோடு இணைந்ததாக நாடகத்துறை வளர்ச்சியிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டனர். அவர்களின் நாடகத்துறை ஈடுபாடு காரணமாக, இலங்கைக் கூத்து மரபில் வழங்கி வந்த ஆட்ட முறைகள் கைவிடப்படத் தொடங்கின. பாடல்கள் அவற்றில் முக்கியத்துவம் பெற ஆரம்பித்தன. மேடை அமைப்பிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. மேலும், 'பாஸ்க்' எனப்படும் நாடக மரபையும் இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்துறையில் அவர்கள் அறிமுகப்படுத்தினர்.

அக்காலகட்டத்தில், கலாநிதி சி. மௌனகுரு குறிப்பிடுவது போன்று, “ ஈழத்துக் கூத்து மரபில் இந்துமரபு, கத்தோலிக்க மரபு என இரு கிளைகளை அவதானிக்க முடிகிறது.

பேர்த்துக்கீசர் ~ ஒல்லாந்தர் காலத்து இலக்கியவாதிகள்

பேர்த்துக்கீசர்-ஒல்லாந்தர் காலத்தின் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியிற் பங்கு கொண்டவர்களாகப் பல இலக்கியவாதிகள் விளங்கியுள்ளனர். அவர்களிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாகப் பேர்த்துக்கீசர், புலவர், வரதபண்டிதர், பூலோகசிங்க முதலியார் (அருள்மொழிநாவலர்), வீரக்கோன் முதலியார், நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பி புலவர், இணுவைச் சின்னத்தம்பி புலவர், கணபதி ஐயர், கூழங்கைத் தம்பிரான், மாவை சின்னக்குட்படி புலவர், மாதகல் மயில்வாகன புலவர், மாதோட்டத்து லோறஞ்சப் புலவர், பிலிப்பு த மெல்லோ

முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். இவர்களுள் இரு இலக்கிய வாதிகளை, அக்காலத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியினையும், போக்கினையும் புரிந்து கொள்ளுமுகமாக இங்கு நோக்கலாம்.

நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் (1716-1780)

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த குறிப்பிடத்தகுந்த இலங்கைத் தமிழ்க் கவிஞருள் ஒருவராக விளங்குபவர், நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் ஆவர். ஒல்லாந்தர் ஆட்சியிற் கச்சேரி முதலியாராகப் பணியாற்றியவரும், தேசவழமைச் சட்டம் தொகுக்கப்பட்டபோது, அதற்கு உதவிபுரிந்தோருள் ஒருவரும், கல்வி கேள்விகளில் வல்ல வித்துவானாக விளங்கியவருமான வில்லவராய முதலியாரின் இளைய மைந்தரே சின்னத்தம்பிப் புலவராவர். இவரது இயற்பெயர் செயதுங்கமாப்பாண முதலி என்பதாகும். ஆயினும், சின்னத்தம்பி என்ற செல்லப் பெயரே வழக்கில் வந்துவிட்டது.

செல்வ வளமும், வித்துவச் சிறப்பும் கொண்ட குடும்பப் பின்னணியிலே தோன்றியவராயினும், சின்னத்தம்பிப் புலவரின் உள்ளம் மரபுவழிக் கல்வியை நாடவில்லை. சிறுவயதிற் குறும்புத்தனம் மிக்கவராகவும், ஊர்சுற்றித் திரியும் வழக்கம் கொண்டவராகவும் அவர் விளங்கினார். ஆயினும், இளமையிலேயே கவிபாடும் திறமையை அவர் கைவரப் பெற்றிருந்தார். சிறுவயதில் அவரது வாழ்க்கையில் இடம்பெற்ற இரு சம்பவங்கள், அவரது புலமைத்திறத்தை உணர்த்துவனவாக உள்ளன. வில்லவராய முதலியார் மீது மதிப்புக் கொண்ட தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த வித்துவான் ஒருவர், அவரது வீட்டைத் தேடி விசாரித்துச்

சென்றபோது, மற்றைய பையன்களோடு சேர்ந்து வளையம் போட்டு
கொண்டிருந்த சின்னத்தம்பிப் புலவர், ஒரு பெண்பா வாய்க்கால்
விடை பகர்ந்தார்.

பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்
நன்பூத லத்தோர்க்கு நன்னிழலாம் - மின்பிரபை
வீசுபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்தன்
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்

என்பதுவே அவ்வெண்பா ஆகும். அதேபோன்று, தந்தையார்
பாடத்தொடங்கிய செய்யுள் ஒன்றின் ஈற்றடிகளை நிறைவு செய்து,
தமது கவியாற்றலை அவர் புலப்படுத்தினார்.

சின்னத்தம்பிப் புலவரின் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம்
வண்ணார்பண்ணையில் வசித்தவரும், இவரது அறிவுக்கூர்மையையும்,
கவியாற்றலையும் நன்கு அறிந்தவருமான கொச்சிக் கணேசர்
அல்லது கணேசையர் என்ற நிலப்பிரபு, பண்டாரக்குளம் என்ற
வயல்நிலத்தை அவருக்குச் சன்மானமாக அளித்தார்.
கணேசையரின் சன்மானத்துக்குத் தமது நன்றிப்பெருக்கை
உணர்த்துமுகமாகச் செய்யுளொன்றைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர்
புனைந்தார். ஐயர், காளிங்கன் என்ற பாம்பின் தலைமீது
நடனமாடிய கண்ணனோடு ஒப்பிடத்தக்கவர் என்ற பொருள்பட,
“நச்சுப் படவரவின் நடனம்புரிதிம்ம ராச கணேச நரேந்திரனே”
என்று கூறி அவரைச் சிறப்பித்துள்ளார்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் கல்வளையந்தாதி, மறைசையந்தாதி
என்னும் இரு அந்தாதிகளையும், கரவைவேலன் கோவை, பறாளை
விநாயகர் பள்ளு ஆகியவற்றையும் இயற்றியுள்ளார். நாலுமந்திரி

கும்மி என்ற நூலும் இவராற் பாடப்பட்டதென்பர்.

யாழ்ப்பாணத்திற் கல்வளை என்னும் இடத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் விநாயகர்மீது சின்னத்தம்பிப் புலவராற் பாடப்பட்டதே கல்வளையந்தாதியாகும். இந்நூலில், கல்வளை விநாயகரின் பெருமைகளையும், அவரைத் துதிப்பதால் ஏற்படும் நன்மைகளையும் குறிப்பிடுவதோடு, அகப்பொருளில் அமைந்த செய்யுள்களையும் அவர் பாடியுள்ளார். தலைவன், தலைவி, பாங்கன், தோழி, செவிலி ஆகியோரின் கூற்றுகளாக இதிலுள்ள அகப் பொருள் சார்ந்த செய்யுள்கள் விளங்குகின்றன. நூறு செய்யுள்களைக் கொண்டதாகக் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. யமகம் என்ற சொல்லணியை இதில் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். யமகம் என்பது, ஒரு செய்யுளின் நான்கடிகளிலும் முதலில் அமைந்துள்ள சீர்கள் ஒரே எழுத்துக்களைக் கொண்டு, பொருள் வேறுபட அமைவதாகும். கல்வளையந்தாதியிலே தமது வித்துவச் சிறப்பைப் புலப்படுத்தப் புலவர் விழைந்துள்ளார். பின்வரும் செய்யுள்கள் நூலின் போக்கினை உணர்த்துகின்றன:

சம்பந்த மாவினைத் தென்னவற் கீந்தவன் தாங்குமருட்
சம்பந்த மாமுனி பாமாலை சூடி தருபொருண்மா
சம்பந்த மாலம் புனைசூழுங் கல்வளைத் தந்திவெம்பா
சம்பந்த மாலையென் பால்நீக்கி வாழ்வுசம் பாதிப்பனே.

இலங்கை யிராவணன் கண்டதுண் டம்பட வெய்சரம்ப
யிலங்கை யிராமன் கடதாரை சிந்து மிரண்டிருகோ
டிலங்கை யிராதவன் தாழ்கழல் வளைய னெனின்முத்திவா
யிலங்கை யிராது கடைத்தா டிறப்பிப்ப னேரம்பனே.

தமிழ்நாட்டில் வேதாரணியம் என வழங்கும் திருமறைக்காடு என்ற தலத்தில் உறையும் சிவபிரான்மீது புலவர் பாடிய நூல், மறைசையந்தாதியாகும். அத்தலத்துக்கு அவர் சென்றிருந்த போது இந்நூல் பாடப்பட்டது. இறைவனின் பெருமை, அவனது தலப்பெருமை முதலியவற்றைப் புராணக்கதை மரபுகளின் அடிப்படையிற் கூறுவதோடு, அகப்பொருள்துறையையும் அவர் இணைத்துப் பாடியுள்ளார். அகப்பொருள்துறை சார்ந்த செய்யுள்கள், தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகியோரின் கூற்றுகளாக அமைந்துள்ளன. இந்நூலிலே திரிபு என்னும் சொல்லணியைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் கையாண்டுள்ளார். திரிபு என்பது, செய்யுளின் நான்கு அடிகளிலும், முதலில் இடம்பெறும் சீர்களின் முதல் எழுத்தைத் தவிர்த்து, மற்றைய எழுத்துகள் ஒரேமாதிரியாக அமைந்து, பொருள் வேறுபட்டதாக விளங்குவதாகும். இந்நூலும் கற்றோரை மயக்கும் போக்கினைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்திற் கரவெட்டி என்ற ஊரைச் சேர்ந்த சேதுநிலையிட்ட மாப்பாண முதலியாரின் மகனாகிய வேலாயுத முதலியார் (வேலாயுத பிள்ளை) என்ற நிலப்பிரபுமீது சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாடிய நூல், கரவைவேலன் கோவையாகும். இந்நூல் பற்றிப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் கூறுவது மனங்கொளத்தக்கதாகும்:

“ நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய கரவை வேலன் கோவை எனும் நூல் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெறுவதாகும். ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் கீழ்

முதலியாராகக் கடமையாற்றிய கரவெட்டி எனும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த வேலாயுத முதலியார் பற்றிய இந்நூல் உள்ளூர்ப் பிரபுத்துவப் பரம்பரை பற்றித் தோன்றிய முதல் ஈழத்து நூலாகும். சமயச் சார்பற்ற, தேசிய நிலை நின்ற இலக்கியத்தின் கால்கோளாக இந்நூலினைக் கொள்ளல் வேண்டும்.”⁴

வேலாயுத முதலியாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இந்நூல் அவர்மீது பாடப்பட்டது. இந்நூலின் பாட்டுடைத் தலைவரான அவரிடமே, அவரின் பெருமைகளைக் கேட்டறிந்து சின்னத்தம்பிப் புலவர் இதனைப் பாடினார் என்று கூறப்படுகின்றது. உண்மையில், வேலாயுத முதலியாரைச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாட நேர்ந்தது, ஒரு தற்செயல் நிகழ்ச்சியேயாகும். இந்நூலில் முதலியாரின் கொடைச் சிறப்பு, பல்வேறு பெருமைகள் புலவரால் வானளாவப் புகழப்படுகின்றன. “உண்மைக்கு வாய்த்த கரவையில் வேலன் உயர்ந்தகொடை வண்மைக் கரதலம்போற் பொழி காற்புயல் வாழியவே” என்னும் அடிகள், முதலியாரின் கொடைச் சிறப்பை உணர்த்துகின்றன. இராம-இராவண யுத்தத்தில், “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா” என்று கூறிய இராமனே கரவை வேலாயுத முதலியார் என்ற பொருளில், “பூவென்ற மாவிலங்கேசனை ளுள்ளக்குப் போர்புரிய வாவென்ற வீரன் கரவையில் வேலன்” என்று சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

பறாளை விநாயகர் பள்ளு சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பெருமையைப் புலப்படுத்தும் குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாகும்.

ஒல்லாநதா காலதஹி சுமிழ் இலக்கியப் போக்கினை இனங்காட்டுபவருள் ஒருவராகச் சினைகலகை உயர்

விளங்குகின்றார். வித்துவச் சிறப்புக்கு மதிப்பிருந்த அக்கால கட்டத்தில் வாழ்ந்த சின்னத்தம்பிப் புலவர், தமது படைப்புகளினுடாக அத்திறமையைப் புலப்படுத்துவதிலேயே அதிக நாட்டத்தைச் செலுத்தியுள்ளார். ஆயினும், பறாளை விநாயகர் பள்ளிற் சில பகுதிகளில் எளிமையான நடையையும் அவர் தேவைக்கேற்பக் கையாண்டுள்ளார்.

மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் (1779~1816)

மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் யாழ்ப்பாணத்தில் மாதகல் என்ற கிராமத்தில் சுப்பிரமணியம் என்பவரின் மகனாகத் தோன்றியவர். கண்டியரசன் பேரில் கிள்ளைவிடுதூது பாடிய மாதகல் சிற்றம்பலப் புலவர் இவரின் மாமனார் ஆவர். அவரிடமே மயில்வாகனப் புலவர் இளமையிற் கல்வியைக் கற்றார். பின்னர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகை தந்திருந்த கூழங்கைத் தம்பிரானிடம் மேலும் கற்றுத் தமது அறிவை வளம்படுத்திக்கொண்டார். இவர் வாழ்ந்த காலம் பற்றி இருவேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன. ஒருசாரார் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இவர் வாழ்ந்தவர் என்றும், வேறு சிலர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர் என்றும் கருதுகின்றனர்.

மயில்வாகனப் புலவர் புலியூரந்தாதி, ஞானாலங்காரரூப நாடகம், காசியாத்திரை விளக்கம், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆகிய நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவற்றுள், முதல் மூன்று நூல்களும் செய்யுள் வடிவிலும், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை உரைநடையிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்நாட்டிற் சிதம்பரத்திற் கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபிரான்மீது பாடப்பட்ட நூலாகப் புலியூரந்தாதி விளங்குகிறது. புலியூர் சிதம்பரத்தின் மறுபெயராகும். மயில்வாகனப் புலவரின் வித்துவத் திறமையை விளக்கும் நூலாகப் புலியூரந்தாதி விளங்குகின்றது. நூறு கட்டளைக் கலித்துறைகளால் அமைந்த இந்நூலிற் பல செய்யுள்கள் அகப்பொருட் சார்பினவாக விளங்குகின்றன. யமகம் என்னும் சொல்லணி இந்நூலிற் கையாளப்பட்டுள்ளது. நூலின் போக்கைப் பின்வரும் செய்யுள்கள் உணர்த்துகின்றன:

மணக்குஞ் சரதத் திருமாற் கரியவர் வண்புலியூர்
மணக்குஞ் சரர்நம் மறந்தனர் சேவல் வரும்பெடையை
மணக்குஞ் சரந்தை பெடையாற்றப் புள்ளுறை வான்கழியே
மணக்குஞ் சரமெய்து வேளெதிர்ந் தானெங்ஙன் வாழ்குவமே

வானவன் பாலன்று பாணன்கை யோலை வரைந்தனுப்பும்
வானவன் பாலன்ன பூதியி னான்மயி லோன்பயில்க
வானவன் பாலன் றலைக்கறி யுண்டவன் வண்பதஞ்சேர்
வானவன் பாலனம் வாழ்புலி யூரை வணங்குதுமே.

புலவரது நாடகத்துறை சார்ந்த ஆர்வத்தை, அவர் எழுதிய ஞானாலங்காரரூப நாடகம் உணர்த்துகின்றது. ஆத்மீக தத்துவ விடயங்களை உருவக உத்தியிற் பாடிய நூலாக இதனைக் கருதுவர்.

மயில்வாகனப் புலவரின் காசியாத்திரை விளக்கம் என்ற நூல், அவர் காசியாத்திரை செய்து திரும்பிய பின்னர் இயற்றிய நூலாகும். இதில் அவரது காசியாத்திரை பற்றிய அனுபவங்கள் கூறப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். மறைந்த தமிழ் நூல்களின் பட்டியலில் இப்போது இந்நூலும் சேர்ந்துவிட்டது.

மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் என்றதும், அவர் எழுதிய வரலாற்று நூலான யாழ்ப்பாண வைபவமாலையே உடன் நினைவுக்கு வரும். அவர் கைலாயமாலை, வையாபாடல், பரராசசேகரன் உலா, இராசமுறை ஆகியவற்றை ஆதார நூல்களாகக் கொண்டு இந்நூலை எழுதியுள்ளார். புலவர் ஒருவர் வரலாறு எழுத முனையும்போது ஏற்படும் பிரச்சினைகளை இந்நூலிலும் காணமுடிகின்றது. ஆயினும், இயன்றவரை எளிய உரைநடையில் புலவர் இந்நூலை எழுதியுள்ளார். பின்வரும் பகுதி, மயில்வாகனப் புலவரின் உரைநடைப் போக்கை உணர்த்துகின்றது:

“ பாண்டு மகாராசன் இந்த முகாந்திரத்தினால் இவ்விடமிருக்க, அவன் மனைவி குளக்கோட்ட மகாராசன் கோணேசர் கோவிற்றிருப்பணி நிறைவேற்றுஞ் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டோக் கண்டியிலிருந்த சில சேனைகளை “ நீங்கள் போய் அந்தக் குளக்கோட்டனை இந் நாட்டினின்று துரத்திவிட்டு வாருங்கள் ” என்றனுப்பிவிட்டாள். அந்தச் சேனைகள் தம்பலகாமத்திற் போய் அவ்விடத்திற்கு குளக்கோட்டரசன் நிறைவேற்றும் பெரிய வேலைகளையும் அவனுடன் நின்ற சேனைத் திரளையும் கண்டு பயந்நு நடுநடுங்கின. அரசன் அச்சேனா வீரர்களை நோக்கி, “ ஏன் வந்தீர்கள்? ” என்ன,

அவர்கள், “மகாராசனே, இந்தத் திருப்பணிக்கு வேண்டிய பொருள் யாதேனும் தேவையென்றால் விசாரித்துக் கொடுத்துவிட்டு வாருங்கள் என்று எங்கள் அரசி அனுப்ப வந்தோம்” என்றார்கள். அப்பொழுது மகாராசன் அவர்களை நோக்கி, “வேண்டிய சகல வஸ்துக்களும் என்னிடத்திற் சம்பூரணமாயிருக்கின்றன; யாதொன்றும் வேண்டியதில்லை. உங்கள் சேமாதிசயங்களை விசாரித்தேன் என்று உங்கள் இராணிக்கு அறிவியுங்கள்” என்று சொல்லி அச்சேனை முழுவதற்கும் உச்சிதமான விருந்து கொடுத்து அனுப்பினான். அவர்கள் திரும்பிப் போய், அவ்விடத்திலே நடந்த செய்தி அனைத்தையும் அறிவித்துத் தாங்களுண்ட விருந்திற் பரிமாறிய பதார்த்தங்களின் மதுரத்தையும் வியந்து பேசினார்கள். இராசாத்தி அந்தச் செய்தியைக் கேட்டு யாதொரு பேச்சுமின்றி இருந்தாள்.”

எவரும் இலகுவில் வாசித்துப் புரிந்துகொள்ளத்தக்க உரைநடையைப் புலவர் இந்நூலிற் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியப் போக்கினை ஓரளவு உணர்ந்து கொள்வதற்கு மாதகல் மயில்வாகனப் புலவரின் படைப்புகள் துணைபுரிகின்றன. தமது செய்யுள் நூல்களைக் கற்றோர் மட்டுமே காமுறும் வண்ணம் எழுதிய புலவர், யாழ்ப்பாண வைபவமாலையைச் சகலரும் விளங்கத்தக்க வகையில் எழுதியுள்ளமை கவனத்திற்குரியதாகும். அவரது காலத்திலும், அதற்குப் பின்னரும் கணிசமான தமிழ் அறிஞர்கள் செய்யுள் இயற்றும் போது மரபுவழியையும்,

உரைநடை எழுதும்போது எளிமையையும் கையாண்டுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சென்னை நகராட்சி வாரியம்
சென்னை நகராட்சி வாரியம்

சான்றாதாரம்

1. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு (1978) ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், சென்னை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம். ப.20.
2. பூலோகசிங்கம், பொ, (1974) “ ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் (பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுவரை),” நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நினைவு மலர், யாழ்ப்பாணம். ப.76.
3. மௌனகுரு, சி. (1993) ஈழத்து தமிழ்நாடக அரங்கு, யாழ்ப்பாணம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு. ப.58.
4. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு, மு.கு.நா. ப.21.

நான்காம் இயல்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி

அறிமுகம்

ஒல்லாந்தர் வசமிருந்த இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகள், 1796 ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயராற் கைப்பற்றப்பட்டன. 1815 இல் கண்டி அரசும் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. அதிலிருந்து, இலங்கை முழுவதும் அவர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் அமைந்தது. 1948 பெப்ரவரியில் இலங்கை சுதந்திரம் பெறும் வரை, ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி நீடித்தது.

போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சிகளைவிட, ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி பெரிதும் வேறுபட்ட வகையில் அமைந்தது. அரசியல், பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டுத்துறைகளிற் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 1802 இல் இலங்கை ஆங்கிலப் பேரரசின் முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. 1831 முதல் பல்வேறு அரசியற் சீர்திருத்தங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அதேவேளை, இலங்கையர்கள் படிப்படியாக அரசியலிற் பங்கேற்கும் நிலை ஏற்படத் தொடங்கியது.

ஆங்கிலேயர் தமது முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறையினை இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தினர். அதன் விளைவாக, அதுவரை நிலவிவந்த நிலப்பிரபுத்துவச் சமுதாய

முறையிற் சீர்குலைவு ஏற்படத் தொடங்கியது. ஆங்கிலேயர் இலங்கையின் மலையகப் பிரதேசங்களில் கோப்பி , தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களை ஏற்படுத்தி, இலங்கையின் பொருளாதாரம் பெருமளவு பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையில் தங்கியிருக்குமாறு செய்தனர். அத்தகைய பெருந்தோட்டங்களில் உழைப்பதற்காக, இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர். போக்குவரத்து, தொடர்புசாதனத் துறைகள் வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கின.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின்போது, ஆங்கிலம் மூலமாக நவீன கல்விமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதனுடாகக் கல்வி கற்ற மத்தியதர வகுப்பு உருவாகத் தொடங்கியது. அரசாங்க சேவையில் புதிய வேலை வாய்ப்புக்கள் இடம்பெறத் தொடங்கின., ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற மத்தியதர வகுப்பினிடையே புதிய கல்விமான்களும், நவீன இலக்கிய ஆர்வலர்களும் தோன்றத் தொடங்கினர்.

ஆங்கிலேயரின் பண்பாடும், இலங்கையின் பல்வேறு இனத்தவரின் பண்பாடுகளும் முரண்பட்டும், சமரசம் செய்து கொண்டும், புதிய பண்பாட்டுக் கோலங்கள் உருவாகத் தொடங்கின. கல்வி, பதவி, வாழ்க்கை வசதி போன்ற காரணங்களினாலும் உண்மையான சமய ஈடுபாடு காரணமாகவும் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவும் நிகழ்வுகளும் இடம்பெற்றன. அதேவேளை, இதற்கெதிரான முயற்சிகளும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இடம்பெற்றன. ஆறுமுகநாவலர், அறிஞர் சித்திலெவ்வை போன்றோரின் சிறந்த பணிகள் சைவ, இஸ்லாமிய மதங்கள் மறுமலர்ச்சி பெறுவதற்கும், தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் விழிப்புணர்வு பெறுவதற்கும் உதவின.

பத் தொன் பதாம் நூற் றாண் டின் இலக்கியப்பண்பு

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முக்கிய ஒரு கட்டத்தை உணர்த்துகின்றது. பழைய இலக்கியப்போக்கின் முடிவினையும், புதிய இலக்கியப் போக்கின் தோற்றத்தையும் அது குறிப்பதாக அமைகின்றது. இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையிலும் அந்நூற்றாண்டு மிக முக்கிய வளர்ச்சிக்கட்டத்தை உணர்த்துவதாக விளங்குகின்றது. பல்வேறுதுறைகளில் இலங்கையின் இலக்கியவாதிகளினதும் அறிஞர்களினதும் சாதனைகளை விளம்பரப்படுத்திய காலகட்டமாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு அமைந்தது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் தனக்கென ஒரு தனிமுத்திரையைப் பதித்துக் கொள்ளத் தொடங்கியது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு பகுதியாகவே அமைந்துவிட்டது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அந்நூற்றாண்டு முக்கியத்துவம் பெறுவதற்கான முக்கிய காரணங்களுள் ஒன்று, நவீனத்துவத்தின் அடிப்படைகள் அக்காலகட்டத்திற் கால்கோள் கொள்வதாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான சுவடுகளை நாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இனங்கண்டு கொள்ள முடிகிறது. அந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து இலக்கியத்துறையில் நவீன வளர்ச்சிக்கான அடிப்படை வித்துக்கள் வேருன்றத் தொடங்கின.

இதற்கு முதன்மைக் காரணமாக விளங்கியது, ஆங்கிலேயர் அறிமுகப்படுத்திய ஜனநாயகமயப்பட்ட கல்விமுறையாகும். இலங்கையைப் பொறுத்தவரையிலே, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவப்பட்ட கிறிஸ்தவ மதச் சார்பான கல்லூரிகள், பாரம்பரியக் கல்வி முறைக்குப் பதிலாக புதிய கல்வி முறையினை அறிமுகப்படுத்தின. யாழ்ப்பாணத்தில் உடுவில் நிறுவப்பட்ட உடுவில் மகளிர் பாடசாலை, அக்காலத்திற் பெண்களும் கல்விபெற வாய்ப்பளித்தது. இவை கிறிஸ்தவம் சார்பான கல்வியை வழங்கிக்கொண்டிருக்க, ஆறுமுகநாவலர் முதலான சைவ அறிஞர்கள், பாரம்பரியக் கல்விமுறையோடு நவீன கல்விமுறையையும் இணைத்து அளிக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டு, சைவசமயச் சார்பான பாடசாலைகளை நிறுவத்தொடங்கினர். இத்தகைய முயற்சிகள், கல்வி கற்ற புதிய பரம்பரையொன்றைத் தோற்றுவிக்க அடிப்படையாயின.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடர்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு முக்கிய அம்சம், அச்சுயந்திர வசதியாகும். ஒல்லாந்தர் காலத்திலிருந்தே இலங்கையில் தமிழிலே அச்சுவடிவில் நூல்கள் வெளிவரத் தொடங்கியிருந்தன. ஆயினும், இந்தியாவைப் போன்றே இலங்கையிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நான்காம் தசாப்தத்திலிருந்தே அச்சுயந்திர வசதி சுதேசிகளின் கரங்களை எட்டத் தொடங்கியது. இத்தகைய அச்சு வசதியினால், தமிழிற் பத்திரிகைகள் தோன்ற ஆரம்பித்ததோடு, பாடப் புத்தகங்கள் உட்படப் பல்வேறு துறை சார்ந்த நூல்களும் வெளிவரத்தொடங்கின.

பத்திரிகைகளைப் பொறுத்தவரையில், பல்வேறு வார, மாத

மிருமுறை, திங்கள் இதழ்களாக அவை வெளிவந்தன. பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சி காரணமாகத் தமிழுக்குப் புதிய ஒரு நடை அறிமுகமாயிற்று. அதனை "அறிவிப்பு நடை" (reporting style) என்பர். இதுவே வளர்ச்சி பெற்றுக் காலப்போக்கில் ஆக்க இலக்கியம் எழுதுவதற்கேற்ற நடையாக மாற்றம் பெற்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற் பத்திரிகைத்துறை வளர்ச்சியானது, தமிழ் உரைநடை வளம்பெறப் பெரிதும் உதவியது.

பல்வேறு துறைகளிற் பாடநூல்கள் எழுதும் முயற்சியானது, தமிழில் அறிவியல் துறைகள் வளர்ச்சியடைய உறுதுணையாயிற்று. டாக்டர் கிறீனும், அவரது மாணவர்களும் வைத்தியம், இரசாயனவியல் முதலிய துறைகளிலே தமிழில் நூல்களை ஆக்கியும், மொழிபெயர்த்தும் உதவியமை குறிப்பிடத்தக்கது. விஞ்ஞானத் துறைகளில் இலங்கையில் தமிழிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நூல்கள் எழுந்தமை ஒரு சிறப்பு அம்சமாகும். இதேபோன்று, நியாய இலக்கணம், வீச கணிதம், கணக்கதிகாரம், சாதாரண இதிகாசம், வானசாத்திரம், இலங்கைப் பூமிசாத்திரம் முதலான பிறதுறைகள் சார்ந்த அறிவியல் நூல்களும் அக்காலத்தில் வெளிவந்தன. இவ்வாறு பல்துறை சார்ந்த நூல்களின் வளர்ச்சி, தமிழ் உரைநடை மேலும் தெளிவும், செழுமையும் பெற்றுவளர வாய்ப்பளித்தது.

அதேவேளை, பழந்தமிழ் நூல்களை வசனநடையில் வழங்கும் முயற்சிகளும் அக்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. திருத்தொண்டர் புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், சூளாமணி, வில்ஹணீயம் முதலானவை வசனநடையிற் புதிய வாழ்வு பெறத் தொடங்கின.

இலங்கையிலே தமிழில் நாவலும், சிறுகதையும் தோன்ற முன்னரே, கதை எழுதும் முயற்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன. ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் நன்னெறிக்கதாசங்கிரகம், ச.சந்தியாகுப்பிள்ளையின் கதாசிந்தாமணி முதலியன சிறிய கதைகளின் தொகுப்புகளாக அமைந்தன. காலப்போக்கில் இலங்கையிலே தமிழில் ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகள் உரைநடையில் இடம்பெறுவதற்கு இவை அடித்தளமிட்டன எனலாம்.

தமிழ் நாட்டினைப் போன்று இலங்கையிலும் படித்த மத்தியதர வகுப்பின் தோற்றத்தினையடுத்து, அவர்களது மேனாட்டு இலக்கியப் பரிச்சயத்தின் விளைவாக நாவல் இலக்கிய முயற்சிகள் இடம்பெறத் தொடங்கின. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலிருந்து தமிழ்நாட்டிலும், இலங்கையிலும் தமிழில் நாவல்கள் தோன்றத் தொடங்கின.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுச் செய்யுள் இலக்கியத்தை நோக்கும்போது, ஒரு புறம் ஊஞ்சல், கலம்பகம், மான்மியம், தூது, புராணம், வெண்பா, பதிகம், திருப்புகழ், கோவை, சதகம், அந் தாதி, குறவஞ்சி முதலியன பெருமளவு தோன்றிக்கொண்டிருக்க, மறுபுறத்தில் புராணம், தூது என்னும் பெயர்களிலே புதிய இலக்கிய முயற்சிகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

அதேவேளை, கிராமப்புறங்களில் கிராமியப் பண்பாடுகளின் அடிச்சுவட்டில் இசையமைதியுடன் பாடல்கள் பாடிவந்த புலவர்களையும் அக்காலகட்டத்திற் காண முடிகின்றது. தமது

காலத்துச் சமூகப் பிரச்சினைகளையும் தமது பாடல்கள் மூலம் அவர்கள் வெளிக்கொணர்ந்தனர். முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சார்ந்த இப்புலவர்கள் தம்மளவில் தமிழ் இலக்கிய வளத்துக்குத் துணைபுரிந்துள்ளனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற் குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்க வகையில், இலங்கையில் நாடகத்துறையில் புதிய முயற்சிகள் இடம்பெறத் தொடங்கின. மரபுரீதியான கூத்துகள் இடம்பெற்றுவந்த அதேவேளை, விலாசம், சபா, டிராமா மோடி (இசை நாடகம்) முதலான புதிய நாடக வகைகளும் இலங்கையில் அறிமுகமாயின. பழம் பெரும் நாடக ஆசிரியர்கள் வாழ்ந்து, நாடக வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிந்துள்ளனர். அந்நூற்றாண்டில் மலையகமும் இலங்கையின் தமிழ் நாடகக் களங்களுள் ஒன்றாக மாறியது.

மேலும், பல்வேறு புதிய துறைகளிலும் இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்களின் நாட்டம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற் செல்லத் தொடங்கியது. இவற்றிலே முக்கியமானது பதிப்புத்துறையாகும். ஆறுமுகநாவலர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை முதலான இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்கள் இத்துறையில் முன்னோடிகளாக விளங்கினர்.

இவற்றோடு, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதப்படுவதற்கான முற்படு முயற்சிகளையும் இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர் சிலர் மேற்கொண்டிருந்தனர். சைமன் காசிச்செட்டி, ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை, சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை முதலானோர் இவ்வகை முயற்சிகளில் ஆரம்ப ஆர்வம் செலுத்தினர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பல்வேறு அகராதி முயற்சிகள்,

மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளிலும் இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்கள் தமது ஈடுபாட்டினைக் காட்டினர். இவ்வாறான பல்வேறு முயற்சிகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்தன.

நாவல் இலக்கியத் தோற்றம்

தமிழ் நாட்டின் முதல் நாவலெனக் கொள்ளப்படும் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் (1879) தோன்றிச் சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே இலங்கையின் முதல் நாவல் தோற்றம் பெற்றுவிட்டது. முஹம்மது காசிம் சித்திலெப்பை எழுதிய அஸன்பேயுடைய சரித்திரம் (1885) இலங்கைத் தமிழ் நாவல் துறையின் மூன்றோடி முயற்சியாக விளங்குகிறது. அதனையடுத்து, திருகோணமலை எஸ்.இன்னாசித்தம்பியால் எழுதப்பட்ட ஊசோன் பாலந்தை கதை (1891) வெளிவந்தது. இந்நாவல் போர்த்துக்கீச நெடுங்கதையொன்றைத் தழுவினதாகக் கருதப்படுகின்றது. இலங்கையின் மூன்றாவது நாவலாகவும், தமிழில் முதலாவது வரலாற்று நாவலாகவும் எழுந்தது, திருகோணமலையைச் சேர்ந்த தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை எழுதிய மோகனாங்கி (1895) ஆகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் இரு தமிழ் நாவல்கள் திருகோணமலையைச் சேர்ந்தவர்களால் எழுதப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

செய்யுள் இலக்கியம்

மரபுரீதியான இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் மதச்சார்பு கொண்டவையாக விளங்கின. தெய்வங்களைப் பற்றியும், தலப்பெருமை பற்றியும், சைவசமய உட்பொருள்கள் பற்றியும்

பலவாறாக நூல்கள் எழுந்தன. இளசைப் புராணம், நகுலமலைக் குறவஞ்சி, நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கிள்ளைவிடுதூது, செல்வச்சந்திதி பிள்ளைத்தமிழ், மறைசைக்கலம்பகம் முதலிய சைவமதச் சார்பான இலக்கியங்கள் அக்காலத்திலே தோன்றியுள்ளன. கத்தோலிக்க மதம் சார்பாக எழுந்த நூல்களிலே தொம்பிலிப்பு எழுதிய ஞானானந்த புராணமும், புரொட்டஸ்தாந்து சமயம் சார்பாகத் தோன்றியவற்றுள் அளவெட்டி வே.கனகசபைப் புலவர் இயற்றிய திருவாக்குப் புராணமும் குறிப்பிடத்தக்கன. இஸ்லாமிய மதம் சார்பான நூல்களில், பதிற்றுத்தீன் புலவர் எழுதிய முகியித்தீன் புராணம், அசனாலெம்பைப் புலவர் இயற்றிய நவரத்தினத் திருப்புகழ், முகியித்தீனாண்டகை பேரில் ஆசிரிய விருத்தம், சாகுல்கமீது ஆண்டகையவர்கள் பேரில் முனாஜாத்து, அப்துல் றகுமான் எழுதிய சரந்தீவு மாலை, ஞான அகீதாக்கும்மி, நாச்சியார் மாலை, அருள்வாக்கி அப்துல்காதிற்றுப் புலவர் படைத்த சந்தத் திருப்புகழ் முதலானவை விதந்து கூறத்தக்கவை. ம.க.வேற்பிள்ளையும், அவ்வைக் கணபதிப்பிள்ளையும் ஈழமண்டல சதகங்களைப் பாடியுள்ளனர். தனிமனிதரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்பட்ட நூலாக, உடுப்பிட்டிக் குமாரசுவாமி முதலியாரின் அருளம்பலக்கோவை விளங்குகிறது. சொல்லணி உத்திகளைப் பயன்படுத்திப் பாடியவர்களாக க. மயில்வாகனப் புலவர், முருகேச பண்டிதர் முதலானோர் விளங்கினர்.

மரபுரீதியான சில இலக்கிய வடிவங்களுடாகப் புதுமை நாட்டமும், சமகாலச்சிந்தனையுணர்வும் கொண்ட புலவர்கள் சிலர், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து புதுவகை இலக்கியங்களைப் படைக்க முற்பட்டனர். இத்தகைய புலவர்களுக்கு முன்னோடியாகக் கொள்ளத்தக்கவர், வரகவி

சன்னாகம் முத்துக்குமார கவிராசர் (1780-1851) ஆவர். சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் ஆசிரியராக விளங்கிய அவர், கடின நடையிற் பாடுவதில் வல்லவராவர். ஆயினும், காலத்தின் தேவைக்கேற்ப, அந்நியர் ஆட்சியில் ஏற்பட்ட கலாசார, சமூக முரண்பாடுகளையும் எளிமையான முறையில் பாடியுள்ளார். அவை, பின்வந்த புதுமை நாட்டமும், சமூக நோக்கமும் கொண்ட புலவர்களுக்கு ஆதர்சமாக விளங்கின எனலாம்.

சன்னாகம் முத்துக்குமார கவிராசரை அடுத்து, உட்பிடிக்குமாரசுவாமி முதலியார் (1791-1874) இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். 1866-67 ஆம் ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே இடம்பெற்ற கொடும் பஞ்சம் குறித்தும், கொள்ளை நோயினால் இறந்த மக்களின் பரிதாபநிலை குறித்தும் அவர் பாடிய உருக்கமான பாடல்கள், சமுதாயம் பற்றிய அவரது சிந்தனையை உணர்த்துவனவாக உள்ளன.

புராணம் என்ற பழைய இலக்கிய வடிவத்திற் புதிய பொருளை அமைத்து, அவ்வடிவத்திற்குப் புதிய பொலிவை ஏற்படுத்திய சில புலவர்கள், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளத்துக்கு உதவினர். கனகி புராணம் பாடிய சுப்பையனார், தாலபுராணம் பாடிய அச்சவேலிநீ. காசிநாதப் புலவர், கோட்டுப் புராணம் பாடிய கோப்பாய் வே. இராமலிங்கம் ஆகியோர் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவர். கனகி புராணம் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையிலே வாழ்ந்த பெண்ணொருத்தி பற்றி அங்கதச் சுவையுடன் பாடப்பட்ட நூலாகும். அந்நூலிற் காணப்படும் அங்கதச் சுவைக்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பாடலை நோக்கலாம்:

நடந்தா ளொருகன்னி மாராச
கேசரி நாட்டிற் கொங்கைக்
குடந்தா னசைய வொயிலா
யதுகண்டு கொற்ற வருந்
தொடர்ந்தார்சந் யாசிகள் யோகம்விட்
டார்சுத்த சைவ ரெல்லாம்
மடந்தா னடைத்துச் சிவபூ
சையுங்கட்டி வைத்த னரே.

தாலபுராணம் யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் வாழ்வியலோடு ஒருங்கு கலந்துவிட்ட பனையைப் பற்றி அங்கதச்சுவை கலந்து பாடப்பட்ட நூலாகக் கருதப்படுகிறது. கோட்டுப் புராணம் ஆங்கிலேயர் காலத்து நீதிமன்றங்களில் தொழில் புரிந்த சட்டத்தரணிகளின் “தில்லுமுல்லுகளை” அங்கதச் சுவையுடன் சுவையாகச் சித்திரித்துள்ளது என்பர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தூது இலக்கிய வடிவத்திற் பெண்கள் பிரச்சினையை முன்வைத்து எழுதியவர், தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளையாவர். மரபுரீதியான விடயங்களையே தாங்கி வளர்ந்துவந்த தூது இலக்கிய வடிவில், தமது சமகாலத்தில் முக்கியத்துவம் பெறத்தொடங்கிய பெண்கள் விடுதலை தொடர்பான அம்சத்தைப் புகுத்தி, தமது காலத்து வித்துவ நடைக்கு மாறான எளிமையுடன் தத்தைவிடு தூது என்ற நூலை இயற்றினார். சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் கவியாற்றலையும், எளிய நடையையும் பின்வரும் பாடல்கள் நன்கு உணர்த்துகின்றன:

உண்பதுவு முறங்குவது
மூர்க்கதைகள் பேசுவதும்
பெண்கள்தொழி லாமென்றே
பேசிடுவ ரொருசாரார்
பெண்களுக்குத் தம்பதியே
பெருந்தெய்வ மென்பர்சிலர்
பெண்களுக்கு மடிமைகட்கும்
பேதமில்லை யென்பர்சிலர்
பேதைமைகா ணிவர்கொள்கை
பேர்த்தறிவாய் பசங்கிளியே.

கல்விநலம் பெற்றனரேற்
காரிகையார் காதலர்க்குச்
சொல்லருநற் றுணையன்றோ
தொல்லுலகு சிறக்குமன்றோ
மெல்லியர்பாற் கல்விவிரும்
பாத வீணரெலாம்
எல்லையிலா விற்படைதற்
கிடையூறென் றேயியம்பாய்
என்னிருகண் மணியனையாற்
கியம்பாய் பசங்கிளியே.

கூட்டிற் பசங்கிளிபோற்
கோதையரை யெப்பொழுதும்
வீட்டி லடைத்துவைக்கும்
விரகிலருக் கியாதுரைப்போம்
பூட்டித் திறந்தெடுக்கும்
பொருளாக் கருதினரோ
கேட்டோர் நகைப்பதுவுங்
கேட்டிலரோ பைங்கிளியே

கிஞ்சகவாய்ப் பைந்தொடிபாற்
கிளத்தாய் பசங்கிளியே.

கண்ணைமறைத் தேகொடுபோய்க்
காட்டில்விடும் பூஞ்சையப்போற்
பெண்ணை மனையடைத்துப்
பின்னொருவர் கைக்கொடுப்பர்
கண்ணால்முன் கண்டுமிலர்
காதலர்சொற் கேட்டுமிலர்
எண்ணாது மெண்ணி
யிருந்தயர்வர் மங்கையர்கள்
இக்கொடுமைக் கியாதுசெய்வ
திசையாய் பசங்கிளியே.

தம்மனைக்கோர் பசவேண்டிற்
றாம்பலகாற் பார்த்திருந்தும்
பின்னுந் துணிவிலராய்ப்
பேதுறுதல் மாந்தர்குணம்
என்னே மணவினையேல்
இமைப்பொழுதி லேழுடிப்பார்
சின்னப் பதுமைகொடு
சிறார்செய்மணம் போலுமரோ
தெரிவையவட் கிம்மாற்றஞ்
சீர்க்கிளியே கூறுதியால்.

தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் தத்தைவிடுதூது, சுப்பிரமணிய
பாரதியின் பெண்விடுதலை தொடர்பான கருத்துகளுக்கு
உரமுட்டியிருக்கலாம் எனப் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி கருதுவர்.

“கூர்ந்து ஆராயும்பொழுது சுப்பிரமணிய பாரதியார் 'தத்தைவிடு தூது' பிரபந்தத்தைப் படித்திருக்கலாம் என்றே தோன்றுகிறது. 'சுயசாரிதை,' 'புதுமைப் பெண்,' 'பெண் விடுதலை' முதலிய பாடல்களிலே பாரதி கூறியிருப்பனவற்றையும் கூறியிருக்கும் முறையினையும் உற்று நோக்கினால் அவனுக்கு முற்படப் பாடிய கவிஞருள் சரவணமுத்துப்பிள்ளையே சொல்லிலும் பொருளிலும் பாரதிக்கு அண்மித்தவராய்க் காணப்படுகிறார். சென்னையிலிருந்த ஸ்ரீ நிலையம் அச்சியந்திரசாலையிலே 1892 ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்பெற்று வெளியிடப்பட்ட 'தத்தைவிடுதூது' நூலினைப் பாரதியார் படித்திருக்கக்கூடும். பெண் விடுதலை பற்றிய நூலாதலின் அதில் தீவிரவாதியாயிருந்த பாரதி அதனைப் பெரும்பாலும் படித்திருப்பார் என்பதற்கு ஆங்காங்கு சில சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. 'தத்தைவிடுதூது' நூலில் வரும் சில சொற்றொடர்களின் எதிரொலியைப் பாரதி வாக்கிற் கேட்கலாம்..... தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளிவந்த பலவிதமான கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் “ ஓய்விலா ஊக்க உணர்ச்சியுடன்” வாசித்த பாரதி இந்நூலைப் படித்திருந்தார் என்று துணிதல் தவறாகாது.”¹

தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் தத்தைவிடுதூது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்னணியில் நோக்கும்போது, ஒரு முற்போக்கான இலக்கியமாக விளங்குகிறது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ்ச் செய்யுள் மெல்ல மெல்ல எளிமையை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்குவதை, அக்காலத்திலே தோன்றிய சில படைப்புகள் உணர்த்துகின்றன.

தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை முதலானோர் சமூக நோக்கும், எளிமையும் கலந்து தமது ஆக்கங்களைப் படைத்தனர். அதேவேளை, சமயத் தத்துவ விளக்கங்களையும் எளிய நடையிற் கூற முயலும் முயற்சிகளும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இடம் பெறத் தொடங்கின. இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்க புலவராக அப்துல் றகுமான் (1846-1920) விளங்குகிறார். அவரது ஞான அகீதாக் கும்மி, இஸ்லாமிய தத்துவ விளக்கத்தை எளிய நடையிலே தர முயன்றுள்ளது.

ஊருணி மாமலைக் கோட்டையுண்டாம்

ஊரில் தலைமகன் நால்வருண்டாம்

சீரான மத்தீசர் நால்வரென்றார் - இந்தச்

சீமை யதிசயங் கேளுங்கடி!

ஓரேழு பேர்கள் இறைமக்களாம் - நல்ல

உத்தமி யான முறைமக்களாம்

ஓரைந்து பேர்களோ மேன்மக்களாம் - சகி

ஓதிய பேர்கள் துரைமக்களாம்.

தத்துவம் பெற்றோர்க ளேழுபேராம் - அந்தத்

தாரணி யாளும் அரசனுக்கு

புத்தகம் பெற்றோர்கள் இரண்டுபேராம் - இந்தப்

புதுமனை யூரு வாண்டையராம்!

சீரான தேசத்தில் ராசனுண்டு - நல்ல

சித்திர மாளிகை ரத்னமுண்டு

வீரர்கள் நாலுபேர் காவலுண்டு - தொனி

வீரகண் டாமணி வீணையுண்டு.

கச்சேரி பார்க்கலாம் பெண்ணைகண்ணை - கை
 வீசி நடவடி வாலைப்பெண்ணை
 கச்சேரி மேளமுந் தாளங்களும் - அங்கே
 காண்பதுச் சேரிக்குக் கேட்கிறதே.

நாவலப்பிட்டியைச் சேர்ந்த அப்துல் றகுமானின் இப்பாடல்கள் சிந்து யாப்பில் அமைந்து, தோற்றத்தில் எளிமையும், பொருளில் ஆழமும் கொண்டு விளங்குகின்றன.

கிராமங்களில் வாழ்ந்து, கிராமியப் பண்பாடுகளின் அடிப்படையில் இசைமரபு தழுவிப் பாடிய கிராமியப் புலவர்களின் முயற்சிகளும் நோக்கத்தக்கவை. புத்தளம் பிரதேசத்தைச் சார்ந்த புலவர்கள் சிலர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இசை தழுவி தமது கிராமியப் பாடல்களால் மக்கள் மனங்களைக் கவர்ந்தனர். அவர்களிற்குறிப்பிடத்தக்கோராகத் தெள்ளப்பா என்றழைக்கப்பட்ட ஷெய்கு இஸ்மாயில் புலவரும், வரகவி செய்கு அலாவுதீனும் விளங்குகின்றனர். இஸ்லாமியப் பண்பாட்டின் அடித்தளத்தில் நின்று, சமூகம் பற்றிய தமது பிரக்ஞையையும் அவர்கள் புலப்படுத்தினர். சிந்து, கீர்த்தனை, தரு, பதம், கண்ணி, கும்மி முதலான இசைப்பாடல் வடிவங்களில் அவர்களது பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. படிப்பறிவற்ற இக்கிராமியப் புலவர்களின் பாடல்களில், அவர்கள் காலத்துச் சமூகப் பிரச்சினைகளையும் இனங்காணலாம். புத்தளம், மன்னார், அனுராதபுர மாவட்டங்கள் உட்பட, முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழும் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் இத்தகைய கிராமியப் புலவர்கள் தமது கவியாற்றலைப் புலப்படுத்தி வந்துள்ளனர். ²

நாடக வளர்ச்சி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் நாட்டிலும், இலங்கையிலும் நாடகத்துறையிற் புதிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவதைக் காணலாம். அந்நூற்றாண்டிலும் கூத்துகள் ஆடப்பட்டுவந்தபோதிலும், புதிதாக விலாசம் என்னும் நாடக வடிவம் தமிழ்நாட்டிலிருந்து இலங்கையில் அறிமுகமாகியது. விலாசங்கள் பார்ஸிய, மராத்திய நாடகக் கம்பனிகளினால் தமிழ்நாட்டில் அறிமுகமாகி, பின்னர் இலங்கையிலும் மேடையேற்றப்படத் தொடங்கின. “விலாசம் என்பது சமஸ்கிருத நாடக வகைகளில் ஒன்றானமையாலும் இந்திய மரபு வழிப் பெயரானமையாலும் இக்கம்பனிகள் தாம் நடத்தும் நாடகம் இந்தியமயமான நாடகம் என்பதனை மக்கள் மத்தியில் உணர்த்த விலாசம் என்ற மரபுவழிப் பெயரை இந்நாடகங்கட்கு இட்டிருக்கலாம்.”³ என்பர், கலாநிதி சி.மௌனகுரு. இவை மூன்று பக்கங்களும் அடைக்கப்பட்ட திரையமைப்புகள் கொண்ட அலங்கார மேடையமைப்புடன் அமைந்தவையாக விளங்கின.

தமிழ்நாட்டிலும், இலங்கையிலும் விலாச நாடகங்கள் ஆரம்பத்திற் கூத்து வடிவத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே அறிமுகமாயின. அதனால், கூத்துகள் சில விலாசங்களாகப் பாடப்பட்டன. வாளபிமன் விலாசம், விஜயதர்ம விலாசம், தருமபுத்திர விலாசம், எஸ்தாக்கியார் விலாசம், இராம விலாசம், இரத்தினவல்லி விலாசம், மாணிக்கவாசக விலாசம், நளச்சக்கரவர்த்தி விலாசம், மதனவல்லி விலாசம், பதிவிரதை

விலாசம், பூதத்தம்பி விலாசம் எனப் பல விலாசங்கள் 1826 முதலாக இலங்கையில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

விலாசங்கள் பழைய கூத்து முறைமையினின்றும் புதிய நாடக வடிவத்துக்கான ஆரம்பத்தையும் உணர்த்தின. விலாசத்திற்கர்நாடக இசையும், ஓரளவு ஆங்கில, ஹிந்துஸ்தானி மெட்டுகளும், உரையாடலும் அதிக இடத்தைப் பெற்றன. கூத்துக்குரிய ஆடல் அம்சம், விலாசத்தில் மெதுமெதுவாகக் கைவிடப்படத் தொடங்கியது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலம் கற்று, கர்நாடக இசையிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த மத்தியதர வகுப்பார் இத்தகைய விலாச நாடகங்களை விரும்பி வரவேற்றனர்.

விலாசத்தினின்றும் அந்நூற்றாண்டில் வளர்ச்சி பெற்ற இன்னொரு வடிவம் சபா ஆகும். இவ்வடிவம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலிருந்து தமிழில் இடம்பெறத் தொடங்கியது. தமிழ்நாட்டில் 1889 ஆம் ஆண்டு முதலாக இந்நாடக வடிவம் வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியது. விலாசத்திற்கு காணப்பட்ட அம்சங்களோடு, மேனாட்டுத் தாக்கமும் சபாவின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிற்று. ஆங்கில இசை மெட்டுகள் சபா நாடகங்களில் முக்கியத்துவம் பெற்றன.

தமிழ்நாடகத்துறையில் சபா நாடகங்களே முதன்முதலிற் காட்சிப் பிரிவுகளைக் கொண்டு, நவீன நாடகப்போக்குக்குக் கட்டியம் கூறி நிற்பதைக் காணலாம். ஆட்ட முறைகள் எதுவுமற்றவையாகச் சபா நாடகங்கள் விளங்கின. விலாசங்களை விடவும் இந்நாடக வடிவத்தில் உரையாடல்கள் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கின. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு உரைநடை வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கிய காலமாதலால், அந்நூற்றாண்டின்

பிற்பகுதியிலே தோன்றிய சபா நாடகங்களிலும் உரைநடையில் அமைந்த உரையாடல்கள் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கின எனலாம். விலாசங்களை விடவும் சபாக்களிற் சற்று இலகுவான கர்நாடக மெட்டுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்நாடகங்களின் வளர்ச்சியில் ஆங்கிலம் கற்ற மத்தியதர வகுப்பாரின் பங்களிப்பு அதிகமானது. அதேவேளை, இலங்கையில் சபா நாடகங்கள் வளர்ச்சியுறுவதற்குக் கிறிஸ்தவ சமயத்தினரின் ஆதரவும் பக்கபலமாக விளங்கியது. இத்தகைய சபா நாடகங்களினால், “புதிய கருப்பொருளும் புதிய பாத்திரங்களும் புதிய உருவும் பெற்று தமிழ்நாடகம் ஒரு புதிய மரபினைப் பெற்றது.”⁴ எஸ்தாக்கியர் சபா, ஞானசவுந்தரி நவரஸ சபா, சவீன கன்னி சபா முதலான சபா நாடகங்கள் இலங்கையிலே தோன்றின.

சபா நாடகங்களினின்றும் கிளைத்தெழுந்த பிறிதொரு நாடக வடிவம், ' டிறாமா மோடி ' நாடகமாகும். வசனத்தில் அமைந்த உரையாடல்களை மிக அதிகமாகக் கொண்ட இந்நாடகங்களில், இயல்பாக வசனங்களைப் பேசும் முறையும், மெட்டுகளைக் குறிப்பிட்டுப் பாடல்களை அமைக்கும் போக்கும், திரைகள் மூலமாகக் காட்சி மாற்றங்களை உணர்த்தும் பாங்கும் இடம்பெற்றன. இவை இத்தகைய நாடகங்களுக்குப் புதிய வரவேற்பைப் பெற்றுக் கொடுத்தன. அண்ணாவி மரபு நாடகம், இசை நாடகம், ஸ்பெசல் நாடகம், கொட்டகைக் கூத்து முதலான பல்வேறு பெயர்களாலும் இந்நாடகம் குறிப்பிடப்பட்டது. இலங்கையில் சங்கிலியன் டிறாமா, யோசேப்பு டிறாமா முதலியன நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன.

அதேவேளை, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு பல மரபுவழிக் கூத்து ஆசிரியர்களையும் நாடகத்துறைக்கு அளித்தது. மாதோட்டம்

லோறஞ்சுப் புலவரின் பேரன் கீத்தாம்பிள்ளை, ஆறுமுகநாவலரின் தந்தையார் கந்தப்பிள்ளை, மானிப்பாய் சுவாமிநாதர், அராலி முத்துக்குமாருப் புலவர், உடுப்பிட்டிக் குமாரசுவாமிப் புலவர், எருக்கலம்பிட்டி பக்கீர்ப் புலவர், தாவீது கொஸ்தீன், அச்சவேலி தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, கொக்குவில் விசுவநாத சாஸ்திரி, நாகேச ஐயர், வை. இராமலிங்கம், புலவர் சுவாம்பிள்ளை முதலானவர்கள் நாடக வளர்ச்சிக்குத் தமது பங்களிப்பினை நல்கினர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் நாடகத்தின் களம் மேலும் விரிவு பெற்று, மலையகமும் அப்பிரதேசங்களுள் ஒன்றாக விளங்கத் தொடங்கிற்று. அந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களுக்குத் தொழிலாளர்களாக வந்த மக்கள், காமன் கூத்து, அருச்சுனன் தபசு, பொன்னர் சங்கர் முதலான சமயச் சடங்குகளுடன் இணைந்த கூத்துகளை அறிமுகப்படுத்தினர்.

பிற துறைகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்களின் அரும் பணிகளுள் ஒன்று, பதிப்புத்துறைப் பணியாகும். அந்நூற்றாண்டிலே இலங்கையரே பதிப்புத்துறையில் முன்னோடிகளாக விளங்கினர். ஆறுமுகநாவலர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, வல்லை ச. வயித்தியலிங்கம்பிள்ளை முதலானோர் இத்துறையிற் சிறப்பான பணிகளை ஆற்றினர். இவர்களோடு, காரைதீவு மு.கார்த்திகேய ஐயர், வித்துவசிரோமணி ந.ச. பொன்னம்பலபிள்ளை, அகிலேசபிள்ளை போன்றோரும் பதிப்புத்துறையிற் தமது பங்களிப்பினை நல்கினர்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதப்படுவதற்கான வித்துகளையும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்கள் ஊன்றிச்சென்றனர். இவ்வகையிற் சைமன் காசிச் செட்டியின்(1807-1860) ' தமிழ் புளுராக்' (The Tamil Plutarch) என்னும் ஆங்கில நூல், ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை (1820-1896) எழுதிய பாவலர் சரித்திர தீபகம், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை வீரசோழியப் பதிப்புரையிலே (1881) குறிப்பிட்டிருந்த " தமிழ்ப் பாஷையின் காலவருத்தமானம்" முதலானவை குறிப்பிடத்தக்கவை. மல்லாகம் வி.கனகசபைப்பிள்ளை (1855-1906) எழுதிய ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர் (The Tamils Eighteen Hundred Years Ago) என்ற நூல், பழந்தமிழரின் பெருமையை உலகறியச் செய்தது. இந்நூல் கட்டுரை வடிவில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறிலே எழுதப்பட்டு, இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தத்தில் நூல்வடிவம் பெற்றது.⁵

இவை மாத்திரமன்றி, பல்வேறு அகராதி முயற்சிகளும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1833 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இத்தகைய முயற்சிகள் ஆரம்பம் பெற்றன. அமெரிக்க மிஷனைச் சார்ந்த வின்ஸ்லோ, பீற்றர் பேர்சிவல் முதலான கிறிஸ்தவ மதகுருமார்கள் இத்தகைய முயற்சிகளில் முன்னின்று உழைத்தனர். அவர்களுக்கு உதவியாக உடுவில் அ. சந்திரசேகர பண்டிதர், கறோல் விசுவநாதபிள்ளை, வில்லியம் நெவினஸ் முதலான இலங்கையர்கள் செயற்பட்டனர். தமிழ்-தமிழ் அகராதி, தமிழ்-ஆங்கில அகராதி, ஆங்கிலம்-தமிழ் அகராதி என அகராதித்துறையில் மூவகை முயற்சிகள் இடம்பெற்றன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அகராதித்துறை முயற்சிகள் இலங்கையிலேயே கால்கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.⁶

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே பல்வேறு மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளும் இடம் பெற்றன. தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கும், ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கும், வடமொழியிலிருந்து தமிழுக்கும் மொழிபெயர்ப்புகள் நடைபெற்றன. அரிச்சந்திரன் நாடகம், குறிஞ்சிப் பாட்டு, பொருநராற்றுப்படை என்பன ஆங்கிலத்தில் உரைநடையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. திருமுருகாற்றுப்படையும், கந்தபுராணம், கல்லாடம், திருக்கோவையார், தாயுமானவர் பாடல்கள் போன்றவற்றிலுள்ள சிற்சில பாடல்களும் செய்யுள்களாகவே ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாண வைபவமாலையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ஆங்கிலத்திலிருந்தும் தமிழுக்குப் பல நூல்கள் மொழிமாற்றப்பட்டன. இதேபோன்று, வடமொழியிலிருந்தும் தமிழுக்குச் சில நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அதேவேளை, வடமொழியிலே சிலர் எழுதியும், வடமொழி நூல்கள் சிலவற்றுக்கு உரைவகுத்தும் பணிபுரிந்தனர்.⁷

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியவாதிகள்

ஆறுமுகநாவலர் (1822~1879)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பெரும்பாலும் ஆறுமுகநாவலர் என்னும் தனிமனித ஆளுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே விளங்குகிறது. ஆறுமுகநாவலரைத் தவிர்த்து, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எவரும் நிறைவு செய்ய முடியாத

அளவுக்கு, அவரின் பன்முகப்பட்ட பணிகள் அமைந்துள்ளன. மொழி, இலக்கிய, சமய, சமூகத் துறைகளில் அவர் தமது முழு ஆளுமையையும் புலப்படுத்திச் சென்றுள்ளார்.

ஆறுமுகநாவலர் 1822 இல் நல்லூரில் கந்தப்பிள்ளை, சிவகாமி தம்பதியினரின் மகனாகப் பிறந்தார். இவரது தந்தையார் கந்தப்பிள்ளை (1766-1842) கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கியவர். போர்த்துக்கீசம், ஒல்லாந்தம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலும் அவர் பயிற்சியுடையவராக விளங்கினார் என்பர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் சிறந்த தமிழ் நாடகாசிரியருள் ஒருவராகக் கந்தப்பிள்ளை வாழ்ந்தார். ஆறுமுகநாவலரின் தமையனாரான பரமானந்தப் புலவர் கவியாற்றல் மிக்கவராக விளங்கினார். யாழ்ப்பாணம் பிரசித்த நொத்தாரிசாகத் தொழிலாற்றிய அவர், நல்லைக்கந்தரகவல், நல்லைக்கந்தர் கீர்த்தனம் ஆகிய நூல்களை இயற்றினார். விநாயகமூர்த்திச் செட்டியார் என்பவர் எழுதிய கதிரையாத்திரை விளக்கம் என்ற நூலுக்குப் பரமானந்தப் புலவரே சிறப்புப் பாயிரம் வழங்கினார். இத்தகைய கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த, நிலப்பிரபுத்துவக் குடும்பப் பின்னணியிலேயே ஆறுமுகநாவலரின் தோற்றம் அமைந்தது.

ஆரம்பத்தில் ஆறுமுகநாவலர் நல்லூர் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயர், நல்லூர் வேலாயுத முதலியார் ஆகியோரிடம் கல்வி கற்றார். அதன் பின்னர், இப்போது யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி என வழங்கப்படும் வெஸ்லியன் மிஷன் கல்லூரியில் ஆங்கிலம் பயிலச் சென்றார். இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியார், நல்லூர் ம. சரவணமுத்துப் புலவர் ஆகியோரிடம் தமிழைக் கற்றார். பின்னர், வெஸ்லியன் மிஷன் கல்லூரியில் தமிழ், ஆங்கில

ஆசிரியராகவும் விளங்கினார். அப்போது அங்கு அதிபராக இருந்த பேர்சிவல் பாதிரியாரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, பையிளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துவினார். காலப்போக்கிலே தமது ஆசிரியப் பணியை உதறிவிட்டுச் சைவமதப் பிரசாரகராக மாறினார். சமயத் தொண்டும், தமிழ்ப் பணியும், சமூகசேவையும் செய்வதில் அவர் நாட்டம் சென்றது. சைவசமயப் பிரசாரத்திலும், பாடசாலைகளை நிறுவுவதிலும், பாட நூல்கள் எழுதுவதிலும், பழைய நூல்களுக்கு உரைகள் எழுதுவதிலும், உரைநடையிற் பல்வேறு விடயங்கள் எழுதுவதிலும், நூல்களைப் பதிப்பிப்பதிலும், சமூகத் தொண்டுகள் புரிவதிலும் தமது வாழ்நாள் முழுவதையும் அர்ப்பணித்தார். 1849 இல் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் அவருக்கு “நாவலர்” என்ற பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்தது. நாவலர் என்ற பட்டம் வேறு சிலருக்கும் இருந்தபோதிலும், நாவலர் என்றதும் ஆறுமுகநாவலரின் நினைவே பலருக்குந் தோன்றும். 1879 இல் பூதவுடல் நீங்கி, அழியாப் புகழ் உடலைப் பெற்றார்.

ஆறுமுகநாவலர் என்றதுமே முதலில் எவரதும் நினைவுக்கு வருவது, அவர் தமிழ் உரைநடைக்காற்றிய அரும்பெரும் பணியே ஆகும். அவர் காலத்துப் பெரும்பாலான புலவர்களைப் போன்று, வித்துவ நடையிற் செய்யுள் யாக்கும் திறமை கைவரப்பெற்றிருந்தபோதிலும், காலத்தின் தேவையையும், பொதுமக்களின் பயன்பாட்டையும் கருத்திற் கொண்டு, உரைநடையையே நாவலர் தமது பிரதான ஊடகமாகக் கொண்டார். நாவலர் காலத்துக்கு முன்னரே தமிழில் உரைநடை வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கிவிட்டபோதிலும், உரைநடையின் உன்னத பயன்பாடு பற்றி அக்காலத் தமிழறிஞர் பலரும் பெரும்பாலும் அக்கறை கொள்ளவில்லை. ஒருசிலரைத் தவிர, உரைநடையில் எழுதியோரும் தமது வித்துவத்தன்மையைக் காட்ட

விழைந்தனரேயன்றி, யாரை நோக்கமாகக் கொண்டு எழுதப்பட வேண்டும் என்பதிற் கரிசனை செலுத்தினாரல்லர்.

வீரமாமுனிவருக்குப் பின் தமிழ் உரைநடையைப் புதிய பாதையிற் செல்ல வைத்தவராக ஆறுமுகநாவலர் விளங்கினார். அவரின் உரைநடையிலே இரு முக்கிய அம்சங்களைக் காணலாம். கடின சந்திவிகாரங்களைக் களைந்து, இலக்கணவழுக்கள் அற்ற முறையிலே அவர் உரைநடையைக் கையாண்டார். அடுத்து, ஆங்கில மொழியிற் பயன்படுத்தப்படுவது போன்று நிறுத்தற் குறியீடுகளைத் தமிழ் உரைநடையிற் பயன்படுத்தினார். அவர் இவ்வாறு நிறுத்தற் குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தியமையால், தமிழ் உரைநடை முன்னைவிடத் தெளிவும் பொலிவும் பெற்றது. இது தமிழ் உரைநடை வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய திருப்புமுனையாகும்.

நாவலர் தமது தேவைக்கும், விருப்புக்கும் ஏற்பப் பல்வேறு உரைநடைகளைக் கையாண்டுள்ளார். ஆயினும், பொதுமக்கள் தொடர்பாக உரைநடையைப் பயன்படுத்தும்போது, எளிமையும் தெளிவும் கொண்டதாகத் தமது உரைநடை அமைதல் வேண்டும் என்பதிலே மிகுந்த அக்கறை கொண்டவராக விளங்கினார். ஆறுமுகநாவலர் தமது உரைநடை பற்றிய நோக்கைப் பெரியபுராண வசனத்துக்கு எழுதிய முன்னுரையிலே பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“..... நிறைந்த கல்வியுடைய வித்துவான்களும் குறைந்த கல்வியுடைய பிறரும் ஆகிய யாவரும் எக்காலத்தும் எளிதில் வாசித்து உணரும் பொருட்டும் கல்வியில்லாத ஆடவர்களும்

பெண்களும் பிறரைக் கொண்டு வாசிப்பித்து உணரும் பொருட்டும்.... அதனைப்பெரும்பான்மையும் இயற்சொற்களும் சிறுபான்மை ஆவசிகமாகிய திரி சொற்கள் வடசொற்களும் பிரயோகிக்கப்படும் கத்தியருபமாகச் செய்து வாசிப்பவர்களுக்கே எளிதிலே பொருள் விளங்கும்படி பெரும்பான்மையும் சந்திவிகாரங்களின்றி, அச்சிற் பதிப்பித்தேன்.”

நாவலரின் இக்கூற்று வாயிலாக, கற்றோரும் மற்றோரும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளத்தக்கதாக உரைநடை விளங்கவேண்டும் என்று அவர் கொண்டிருந்த கருத்துப் புலனாகின்றது.

ஆறுமுகநாவலர் தாம் முரண்படும் விடயங்களோடு தொடர்பு கொண்டவர்களோடு சர்ச்சைகள் புரிந்துள்ளார். தமது கண்டனங்களைப் பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும், சிறு பிரசுரங்கள் மூலமாகவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அத்தகைய கண்டனங்களிலே ஆறுமுகநாவலரின் தனி ஆளுமையையும், அவற்றுக்காகப் பயன்படுத்தும் உரைநடையிலே அவரது தனிப்பாணியையும் இனங்காண முடிகின்றது. இதுபற்றி விளக்கமாகக் கலாநிதி எம்.ஏ. நு.மான் கூறுவன மனங்கொளத்தக்கன:

“ இக் கண்டன நூல்களிலேயே நாவலரின் தனி ஆளுமை முழு அளவில் வெளிப்படுவதை நாம் காண்கின்றோம். கிண்டலும், கேலியும், கோபமும் வெளிப்படுவதைக் காண்கின்றோம். தகுந்தது எது , தகாதது எது என்று வலியுறுத்திக் கூறுகின்ற, ஒன்றை ஆதரித்து மற்றதை வன்மையாக நிராகரிக்கின்ற அதிகாரத்துவத்தை நாம் இவற்றில் காண்கின்றோம். இந்த அதிகாரத்துவம்

நாவலரின் கண்டன உரைநடையின் முக்கிய பண்புகளுள் ஒன்றாகும். இதை நாம் அதிகார மொழி நடை (Commanding style) என்றும் அழைக்கலாம். கல்வி நோக்கில் அமைந்த பாலபாடங்களில் உபதேசமாகவும் கட்டளையாகவும் ஆங்காங்கே காணப்படும் இப்பண்புகண்டன நூல்களில் ஆங்காரமாக வெளிப்படுகின்றது. கண்டனம் அல்லது கருத்துரை யாரை நோக்கிக் கூறப்படுகின்றதோ, அவர்களை விளித்தே நாவலர் பெரும்பாலும் தொடங்குகின்றார்.... நாவலரின் விருப்பு வெறுப்புகளும் தன்முனைப்பும் இவற்றில் வெளிப்படுகின்றன. இவ்வகையிலே நாவலரின் ஏனைய உரைநடை ஆக்கங்களில் இல்லாத உயிர்த்துடிப்பும் தான் கலந்த தன்மையும் இவற்றிலேயே காணப்படுகின்றன. இந்தத் தான் கலந்த தன்மை தமிழ் உரைநடைக்கு மிகவும் புதிதாகும். தமிழ் உரைநடை வரலாற்றிலே முதன்முதலாக ஒரு தனி ஆளுமையின் வெளிப்பாட்டை நாம் இவற்றில் தான் காண்கின்றோம். நாவலரின் மொத்தமான ஆக்கங்களிலே இது ஒரு சிறுபகுதி எனினும் நாவலர் மூலம் தமிழ் உரைநடை அடைந்த பேறு என நாம் இதனையே கருதலாம்.”

தமது தளரா முயற்சிகளினால் தமிழ் உரைநடைக்குத் தனிப்பொலிவை ஏற்படுத்திய ஆறுமுகநாவலரை, வி.கோ, சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் (பரிதிமாற் கலைஞர்), “வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்” எனவும், பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம், “தற்கால உரைநடையின் தந்தை” என்றும் பாராட்டினர். நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் நாவலரின் நடையழகை, அழகான பாடல் ஒன்றின் மூலம் புலப்படுத்துகின்றார்:

அன்னநடை பிடியினடை யழகுநடை

யல்லவென வகற்றி யந்நாட்

பன்னுமுது புலவரிடஞ் செய்யுணடை

பயின்ற தமிழ்ப் பாவையாட்கு

வன்னநடை வழங்குநடை வசனநடை

யெனப்பயிற்றி வைத்த வாசான்.

நாவலரின் பல்வேறு பணிகளிலே, பத்திரிகை தொடர்பான அவரது பணியும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தாமாக எந்தவொரு பத்திரிகையையும் அவர் நடத்தாவிடினும், உதய தாரகை, இலங்கை நேசன், இலங்காபிமானி ஆகிய பத்திரிகைகளில் அடிக்கடி எழுதிக் கொண்டிருந்தார். நாட்டுப் பிரச்சினைகளை மக்கள் முன் கொணர்ந்து, அவை தொடர்பாகத் தமது கருத்துகளை நாவலர் பத்திரிகைகளில் எழுதினார். அவ்வப்போது பலதரப்பட்ட விடயங்கள் குறித்தும் பத்திரிகைகளிற் சர்ச்சைகளும் நிகழ்த்தினார். நினைவுகூரத்தக்க விடயங்களையும் அவற்றில் எழுதினார். சிலரைப் பத்திரிகைகளில் அறிமுகப்படுத்தும் பணியிலும் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார்.

ஆறுமுக நாவலரின் சிறந்த பங்களிப்புகளுள் ஒன்றாக விளங்குவது, பதிப்புத்துறை சார்ந்த பணியாகும். பதிப்புத்துறையில் நாவலர் ஒரு முன்னோடியாக விளங்கினார். “நாவலர் பதிப்பு” சுத்தமானது என்று தமிழறிஞர்கள் கருதத்தக்க வகையில், மிகுந்த பொறுப்புணர்வுடன் பதிப்புத்துறையில் அவர் செயற்பட்டார். நூல்களைப் பதிப்பிக்கும்போது, பல்வேறு சுவடிகளையும் பரிசோதித்து, மூல நூலாசிரியரின் கருத்துக்கு ஏற்புடைய பிரதியைத் தேர்தெடுத்துப் பிழையறப் பதிப்பிப்பதில் அக்கறையாக இருந்தார். 1849 ஆம் ஆண்டு முதலாக அவரது பதிப்புப் பணி

தொடங்கிற்று. முதன் முதலிற் திருவாசகம், திருக்கோவையார் ஆகியவற்றைப் பரிசோதனை செய்து, தமது மாணவரான சதாசிவப்பிள்ளையின் பெயரால் வெளியிட்டார். சூடாமணி நிகண்டுரை, நன்னூல் விருத்தியுரை, திருக்கோவையார் உரை, திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, சேதுபுராணம், இலக்கணக் கொத்து, பதினோராம் திருமுறை, திருமுருகாற்றுப்படையுரை, திருச்செந்தினிரோட்டக யமகவந்தாதியுரை, குளத்தூர் அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, அருணகிரிநாதர் வகுப்பு, ஏரெழுபது, திருக்கைவழக்கம், மறைசையந்தாதி, கோயிற் புராணமூலம், சிதம்பர மும்மணிக்கோவை, திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல், மருதூரந்தாதியுரை, திருச்செந்தூரகவல், தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளி முதலான இலக்கண இலக்கியம் சார்ந்த நூல்களையும், சமயச் சார்பான வேறு சில நூல்களையும் ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பித்தார்.

ஓய்விலாது உழைத்த நாவலர், நன்னூற் காண்டிகையுரை, கோயிற் புராணவுரை, சிவதருமோத்திரவுரை முதலான உரைகளையும், பெரியபுராண வசனம், திருவிளையாடற் புராணவசனம் முதலிய வசன நூல்களையும் எழுதினார். அச்சிற் பதிப்பிக்கும் பொருட்டு, அவர் சில நூல்களையும், அகராதிகளையும் எழுதத் தொடங்கியிருந்தார்.

பாடநூல்களாக முதற் பாலபாடம், இரண்டாம் பாலபாடம், நான்காம் பாலபாடம், சைவ வினாவிடை (முதற்புத்தகம், இரண்டாம் புத்தகம்), இலக்கணச் சுருக்கம், இலக்கண வினாவிடை (இரண்டாம் புத்தகம்), இலங்கைப் பூமிசாத்திரம் ஆகியவற்றை ஆறுமுக நாவலர் எழுதி வெளியிட்டார்.

நாவலர் செய்யுள்களும் இயற்றியுள்ளார். உரைநடையில் எளிமையையும், தெளிவையும் கருத்திற் கொண்டு செயற்பட்ட அவர், செய்யுளில் மரபுரீதியான போக்கினையே பின்பற்றினார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆறுமுகநாவலரின் செயற்பாடுகள், அவரை வியத்தகு சாதனையாளராகக் காட்டுகின்றன. தனிமனிதராக நின்று, ஒரு நூற்றாண்டு முழுவதையும் தமது ஆளுமையின் செல்வாக்குக்கு உட்படுத்திய பெருமைக்குரியவராக அவர் விளங்குகின்றார். அவர் பற்றித் தமிழறிஞர்கள் அவருக்குச் செலுத்திய புகழ்மொழிகள், அவரது பணிகளின் பெருமையை உணர்த்துவனவாக உள்ளன. சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, “நல்லை நகர் ஆறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேல் சொல்லுதமிழ் எங்கே சுருதி யெங்கே...” என்று பாடல் மூலம் சிறப்பித்தார். நாவலர் எஸ். சோமசுந்தர பாரதியார் ஆறுமுகநாவலர் பற்றிக் கூறும்போது, “முன்னே பல பாகங்களிலும் தமிழகத்திலிருந்து தான் பெற்ற சில சிறு நன்மைகளை வட்டியுடன் பெருக்கி, ஒரு காலத்து ஒருமுகமாகப் பழங்கடனைத் தீர்த்து என்றுந் தீர்க்கொணாவாறு தமிழகத்தை ஈழநாட்டுக்குக் கடமைப்படுத்திய பேருபகாரி நாவலரென்றால் அது மிகையாகாது” என்று கூறியுள்ளார். கத்தோலிக்கப் பாதிரியாராகவும், தமிழ் அறிஞராகவும் விளங்கிய சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஈழகேசரியில் ஆறுமுகநாவலர் பற்றிக் கூறியன மனங்கொளத்தக்கதாகும்:

“ இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு மேல் பராதீனப்பட்டுச் சுயமரியாதை இழந்திருந்ததான யாழ்ப்பாண நாட்டில் உதித்த நாவலர் பெருமான், அதுகாறும் ஒளிமழுங்கிப்

பெலங் குன்றியிருந்த தமிழ்மொழி புத்துயிர் பெற்று வளரும்படியாக உழைத்தோரின் முன்னணியில் நின்று செய்த பேருதவியை என்றும் நினைந்து போற்றுவது தமிழ்மக்கள் கடனாகும். அவர் சைவசமயம் தனது ஆதித்தாய்மையை அடையச் செய்வதிற் பட்ட பிரயாசங்கள் சைவசமயிகளால் நிரந்தரம் பாராட்டத்தக்கன.”

இவ்வாறு, அறிஞர் பெருமக்கள் போற்றும் வகையில் ஆறுமுக நாவலரின் பணிகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும், சமய வளர்ச்சியிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றவையாக விளங்கின.

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை (1832~1901)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்ப்பணி புரிந்த அறிஞர்கள் வரிசையிலே சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையும் விதந்து குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராவார். அவரது அயராத உழைப்பு, தமிழின் பழந்தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைக் காப்பாற்ற உதவியது. ஆறுமுகநாவலரை அடுத்து, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய வரலாற்றிலே முக்கிய இடத்தைப் பெறுபவராக சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை விளங்குகிறார்.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்துச் சிறுப்பிட்டியில் கிறிஸ்தவச் சூழலிற் பிறந்து, ஏறத்தாழ 28 ஆண்டுகளின் பின்னர் சைவசமயத்தவரானார். சிறுவயதிலே தமது தந்தையார் வைரவநாதபிள்ளையிடம் தமிழ்க் கல்வியைப் பெற்றார். பின்னர்,

முத்துக்குமார கவிராசரிடம் நடைதம், கம்பராமாயணம், வில்லி பாரதம், கந்தபுராணம் முதலியவற்றைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். தமது ஆசானாகிய முத்துக்குமார கவிராசரைத் தொல்காப்பியப் பதிப்புரையிலும், சூளாமணிப் பதிப்புரையிலும் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார். சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை சிறுவயதிலே தமது ஆங்கிலக் கல்வியைத் தெல்லிப்பழை அமெரிக்க மிஷன் கலாசாலையிற் கற்றார். பின்னர், வட்டுக்கோட்டைச் சர்வசாஸ்திரக் கல்லூரியில் (யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி) படித்தார்.

வட்டுக்கோட்டைக் கலாசாலையிற் கல்வியை முடித்தபின்னர், கோப்பாய் போதனா வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார். அதனையடுத்து, தமிழ்நாட்டிற் பீற்றர் பேர்சிவல் பாதிரியாருக்குப் பின் தினவர்த்தமானி என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியரானார். சென்னை இராசதானிக் கல்லூரியிலே தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் பணியாற்றினார். அத்தோடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பி.ஏ.பட்டம் பெற்ற முதல் இரு மாணவரில் ஒருவராகவும் விளங்கினார். பட்டம் பெற்ற பின்னர், சென்னையில் அரசாங்கத் துறையில் பணியாற்றினார். அதன்பின்னர், புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தான நீதிபதிகளுள் ஒருவராகவும் கடமையாற்றினார்.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை தமக்குக் கிடைக்கும் ஓய்வு நேரங்களிற் பழந்தமிழ் நூல்களை ஆர்வத்துடன் கற்று வந்தார். அத்தோடு, அவற்றைப் பரிசோதனை செய்வதிலும் ஈடுபாடு கொள்ளத் தொடங்கினார். இத்தகைய முயற்சிகளே, பின்னர் அவர் பதிப்புத்துறையில் ஈடுபடுவதற்கும் அடிப்படையாக அமைந்தன.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை என்றதும், அவரது பதிப்புத்துறைப்

பணிகளே உடன் நினைவுக்கு வரும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்நூற் பதிப்புத்துறையிலே, ஆறுமுகநாவலருக்கு அடுத்த ஒரு கட்டத்தைச் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை பிரதிபலிக்கின்றார். நாவலரைத் தமக்கு முன்னோடியாகக் கொண்டு, பதிப்புத்துறையின் சகல அம்சங்களிலும் அவர் வளர்ச்சி பெற்றவராக விளங்கினார்.

அவர் முதன் முதலில் குமரகுருபரர் இயற்றிய நீதிநெறிவிளக்கம் என்ற நூலைத் தமது உரையுடன் அச்சிற் பதிப்பித்து 1854 இல் வெளியிட்டார். அந்நூல் முன்னரே வேறொருவரார் பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், அதனைத் தொடர்ந்து “வாழவைக்க” வேண்டும் என்ற நோக்கில், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை அதனை மீண்டும் பதிப்பித்தார். அவர் கிறிஸ்தவராக இருந்தபோது இந்நூல் பதிப்பிக்கப்பட்டமையால், சீ.எல். டபிள்யூ. கிங்ஸ்பரி என்னும் அவரது கிறிஸ்தவப் பெயரிலேயே நூல் வெளியானது.

தமது இளம் வயதிலிருந்தே பதிப்புத்துறையில் ஈடுபாடு கொள்ளத் தொடங்கிய அவர், ஆறுமுக நாவலருக்கும் அத்துறையில் உதவிகளைப் புரிந்துவந்தார். 1868 இல் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம் நாவலரார் பரிசோதிக்கப்பட்டு, சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் பெயரில் வெளியிடப்பட்டது. அவர் பிற்காலத்திற் பதிப்புத்துறையிலே சிறந்து விளங்குவதற்கு நாவலரே வழிகாட்டியாக விளங்கினார்.

தாமோதரம்பிள்ளை 1881 இல் புத்தமித்திரனார் எழுதிய வீரசோழியத்தைப் பதிப்பித்தார். அதனைத் தொடர்ந்து, கச்சியப்ப முனிவர் இயற்றிய தணிகைப் புராணத்தை 1883 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். அதேயாண்டில் இறையனார் அகப்பொருள் உரையையும் அவர் பதிப்பித்தார். தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்

அவரால் 1885 இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அதனையடுத்து, தோலாமொழித்தேவராற் பாடப்பட்ட சூளாமணி 1886 இல் பதிப்புருவம் பெற்றது. கற்றறிந்தார் போற்றும் கலித்தொகையை 1887 ஆம் ஆண்டிற் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகரால் எழுதப்பட்ட இலக்கண விளக்கம் 1889 இல் அவராற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. 1892 ஆம் ஆண்டில் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையாற் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டது. அகநானூற்றையும் பதிப்பித்துவிட வேண்டுமென அவர் உழைத்துவந்தபோதிலும், அவரது உடல்நலக் குறைவினால், அம்முயற்சி நிறைவேறவில்லை.⁸

பதிப்புத்துறையில் ஈடுபட்ட சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, வெறுமனே பழைய நூல்களை அச்சுவடிவிற் கொண்டுவரும் முயற்சியில் மாத்திரம் ஈடுபடாமல், அவற்றை ஆய்வு நோக்கோடு பதிப்பித்தார். இதனை, அவரது பதிப்புகரைகள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. பதிப்பாசிரியருக்குரிய சகல தகுதிகளுடனும் அவர் தமது பதிப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். நூற் பதிப்புகளின்போது தாம் கடைப்பிடித்த வழிமுறைகள், தமக்கேற்பட்ட பிரச்சினைகள், தமக்கு உதவியவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் முதலானவற்றையும் தாமோதரம்பிள்ளை தமது பதிப்புகரைகிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். பேராசிரியர் கைலாசபதி குறிப்பிடுவது போன்று, “ காலவாராய்ச்சி, சரித்திரவுணர்வு, ஒப்பியல் நோக்கு, திறனாயும் தன்மை, ஆய்வறிவு நேர்மை, முறையியல் நுட்பம் ஆகியன”⁹ அவரிடத்து அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.

பதிப்புப்பணியில் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளைக்கு ஏற்பட்ட

சிரமங்கள் ஏராளம். ஏட்டுப்பிரதிகளைத் தேடிப்பெறுவது முதல், சிறந்த முறையிற் பதிப்பிப்பது வரை பலவகையான பிரச்சினைகளை அவர் எதிர்நோக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. கலித்தொகையின் பதிப்புரையிலே தாம் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளையும், அனுபவித்த வேதனைகளையும், பழந்தமிழ் நூல்களை அழியாது பாதுகாக்கவேண்டுமென்ற தமது பேரார்வத்தையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

நூற்பதிப்புத்துறையில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபட்டிருந்த சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, தாம் மாத்திரம் அத்துறையிற் புகழ்பெற விரும்பாமல், அத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட்ட பிறருக்கும் வேண்டிய உதவி புரிந்துள்ளார். பிற்காலத்திற் பதிப்புத்துறையிற் புகழ்பெற்று விளங்கிய உ.வே.சாமிநாதையர் சீவகசிந்தாமணியைப் பதிப்பிக்க முயன்றபோது, தாமோதரம்பிள்ளை தம்மிடமிருந்த ஒரு பிரதியை அவருக்குக் கொடுத்துதவினார். அதேபோன்று, சாமிநாதையர் சிலப் பதிகாரத் தைப் பதிப்பிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தபோது, அவருக்கு அடியார்க்கு நல்லாரின் உரையோடு சேர்ந்த சிலப்பதிகாரப் பிரதிகளை அளித்தார். ஐயர் புறநானூற்றைப் பதிப்பிக்கும் முயற்சியில் முனைந்திருந்தபோது, மூலப் பிரதியொன்றையும், உரைப் பிரதியொன்றையும் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை கொடுத்துதவியுள்ளார்.

தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பாசிரியராக மட்டுமன்றி, நூலாசிரியராகவும் விளங்கினார். கட்டளைக் கலித்துறை, சைவமகத்துவம், ஆறாம் வாசக புத்தகம், ஏழாம் வாசக புத்தகம், நட்சத்திரமாலை ஆகிய நூல்களை அவர் எழுதினார். இவற்றுள், சைவமகத்துவம் என்ற நூல், அக்காலத்திற் பல்வேறு வாதப்பிரதிவாதங்களைத் தோற்றுவித்த நூலாகப் பிரபலம் பெற்று

விளங்கியது. வசன சூளாமணி என்ற நூலைத் தாவடி அம்பிகைபாக உபாத்தியாயரைக் கொண்டு எழுதுவித்து, பின்னர் அதனைத் தாமே திருத்தி எழுதி, திவிட்ட, குமாரன் அல்லது வசன சூளாமணி என்ற பெயரில் தாமோதரம்பிள்ளை 1898 இல் வெளியிட்டார்.¹⁰

தமிழில் இலக்கிய வரலாற்றுரீதியாகக் காலகட்டங்களைப் பாகுபாடு செய்தவர்களுக்கும் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஒரு வகையில் முன்னோடியாக விளங்குகின்றார். தமது வீரசோழியப் பதிப்புரையிலே, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை அபோதகாலம், அசஷ்ரகாலம், இலக்கண காலம், சமுதாய காலம், அநாதாரகாலம். சமணர் காலம், இதிகாச காலம், ஆதீன காலம் என எட்டுக் காலகட்டங்களாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளார். இப்போதைய நிலையில், அவர் வகுத்த காலகட்டங்கள் பொருத்தமற்றவையாக விளங்கினும், இலக்கிய வரலாற்று ரீதியான சிந்தனையுடையவராக அவர் விளங்கினார் என்பது தெளிவு.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையிடம் காணப்பட்ட இன்னொரு சிறப்பு, அவரது கவியாற்றலாகும். ஓய் விலாது பதிப்புத்துறையிலே இயங்கிவந்த அவருக்கு, தமக்குள்ளேயே அடங்கியிருந்த கவியாற்றலை வெளிப்படுத்தப் போதிய சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கவில்லை. எனினும், தமக்குக் கிடைத்த சிறுசிறு சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்தி, தமது கவியாற்றலையும், கவியார்வத்தையும் அவர் புலப்படுத்தியுள்ளார். அவ்வப்போது தமது பதிப்புரைகளிலும், சிறப்புப் பாயிரம், சாற்றுகவி, சரமகவி எனப் பாடிய சந்தர்ப்பங்களிலும் அவர் எழுதியுள்ள செய்யுள்கள், பொருட்செறிவும், கவிச்சுவையும் பொதிந்தனவாக விளங்குகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, ஆறுமுகநாவலர் காலமானபோது, சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை பாடிய செய்யுள்களுள் ஒன்றை நோக்கலாம்:

நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலர்பி றந்திலரேற்
சொல்லுதமிழி மெங்கே சுருதியெங்கே - எல்லவரும்
ஏத்துபுரா ணாகமங்க ளெங்கேப்ர சங்கமெங்கே
ஆத்தனறி வெங்கே யறை.

அவரது பாடல்களை நோக்கும்போது, அவர் பதிப்புத்துறையில்
ஈடுபட்டிருக்காதுவிடின், அவரது புலன் கவிதைத்துறையிலேயே
சென்றிருக்கும் என்று தோன்றுகிறது.

நாவலரைப் பின்பற்றி, இவரும் பாடசாலையொன்றை நிறுவி,
கல்வித் தொண்டும் புரிந்தார். 1876 இல் ஏழாஸையிற்
சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலை இவரால் நிறுவப்பட்டது. முருகேச
பண்டிதர், சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் போன்ற அறிஞர்
பெருமக்கள், அப்பாடசாலையில் ஆசிரியப் பணி புரிந்தனர். மேலும்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பரீட்சகராகவும்
தாமோதரம்பிள்ளை விளங்கினார்.

ஆறுமுகநாவலருக்குப் பின், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே
சிறந்த தமிழ் அறிஞராகவும், பதிப்புத்துறையிலே உச்சத்துக்குச்
சென்றவராகவும், கவித்துவ ஆற்றல் மிக்கவராகவும், கல்விப்
பணியிலும் சமய வளர்ச்சியிலும் ஈடுபாடு கொண்டவராகவும்,
தமிழ் ஆய்வின் வளர்ச்சிக்கு உதவியவராகவும் சி.வை.
தாமோதரம்பிள்ளை விளங்கினார். அவர் தக்கவேளையிலே தாமாக
முனைந்து பதிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டிருக்காவிடின், பல பழந்தமிழ்
நூல்கள் மறைந்திருக்கும். இவ்வகையில், அவரது பதிப்புத்துறைப்
பணி, அவரது பிற பணிகள் அனைத்தையும் விட மேலோங்கிக்
காணப்படுகிறது.

உடூப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் (1830~1910)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமது புலமைத் திறத்தாற் புகழ்பெற்று விளங்கியவர், உடூப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர். உடூப்பிட்டியைச் சேர்ந்த அருளம்பல முதலியாரின் மகனான சிவசம்புப் புலவர், ஆறுமுகநாவலரின் ஆசிரியராக விளங்கிய இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியாரின் இன்னொரு மாணவரான நல்லூர்ச் சரவணமுத்துப் புலவரின் மாணவராவார். அதேவேளை, நல்லூர்ச் சம்பந்தப் புலவர் என்பவரின் மாணவராகவும் இவர் விளங்கினார்.

இளம் வயதிலேயே தொல்காப்பியம், இராமாயணம், பாரதம் உட்படப் பல்வேறு நூல்களிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவராகச் சிவசம்புப் புலவர் விளங்கினார். அத்தோடு, தமது கவித்துவ ஆற்றலையும் அவர் வளர்த்துக் கொண்டார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பல்வேறு இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்களைப் போன்று, இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் இவர் புகழ்பெற்று விளங்கினார்.

தமிழ்நாட்டில் இராமநாதபுரம் இரவிகுல விசய ரகுநாத பாஸ்கர சேதுபதி மீது பிரபந்தங்களும் தனிச்செய்யுள்களும் பாடிச் சென்று, அவர் முன்னிலையில், பல்வேறு புலவர்கள், அறிஞர்கள் அடங்கிய வித்துவ சபையில் அரங்கேற்றினார். சேதுபதியினாற் பாராட்டிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கிய சிவசம்புப் புலவர், இலங்கையில் அதிகமான பிரபந்தங்களைப் பாடியவர் என்ற

புகழையும் பெற்றுள்ளார். ஏறத்தாழ அறுபதுக்கு மேற்பட்ட பிரபந்தங்களின் ஆசிரியராக அவர் விளங்குகின்றார்.. தமது வித்துவச் சிறப்பை இனங்காட்டும் வகையில் சொல்லணிகள் மிக்க செய்யுள்களையும் இவர் பாடியுள்ளார். ஆறுமுகநாவலரால் “புலவர்” என்னும் பட்டம் சிவசம்புப் புலவருக்கு வழங்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

சிவசம்புப் புலவர் தெய்வங்கள் மீதும், தலங்கள்மீதும், தம்மை ஆதரித்த வள்ளல்கள், தாம் மதித்த பெரியார்கள் ஆகியோர்மீதும் பிரபந்தங்களும் தனிச்செய்யுள்களும் பாடியுள்ளார். திருவேரக யமகவந்தாதி, செந்தில் யமகவந்தாதி, கந்தவனநாதர் பதிகம், வல்லிபுரநாதர் பதிகம் முதலானவற்றைப் பாடியுள்ளார். தலங்கள்மீது புலோலி நான்மணிமாலை, பருத்தித்துறைக் கலித்துறை, வல்வைக் கலித்துறை, எட்டுக்குடிப் பிரபந்தம் முதலியவற்றை இயற்றியுள்ளார். தம்மை ஆதரித்த வள்ளல்கள் மீது பாற்கர சேதுபதி கல்லாடக் கலித்துறை, பாற்கர சேதுபதி நான்மணிமாலை, பாண்டித்துரைத் தேவர் நான்மணிமாலை, மயில்வாகன வம்ச வைபவம் போன்றவற்றைப் பாடியுள்ளார். அவர் தமது தனிச்செய்யுள்களில், ஆறுமுகநாவலர் உட்படப் பல்வேறு பெரியவர்களைப் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார். ஆறுமுகநாவலர்மீது உட்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் அளவிறந்த மதிப்பு வைத்திருந்தார்.¹¹

உட்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரின் புலமைப் போக்கைப் பின்வரும் செய்யுள்கள் இனங்காட்டுகின்றன:

பொன்னனை யாய்புகழ்ப் பாற்கர பூபன் பொருப்பினின்பா
லின்ன னிரப்பினர்க் கீயவெங் கான மிறந்தவர்க்கு
மின்னணி வாட விழிவெள்ளத் தாழ்ந்த மெலிவுகண்டாற்

கன்னலந் தேமொழிக் குற்றதென் னென்று கடுப்பர்களே.

வெள்ளிய மாமதி தாழ்ந்தேநம் பாற்கர வேந்தர்பிரான்
தெள்ளிய சீரிலெங் குந்திகழ் வாயொன்று செய்ந்நன்றியுண்
டுள்ளிய லன்பர்கண் ணன்னார்நங் கண்மு னுறுநடுநா
ளொள்ளிய வாலறி வுற்றமைந் தாரி னொடுங்குதியே.

மேற்கண்ட செய்யுள்கள் பாற்கர சேதுபதி கல்லாடக்
கலித்துறையில் இடம்பெறுபவையாகும். அகப்பொருள்துறை
சார்ந்தவையாக அவை அமைந்துள்ளன.

உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரின் பெரும்பாலான பிரபந்தங்கள்
அச்சுருப் பெறவில்லை. ஒருசிலவே வெளிவந்து, இன்று
கிடைப்பதற்கரிதாகிவிட்டன. 1939 இல் சிவசம்புப் புலவர் பிரபந்தத்
திரட்டு வெளிவந்தது. அதில் அவர் பாடிய சகல பிரபந்தங்களும்
அடங்கவில்லை.

அவர் புலமைத்திறன் மிக்க புலவராக விளங்கியது
மட்டுமன்றி, பழந்தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றுக்கு உரைகள் எழுதி,
உரையாசிரியர் என்ற பெருமையையும் பெற்றுக்கொண்டார்.
மறைசையந்தாதி உரை, யாப்பருங்கலக்காரிகை உரை,
கந்தபுராணம் வள்ளியம்மை திருமணப்படல உரை முதலானவை
இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவை.

சிவசம்புப் புலவர் தமது பெயரை நிலைநிறுத்தத்தக்க
மாணவர் பரம்பரையொன்றை உருவாக்கியுள்ளார். அத்தகைய
மாணவர் பரம்பரையில் இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் வல்வை ச.
வயித்தியலிங்கம்பிள்ளை, புலோலியூர் வ. குமாரசாமிப் புலவர்,

புலோலியூர் ம. முத்துக்குமாரசுவாமிக் குருக்கள், புலோலியூர் ம. தில்லைநாத நாவலர், வேன்மயில்வாகனப் புலவர் உட்பட சில அறிஞர் பெருமக்களும் அடங்குவர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற் பழந்தமிழ் மரபை அடியொற்றிய போக்கின் பெரும்புலவராக உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் விளங்குகின்றார். அந்த நூற்றாண்டிலே தமிழ் நாட்டில் மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையும், இலங்கையில் உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரும் பழந்தமிழ் மரபின் இருபெரும் தூண்களாக விளங்கினர் எனலாம்.

யாழ்ப்பாணம் பதுறுத்தீன் புலவர்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் புலவர்களுள் ஒருவராக விளங்குபவர், யாழ்ப்பாணம் பதுறுத்தீன் புலவராவர். இவர் தமிழ்நாட்டிற் பிறந்து, யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்தவர் என்றும் கருதப்படுகின்றது. ஆயினும், அவரது வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் பற்றிய தகவல்கள் குறைவாகவே உள்ளன. யாழ்ப்பாணத்திற் கல்வி பயின்று, அக்காலத்திற் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு புலவராக அவர் விளங்கினார்.

பதுறுத்தீன் புலவரைப் பற்றிக் கோட்டாறு செய்குத்தம்பிப் பாவலர் தெரிவித்த கருத்துகள், ஓரளவு அவரைப் பற்றி அறிவதற்கு உதவுகின்றன:

“பதுறுத்தீன் புலவரவர்கள் சாந்தமும் பொறுமையும் தயவும் தெருட்சியும் தரக்கூடிய எல்லா வகையான நூல்களையும்

கற்றுத் தெளிந்த கவிபாடும் வல்லவர்கள் எல்லோரும் தோற்றோடும் வண்ணம் விடைதர வல்லவர். என்றும் மேகம் பொழிகின்ற இயல்பைப் போல கவி பொழியும் கவிராஜர் இவர். என்றும் மன்னர்கள் அனைவரும் தமது மணிகள் பொதித்த முடியினைத் தாழ்த்திக் கௌரவிக்கும் வரப்பிரசாதர். என்றும் முன்பு வாழ்ந்த புலவர்கள் முழுப்பேருமே ஒருருவாக இந்த நிலத்தில் ஒருவராக வந்துதித்தது போன்றவர்.”¹²

பதிற்றுத்தீன் புலவர் பற்றிய செய்குத்தம்பிப் பாவலரின் கூற்றில் மிகைமதிப்பீடு காணப்படினும், திறமை கொண்ட ஒரு புலவராக அவர் விளங்கினார் என்பதை உணர முடிகின்றது.

இவர் நபிகள் நாயகத்தின் பேரரும், சிறந்த மேதையுமான முகியித்தீன் அப்துல்காதர் ஜீலானியைக் கதைத்தலைவராகக் கொண்டு, முகியித்தீன் புராணம் என்ற காவியத்தை இயற்றினார். 1816 இல் இக்காவியம் அரங்கேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது. 1848 இன் பின்னர் இது அச்சிடப்பட்டதாகவும், 1901 ஆம் ஆண்டில் முறையாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டதாகவும் தெரிகிறது. இலங்கையிலே தோன்றிய முதல் இஸ்லாமிய இலக்கியமாக இந்நூல் கருதப்படுகிறது. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் முகியித்தீன் புராணத்துக்கு ஒரு சிறப்பிடம் உண்டு.

முகியித்தீன் புராணம் இரு பாகங்களைக் கொண்டதாக விளங்குகிறது. முதற்பாகம் 40 படலங்களையும் 2100 விருத்தப்பாக்களையும் கொண்டுள்ளது. இரண்டாம் பாகம் 34 படலங்களையும் 1700 விருத்தப்பாக்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. நூல் முழுவதிலும் பதிற்றுத்தீன் புலவரின் கவித்துவச் சிறப்பைக்

காணலாம். ஆற்றொழுக்குப் போன்ற அழகிய நடையில் இக்காவியத்தை அவர் பாடியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்துக்கே சிறப்பாக உரிய பல சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் இந்நூல் கொண்டுள்ளது எனப் பேராசிரியர் ம.மு. உவைஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹³

பதுறுத் தீன் புலவரின் முகியித் தீன் புராணம் வெளிவருவதற்குக் காரணகர்த்தராக விளங்கியவர், யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த உசைன் நயினார் என்பவரின் மகனாகிய செய்குமீரான் என்பவராவார். இதனை மிகுந்த நன்றியுணர்வோடு புலவர் தமது காவியத்தின் பாயிரச் செய்யுள்களிற் குறிப்பிடுகின்றார்:

மருவிரி கமல வாவி

வளந்தரு மிலங்கை நாட்டில்

திருமலி கமுகிற் றாவிச்

செழும்பழ முகுத்திக் கஞ்சத்

தருவியிற் படுக்கும் வாளை

யரும்பொழி லியாழ்ப்பா ணத்தில்

ஒருமொழி தவறா வள்ள

லுசைனயி னானன்றன் பாலன்.

அவனியிற் சிறப்புற் றோங்கு

மழகுமன் மதவி லாசன்

புவனவிண் னுலகம் போற்று

முகியித்தீன் புகழைப் பாட

நவநிதிப் பொருளு மாடை

நல்கினான் புலவோர் போற்ற

இவனியில் வாழ்வு பெற்ற

செய்குமி றானென் போனே.

புலவரின் நன்றியுணர்வு அழகிய செய்யுள்களின் வடிவில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

புலவரின் கற்பனைத் திறன், அவரது வருணனைகளிற் செழித்துக் காணப்படுகின்றது. மக்கத்தை வருணிக்கும்போது, பழந்தமிழ் இலக்கிய மரபின் அடிப்படையிலேயே வருணித்துச் செல்கின்றார். பின்வரும் செய்யுள்கள் பதுறுத்தீன் புலவரின் கற்பனைத் திறனை உணர்த்துகின்றன:

மருவுறுங் கமல வாவி
வண்டிசை செவியிற் கேட்டு
விரிசிறை யனங்கள் துஞ்சும்
வெய்யவன் கதிர்பு காதங்
கரிநிறத் தோகை யோடு
மருமயி னடனஞ் செய்யும்
பெருவளம் பழுத்த சோலை
பின்னிட நடந்தா ரன்றே.

பெடையொடு குயில்கள் கூவும்
பேரொலி செவியிற் சார
மடையுறு மெகினந் துஞ்சு
வயற்கரை யிடத்தின் மேதிக்
குடமுலை நறும்பால் மாந்திக்
குஞ்சனந் துயிலா நின்ற
கடைசியர் குரவை மாறா
மருதமுங் கடந்து போந்தார்.

கொன்றையுங் குருந்துங் காயாக்

குருமுகை யலர்த்து மாறா
மன்றலங் கமழு முல்லை
வேலியுங் கடந்து நீண்ட
குன்றடர் குடில்கள் தாங்குங்
குறவர்தங் குறிஞ்சி நீந்தித்
தெண்டிரைக் காணை யாறும்
சிறுபர விடமும் நீந்தார்.

மேற்கண்ட வருணனைகள், தமிழ்நாட்டின் நில வருணனை போன்று அமைந்துள்ளன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்த புலவருள் ஒருவராகப் பதுறுத்தீன் புலவர் திகழ்கின்றார். அவர் முகியித்தீன் புராணம் மட்டுமன்றி, பல இசைப்பாடல்களையும் பாடியுள்ளார். இவை வாயிலாக, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் அழியாத இடத்தை அவர் பெற்றுள்ளார்.

முஹம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை (1838~1898)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே இலங்கை முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியிலே பல்வேறு துறைகளில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திச் செயலாற்றியவராக முஹம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை விளங்குகின்றார். கண்டியில் வசதியான குடும்பப் பின்னணியிலே பிறந்து வளர்ந்த அவர், கல்வி கற்றுச் சட்டத்தரணியாகத் தொழில் புரிந்தார். ஆயினும், காலப்போக்கிலே தமது முழு ஈடுபாட்டையும்,

தாம் சார்ந்த இனத்தினதும், சமயத்தினதும் உயர்வுக்காக உழைப்பதிலேயே செலுத்தினார். சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்க்க விரும்பிய ஆறுமுகநாவலரைப் போன்று, இஸ்லாத்தையும் தமிழையும் வளர்த்த ஒருவராகச் சித்திலெவ்வை விளங்குகின்றார்.

மொழி, இலக்கிய நோக்கிற் சித்திலெவ்வையின் பங்களிப்பினைக் கவனிக்கும் போது, பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், நாவலாசிரியராகவும், நூலாசிரியராகவும் அவர் ஆற்றிய பணிகள் குறிப்பிடத்தக்கவையாக விளங்குகின்றன.

பத்திரிகைத்துறையில் சித்திலெவ்வை ஆற்றிய பணிகள் விதந்து கூறத்தக்கவை. முஸ்லிம் நேசன், ஞானதீபம் ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராக விளங்கி, அவற்றின் மூலம் தமது கருத்துகளைப் பொதுமக்கள் மத்தியிற் பரவச் செய்யும் முயற்சியில் அவர் ஈடுபட்டார். எல்லோருக்கும் விளங்கக்கூடிய எளிய நடையைப் பயன்படுத்துவதிற் சித்திலெவ்வை ஆர்வம் கொண்டவராக விளங்கினார். இது பற்றிய தமது கருத்தினை அவர் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்:

“ இக்காலத்திலும் அதிகப் பிரயாசப்பட்டு இலக்கண இலக்கியங்களை வாசித்துத் தேர்ந்தவர்களும் அப்படியே பாடல்களைப் பாடுகின்றார்கள். அவைகளெல்லாம் வித்துவான்களுக்கு உபயோகமாயிருக்கும். ஆதலால் யாவருக்கும் விளங்கக்கூடிய வசன நடையாய்ப் புத்தகங்களைச் செய்வது மிக்க குறைவாயிருக்கின்றது. பாஷையானது தம்முடைய கருத்திலே தோன்றிய பொருளைப் பிறருக்கு விளக்குதலாம்.”

அவர் கொண்டிருந்த கருத்திற்கேற்பவே, அவரது பத்திரிகை நடையும், அமைந்திருந்தது.

இதுபற்றி, அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்த உதயபானு என்னும் பத்திரிகை எழுதியுள்ள குறிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. அப்பத்திரிகைக் குறிப்பில், “ இது (முஸ்லிம் நேசன்) கண்டியிலே பிறக்டர் காசீம் மரைக்காயருடைய முயற்சியினாலே தொடங்கப்பட்டது. மகமதியர்க்கு மிகப் பிரயோசனமுள்ளது. வசனம் இயன்றளவு தெளிவாயிருக்கிறது.”¹⁴ என்று கூறப்பட்டுள்ளமை, சித்திலெவ்வையின் பத்திரிகை நடையைச் சிறப்பிப்பதாகவுள்ளது.

சித்திலெவ்வையின் பத்திரிகைகளிற் பல்வேறு சர்ச்சைகளும் இடம்பெற்றன. குறிப்பாக, முஸ்லிம் நேசன் பத்திரிகையில் இலக்கிய சர்ச்சைகளும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. மேலும், இயல்பாகவே இலக்கிய உள்ளங்கொண்ட அவர், முஸ்லிம் நேசனில் கவிதைகளுக்கும் முக்கிய இடத்தினை அளித்திருந்தார். பல்வேறு முஸ்லிம் கவிஞர்களும் அவரது பத்திரிகையிற் கவிதைகள் எழுதியுள்ளனர்.

அறிஞர் சித்திலெவ்வை என்றதும், இலக்கியச் சிந்தனையாளரிடையே உடன் தோன்றும் நினைவு, அவரது நாவல்துறை சார்ந்த பங்களிப்பாகும். அவரது அஸன்பேயுடைய சரித்திரம் 1885 இல் வெளிவந்தது. இலங்கையின் முதல் தமிழ் நாவலாகவும், தமிழில் இரண்டாவது நாவலாகவும் அது விளங்குகின்றது.

இந்நூல் முதலில் அஸன்பேயுடைய கதை என்ற பெயரில்

முஸ்லிம் நேசன் பத்திரிகையில் 1884 இல் சித்திலெவ்வையால் எழுதப்பட்டு வந்தது. அடுத்த ஆண்டில் இது நூலுருவம் பெற்றது. சென்னையில் இந்நாவல் மீண்டும் மீள்பிரசுரம் செய்யப்பட்ட போது, அக்காலத்திலே தமிழில் வெளிவரத் தொடங்கிய நாவல்களின் பெயர் மரபையொட்டி, அஸன்பேயுடைய சரித்திரம் எனப் பெயர் பெற்றதாகக் கூறுவர்.¹⁵

அஸன்பேயுடைய சரித்திரம் மத்தியகிழக்கு நாடுகளையும், இந்தியாவையும் கதைநிகழிடங்களாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. நாவலின் கதைத் தலைவனான அஸனின் வீரதீரச் சாகசச் செயல்களும், அவன் கல்விகற்று மேனிலை அடைவதுமே நாவலின் அடிப்படையாக விளங்குகின்றன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ராஜமையரால் எழுதப்பட்ட கமலாம்பாள் சரித்திரத்துக்கு முற்பட்ட தமிழக, இலங்கை நாவல்களில் வீரதீரச்சாகசங்களே கதையை நடத்திச் செல்வதற்குப் பயன்பட்டுள்ளன. அவ்வகையிற் சித்திலெவ்வையின் அஸன்பேயுடைய சரித்திரமும் யதார்த்தத்திலிருந்து தூர விலகிய நாவலாகவே விளங்குகின்றது. ஆயினும், இலங்கையின் தமிழ் நாவல் இலக்கிய முன்னோடி என்ற பெருமை, சித்திலெவ்வை அவர்களுக்கு நிரந்தரப் புகழைத் தரத்தக்கது.

நூலாசிரியர் என்ற வகையிற் சித்திலெவ்வை ஆற்றிய பணிகளும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவ்வகையில், அறபு மொழியிலிருந்து அபுநவாசின் கதையை மொழிபெயர்த்தும், வீரமாமுனிவரின் பரமார்த்த குரு கதையை மறுபிரசுரம் செய்தும் ஒரே நூலாக, அபுநவாசின் கதையும் பரமார்த்த குருவின் கதையும் என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளார்.

சித்திலெவ்வையின் கல்வி பற்றிய சிந்தனை, இஸ்லாமிய அடிப்படையில் பிறதுறைகளையும் உள்ளடக்கியதாக அமைந்தது. அதற்கேற்ப, அவர் பல்துறை சார்ந்த பாடநூல்களையும் எழுதினார். அறபு மொழியிற் பயிற்சி பெறுவதற்குரிய பாடநூல்களையும் அவர் எழுதி வெளியிட்டார். தமது சமயத்துறை சார்ந்த நூல்களிலும், பாடநூல்களிலும் அறபுச் சொற்களும் விரவிவரும் நடையினைக் கையாண்டுள்ளார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியிற் சிறந்த அறிஞராக விளங்கிய முஹம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை, தமிழ் இலக்கியத் தடத்திலும் தமது சுவடுகளைப் பதித்துச் சென்றுள்ளார். அவர் காலத்திலிருந்து இலங்கையிலே தமிழ் நாவல் இலக்கியம் வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கி, இன்று நூறு ஆண்டுகளைக் கடந்துவிட்டது.

சான்றாதாரம்

1. கைலாசபதி, க. (1986) ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், சென்னை, மக்கள் வெளியீடு . ப. 43.
2. காண்க: அனஸ், எம்.எஸ்.எம்.(1991) வரகவி செய்கு அலாவுதீனும் அவரது பாடல்களும், கொழும்பு, முஸ்லிம் சமய பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சு.
3. அனஸ், எம்.எஸ்.எம்.(1994) ஷெய்கு இஸ்மாயில் புலவர் ஒரு பண்பாட்டுப் பார்வை, புத்தளம், இளம் முஸ்லிம் பட்டதாரிகள் சங்கம்.
4. மௌனகுரு, சி. (1993) ஈழத்து தமிழ் நாடக அரங்கு, யாழ்ப்பாணம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு. ப.91.
4. மேலது . ப. 122.

5. காண்க: பூலோகசிங்கம், பொ.(1970) தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தறிஞரின் பெருமுயற்சிகள், யாழ்ப்பாணம், கலைவாணி புத்தக நிலையம்.
6. பூலோகசிங்கம், பொ.(1974) “பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் வளர்ச்சி,” நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நினைவுமலர், யாழ்ப்பாணம். ப.117.
7. மேலது. பக். 117,118.
8. மனோன்மணி சண்முகதாஸ் (1983) சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை- ஓர் ஆய்வு நோக்கு, யாழ்ப்பாணம், முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம். பக். 46-90.
9. கைலாசபதி, க., மு.கு.நூ. ப.24.
10. மனோன்மணி சண்முகதாஸ், மு.கு.நூ. பக். 116-121.
11. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1981) “ உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர்,” இளங்கதிர், பேராதனை. பக். 28-29.
12. காண்க, அப்துல் றஹீம். எம்.எஸ்.(1979) யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வரலாறும் பண்பாடும், யாழ்ப்பாணம், இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகம்.
13. முகம்மது உவைஸ், ம. (1969) “நாவலரும் முஸ்லிம்களும்,” நாவலர் மாநாடு விழாமலர், யாழ்ப்பாணம். ப. 123.
14. கமாலுத்தீன், எஸ்.எம். (1969) “ மறை வளர்த்த நாவலரும் முஸ்லிம் நேசன் ஆசிரியரும்,” நாவலர் மாநாடு விழாமலர், யாழ்ப்பாணம். ப. 83.
15. நஹியா, ஏ.எம். (1994) “ தமிழ் நாவலிலக்கிய முன்னோடி முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை,” சுவைத்தேன், திருகோணமலை, வடக்கு-கிழக்கு மாகாணக் கல்வித்திணைக்களம். ப. 109.

ஐந்தாம் இயல்

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி

அறிமுகம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன் அரைப்பகுதியில், இலங்கை ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதாக விளங்கியது. அக்காலகட்டத்தில், மக்கள் அரசியலிற் பங்குபற்றுதல் தொடர்பான முற்படு முயற்சிகள் இடம்பெறத் தொடங்கின. இதனை 1931 இல் கொண்டுவரப்பட்ட டொனமூர் அரசியல் திட்டம் முன்மொழிந்தது. இத்திட்டத்தின் வாயிலாக, சர்வசன வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இந்தியாவைப் போன்று, மாபெரும் சுதந்திர இயக்கம் எதுவும் இடம்பெறாமலே இலங்கை சுதந்திரம் பெறும் வாய்ப்பு 1948 இல் ஏற்பட்டது. சுதந்திரம் பெற்ற பின், ஒரு வளர்முக நாட்டுக்குரிய பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கும் இலங்கை முகங்கொடுக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. பல்வகை அரசியல், பொருளாதார, சமூகப் பிரச்சினைகள் தோன்றி, நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்குச் சவால்களாக அமையத் தொடங்கின. கட்சி அரசியல் முக்கியத்துவம் பெறத்தொடங்கியது. இரு முக்கிய கட்சிகள் மாறிமாறி நாட்டை ஆளும் நிலை தொடர்ந்தவண்ணம் உள்ளது.

1956 இல் பதவிக்கு வந்த அரசு, முதன்முதலாகச் சில முற்போக்கான திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தியது. அதேவேளை,

அக்காலகட்டத்திலிருந்து இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் மேலும் கூர்மை பெறத் தொடங்கின. காலத்துக்குக் காலம் இடதுசாரி அரசியல் தனது “ இருப்பை” உணர்த்திவந்துள்ளது.

அவ்வப்போது ஆட்சிசெய்துவந்துள்ள அரசுகளினால் பல்வேறு சமூகநலத் திட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், கூர்மையடைந்து வரும் இனப்பிரச்சினை, தனக்குரிய தீர்வினை இன்னும் எட்டவில்லை. மலையகத்தில் வாழும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியவராக உள்ளனர். பல்வேறு காரணங்களினால், இலங்கையைவிட்டுப் புலம்பெயர்வோரும் அதிகரித்த வண்ணம் உள்ளனர். இலங்கையின் எதிர்காலம் பற்றிய இனிமையான கற்பனைகளுடன் இந்நாட்டின் அரசியல்வாதிகள் செயற்பட்டு வந்துள்ளனர்.

இலக்கியப் பண்பு

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியம் என்றதும், இயல்பாகவே நவீன அம்சங்களுடனான அதன் தொடர்பு நினைவுக்கு வரும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து சுவடுகளைப் பதிக்கத் தொடங்கிய நவீனத்துவத்தின் முழு அம்சங்களையும் இருபதாம் நூற்றாண்டிலேயே தெளிவாகக் காண முடிகின்றது. அந்த வகையில், இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியம் முன்னெப்போதும் இல்லாத வகையில், நவீனத்துவத்தின் பண்புகளைச் சுமந்துகொண்டு, தனிவழியிற் செல்ல ஆரம்பித்துள்ளது. இந்நூற்றாண்டின் இலக்கிய வகைகள் அனைத்திலும் நவீனத்துவத்தின் தாக்கத்தையே இனங்காண முடிகின்றது.

ஒருசில விதிவிலக்குகள் இருப்பினும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையிலும் தமிழ் இலக்கியத்திற் சமயச்சார்பே முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கியது. ஆனால், ஆங்கிலேயர் ஏற்படுத்திய புதிய பொருளாதார முறைமையினாலும், பழைய நிலப்பிரபுத்துவச் சமுதாய அமைப்பு நிலைகுலையத் தொடங்கியமையாலும், ஆங்கிலக் கல்வியின் விருத்தியினாலும், கல்வி ஐனநாயகமயப்படத் தொடங்கியமையாலும், நவீனத்துவத்தின் அம்சங்கள் சகல துறைகளிலும் அகலக் கால்பரப்பி வந்தமையினாலும் சமூகம் பற்றிய சிந்தனை வளரத் தொடங்கியது. அதனால், இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியத்திற் சமூகச் சார்பே முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கிற்று. இலங்கைத்தமிழ் இலக்கியத்திலும் இதே நிலையினைக் காணமுடிகின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற் காணத்தகும குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சம், தேசியம் பற்றிய விழிப்புணர்வாகும். கதிரைமலைப்பள்ளிக் காலத்தில், “மாவலி கங்கை நாடெங்கள் நாடே” என்றும், பறாளை விநாயகர் பள்ளிக்காலத்தில், “ஈழமண்டல நாடெங்கள் நாடே” என்றும் ஒலிக்கத் தொடங்கிய இலங்கைத் தேசியம் தொடர்பான குரல்கள், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், ஆறுமுகநாவலரின் “நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தல்” வாயிலாக உரத்து ஒலிக்கத் தொடங்கின. அதன் தர்க்கரீதியான வளர்ச்சியை இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியத்திற் காணலாம். தேசியரீதியான இலக்கியச் சிந்தனை, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தைத் தனியாக இனங்காட்டத் தொடங்கிற்று.

இத்தகைய தேசியரீதியான சிந்தனை வளர்ச்சியுடன் மண் வாசனை கமழும் இலக்கியங்கள் படைக்கப்படத் தொடங்குவதைக் காணலாம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களிலேயே இதற்கான ஊற்றினைக் கண்டுகொள்ளலாமாயினும், 1940 களிலிருந்து பிரக்ஞைபூர்வமாகத் தேசியம், மண் வாசனை முதலான கருத்துகள் வளர்த்தெடுக்கப்படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஐம்பதுகளில் இவை முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டுடன் இணைவதைக் காணலாம்.

சுதந்திரம் பெற்ற இலங்கையில், 1950 களிலிருந்து புதிய விழிப்புணர்வு ஏற்படுவதை, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திலே தரிசிக்க முடிகிறது. சமூக, பொருளாதார விடுதலை உணர்வுகள் மேலோங்கத் தொடங்குவதை அக்கால கட்டத்தில் அவதானிக்க முடிகின்றது. அதன் விளைவாக, சமூகத்தின் அடிமட்ட நிலையினின்று புதிய எழுத்தாளர் குழாம் நவீன இலக்கிய முயற்சிகளில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபடத் தொடங்குவதைக் காணலாம். அதேவேளை, ஐம்பதுகளில் இனமுரண்பாடுகள் கூர்மையடையத் தொடங்கியதனால், குறிப்பாகக் கவிதைத் துறையில் அக்காலகட்டத்தில் இனவுணர்வு ஓரளவு மிகுந்து காணப்பட்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், 1960 கள் முக்கியத்துவம் பெற்ற காலகட்டமாகும். அறுபதுகளிலிருந்து சமுதாய உணர்வு மிக்க படைப்புகள் இலங்கையிற் பெருகத் தொடங்குவதைக் காணலாம். அதேவேளை, புனைகதைகளின் இலக்கியத்தரம் பற்றிப் பண்டிதப் பரம்பரையினருக்கும், முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளுக்குமிடையே சர்ச்சைகளும் ஏற்பட்டன. இத்தகைய சர்ச்சைகள், புனைகதைகள்

தொடர்பாக மக்கள் மத்தியிற் புதிய விழிப்புணர்வு ஏற்பட உதவியாக அமைந்தன. மறுபுறத்தில், ஐம் பதுகளில் மேனாட்டுமயப்பட்டிருந்த இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்கள், அறுபதுகளிலிருந்து சுதேசிய விழிப்புணர்வு கொள்ளத் தொடங்கின. அதன் விளைவாக, பல்கலைக்கழகங்களிலிருந்து புதிய இலக்கியவாதிகள் பரம்பரையொன்று புறப்படத் தொடங்கியது. இன்னொரு புறத்தில், அக்காலகட்டத்திலிருந்து மலையகமும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் முக்கிய களங்களுள் ஒன்றாக அமையத் தொடங்கிற்று. மலையகத்தில் அதற்கு முன்பிருந்தே இலக்கியப் பங்களிப்புகள் ஆரம்பித்துவிட்டதெனினும், அக்காலகட்டத்திலிருந்தே பிரக்ஞைபூர்வமான இலக்கிய வளர்ச்சி ஏற்படுவதைக் காணலாம். ஆர்வமும், ஆற்றலும் மிக்க எழுத்தாளர் குழாம் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டது.

1970களில் தமிழ் இலக்கியத்தின் களங்கள் மேலும் பெருக்கமடைவதைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணம் முதல் திக்குவல்லை வரை இத்தகைய இலக்கியக் களங்கள் விரிவடையத் தொடங்கின. யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர் காலத்தில், யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகியவையே இலங்கையின் தமிழ் இலக்கியக் களங்களாக இருந்த நிலைமாறி, அதனையடுத்த காலகட்டங்களில் அவை மேலும் பெருகத் தொடங்கி, இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிற் புதிய புதிய பிரதேசங்கள் இலக்கியக் களங்களாகும் வளர்ச்சி நிலையைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அதேவேளை, எழுபதுகளிலும் எண்பதுகளிலும் இலக்கியத்தில் அழகியல் தொடர்பாக இடம் பெற்ற சர்ச்சைகள், இலங்கையின் இலக்கிய வளர்ச்சியிற் புதிய உந்துசக்திகளாக அமைந்தன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி இரு தசாப்தங்களிலும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் புதிய ஒரு பரிமாணத்தைப் பெறத் தொடங்குவதைக் காணலாம். அடக்குமுறைகளுக்கெதிரான விடுதலையுணர்வும், பெண்ணிலைவாதமும் இக்காலகட்டத்தில் முதன்மை பெறும் அம்சங்களாக விளங்குகின்றன எனலாம். இக்காலகட்டத்தில் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் புதிய தேடல் முயற்சிகளை ஆரம்பித்துள்ளது. அதேவேளை, எண்பதுகளிலிருந்து புகலிட இலக்கியம் என்ற புதிய கிளைபொன்று இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம்பெறத் தொடங்குவதைக் காணலாம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டிற் குறிப்பிடத்தக்க பிறிதோர் அம்சம், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் தமிழ்நாட்டு இலக்கியப் போக்கினின்றும் மெதுமெதுவாகத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு, தனியான பாதையில் நடைபோடத் தொடங்கியமையாகும். இதற்கு இலங்கையின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுக் காரணங்கள் அடிப்படையாக அமைந்தன.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை, இருபதாம் நூற்றாண்டு குறிப்பிடத்தக்க காலகட்டமாக விளங்குகின்றது. நவீன இலக்கியங்களின் வளர்ச்சி, இலங்கையின் ஏழு நூற்றாண்டுக் கால இலக்கிய வளர்ச்சியில் மேலும் வளத்தைச் சேர்த்துள்ளது. அதேவேளை, இலங்கையில் இலக்கியத் திறனாய்வுத்துறை விதந்துகூறக்கூடிய வளர்ச்சி நிலையைப் பெற்றுள்ளது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆறுமுகநாவலரும், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையும் தத்தம் துறைகளிலே தமிழ்நாட்டுக்கே வழிகாட்டிகளாக விளங்கியதைப் போல், இருபதாம் நூற்றாண்டிற் சுவாமி விபுலாநந்தரும், தனிநாயகம் அடிகளாரும், பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதியும், கா.சிவத்தம்பியும் முன்னோடிகளாக விளங்குகின்றனர்.

கவிதை

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கவிதை என்றதும், மகாகவி பாரதியே நமது மனக்கண் முன் தோன்றுவதைக் காணலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை மரபுநிலைப்பட்டதாக விளங்கிய தமிழ்க் கவிதைக்கு, நவீன உள்ளடக்கமும் உருவமும் அளித்து, அதனை நவீன கவிதையாக்கியவர், பாரதியே. நிலப்பிரபுத்துவ வாழ்வியலோடு தொடர்புபட்டதாக மரபுக் கவிதை விளங்க பாரதி, வழிவந்த நவீன கவிதை, சமகால வாழ்வியலைச் சித்திரிப்பதாக அமையத் தொடங்கியது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில், பாரதி வழிவந்த நவீன கவிதை சுறைத் தொடங்கியது, 1940 களில் இருந்தே ஆகும். ஏறத்தாழ ஐம்பதுகள் வரையில் பழைய தலைமுறையினர் மரபுரீதியான செய்யுள்களிலேயே நாட்டம் செலுத்தி வந்துள்ளனர். கவிதைத்துறையில் ஏற்பட்ட நவீன வளர்ச்சிகளோ, புதிய வடிவ மாற்றங்களோ அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டாகப் படவில்லை. சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப் புலவர், அருள்வாக்கி அப்துல்காதிற்றுப் புலவர், ஆசுகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை, நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் போன்றோர் அத்தகையோராவர்.

நவீன கவிஞர்கள் எனக் கூறமுடியாவிடினும், நவீன கவிதையை அண்மித்தவர்களாகச் சிலரைக் குறிப்பிடலாம். அவர்களுள் ஒருவர் பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை ஆவர்.

பாரதியின் சமகாலத்தவரான பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையின் (1872-1929) கவிதைகள், சமூக சீர்திருத்த நோக்கமும், எளிமையும்

கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. இதோபதேச கீதரசமஞ்சரி, எங்கள் தேசநிலை, யாழ்ப்பாண சுவதேசக்கும்மி, சிவமணிமாலை ஆகிய கவிதைகளையும், பல தனிப் பாடல்களையும் பாவலர் எழுதியுள்ளார். இவரது இதோபதேச கீதரச மஞ்சரி இசைப்பாடல்களால் அமைந்தது. மற்றைய ஆக்கங்களும் எளிய யாப்புகளையும் இலகு நடையையும் கொண்டு விளங்குகின்றன. அவரின் பாடல்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வருவனவற்றை நோக்கலாம்:

என்ன தொழிலையும் சீராய் - செய்தல்
இங்கித மாம் ஓராய்
பன்னும் மேலைத்தேசம் பாராய் - அங்கு
பயிலும் தொழில் ஆராய்.

ஒவ்வொரு வீட்டினுக் கொவ்வொரு சாதியாய்
ஊரிற் பிரிவினை மெத்திடுங்கால்
செவ்வையு றும்ஐக்கிய சந்தோஷ மெங்களைச்
சேருதல் எங்ஙனம் சங்கமின்னே.

பாவலரின் கவிதைகளிற் சமூகச் சார்பும், எளிமையும் காணப்படும்போதும், கவித்துவ வீச்சை அவற்றிலே தரிசிக்க முடியவில்லை.

நவீன கவிதையை அண்மிக்கும் போக்குக் கொண்ட பிறிதொரு கவிஞராக விளங்குபவர், பலராலும் கவிஞர் எனப் பெரும்பாலும் இனங்காணப்படாத அழகசந்தரதேசிகர்(வண, பிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பெரி) ஆவர். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் மைந்தரும், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரித் தமிழ்

விரிவுரையாளராக விளங்கியவருமான அவரது “ யாம் ஐவேம்” என்ற கவிதை, நவீன கவிதையை மிக அண்மித்துச் செல்வதைக் காணலாம். அந்தக் கவிதையிலிருந்து ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

தங்கைச்சி உன்பேர்சொல்

அஞ்சுசதம் தருவேன்

தாயுண்டோ தந்தையுண்டோ

சகோதரர்கள் உண்டோ

புங்கவரே என்பேர்தான்

அஞ்சுசதம் பெறுமோ

போம்போம்போம் ஏனெனக்கு

நாய்தின்னாக் காசு.

இங்கென்னை எல்லாருஞ்

சுந்தரியென் றழைப்பார்

என்னாச்சி என்னப்பு

இருக்கின்றார் வீட்டில்

எங்களண்ணர் சம்பந்தர்

கொழும்பினிற்கற் கின்றார்

என்னக்கை சிவகாமி

இறங்கூனில் உள்ளார்.

பொதுவாக நாடகாசிரியராகவே அறிமுகம் பெற்றுள்ள அழகசுந்தரதேசிகர், கவிதைத்துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்டவராக விளங்கினார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் குறிப்பிடத்தக்க இலங்கைக் கவிஞருள் ஒருவராகிய சுவாமி விபுலாநந்தர், பாரதிமீது

பெருமதிப்புக் கொண்ட கவிஞராகவும், பாரதியைத் தக்கமுறையில் தமிழ் உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமகனாகவும் விளங்குகின்றார். ஆயினும், பாரதியின் தாக்கத்தை அவரது கவிதைகளிற் காணமுடியாதுள்ளது. விபுலாநந்தரின் சில கவிதைகளே கவிதைச் சுவையும், எளிமைப் பண்பும் கொண்டனவாக விளங்குகின்றன. ஈசன் உவக்கும் இன்மலர், கங்கையில் விடுத்த ஓலை, நீரர மகளிர் இன்னிசைப் பாடல் ஆகியவை அத்தகையவை. அவரது பாடல்களிற் கணிசமானவை பழம் மரபைப் பின்பற்றியவையாகவே உள்ளன.

விபுலாநந்தர் போன்றவர்களை அடுத்து வந்த மரபுப் பரம்பரையைச் சேர்ந்த கவிஞர்களுள் புலவர் மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை, கவிஞர் அப்துல்காதர் லெவ்வை, சு. நடேசபிள்ளை போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். புலவர்மணியின் படைப்புகளுள் பகவத்கீதை வெண்பா குறிப்பிடத்தக்கது. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை பல்கலைக்கழக ஆசானாகவும், நவீன கல்வியைப் பெற்றவராகவும், நாடகத்துறைக்குக் கணிசமான பங்களிப்பினை நல்கியவராகவும், பாரதியிடம் ஈடுபாடு கொண்டவராகவும் விளங்கியபோதிலும், கவிதையில் மரபுப்பாணியையே பின்பற்றினார். கவிஞர் அப்துல்காதர் லெவ்வை ஆற்றல் வாய்ந்த ஒரு கவிஞராவர். அவரது செயினம்பு நாச்சியார் மான்மியம், இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையிலே தோன்றிய குறிப்பிடத்தக்க அங்கதச்சுவை கொண்ட நூலாக விளங்குகின்றது. சு. நடேசபிள்ளையின் சகுந்தலை வெண்பா இலக்கியச்சுவை ததும்பும் ஒரு நூலாகும். இவர்கள் போன்று, மேலும் பல மரபுசார் கவிஞர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியுள்ளனர்.

ஆயினும், நாற்பதுகளிலிருந்து இலங்கையின் நவீன கவிதை வேரூன்றி வளரத் தொடங்கியது. 1943 இல் இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்ட இளைஞர் சிலரால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மறுமலர்ச்சிச் சங்கமும், அவர்களது மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகையும் இலங்கையில் நவீன இலக்கிய முயற்சிகளின் தோற்றத்துக்குக் கட்டியம் கூறுவனவாக அமைந்தன. நவீன கவிதைத்துறையில் அப்போது தமிழ்நாட்டிற் பிரபலம் பெற்றிருந்த பாரதிதாசன் போன்ற கவிஞர்கள் இவர்களுக்கு ஆதர்சமாக விளங்கினர். நாவற்குழியூர் நடராசன், அ.ந. கந்தசாமி, மஹாகவி, சாரதா போன்றோர் இவர்களுட் குறிப்பிடத்தக்கவர். நாவற்குழியூர் நடராசன் தமது படைப்புகள் மூலமாகவும், வானொலி வாயிலாகவும் தமிழ்க் கவிதையின் வளர்ச்சிக்குத் தம்மாலான பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளார். கவீந்திரன் என்ற புனைபெயரில் எழுதிவந்த அ. ந. கந்தசாமி, இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதையில் முற்போக்குச் சிந்தனைகளை முதலில் விதைத்தவராக இனங்காணப்படுகின்றார். சாரதா (க.இ.சரவணமுத்து)வும் தம்மளவிற் குறிப்பிடத்தக்க கவிதைகளை எழுதியவராக விளங்குகின்றார்.

நாற்பதுகளிலிருந்து எழுதிவந்த கவிஞருள் மஹாகவியே (து.உருத்திரமூர்த்தி)1971 இல் தாம் காலமாகும்வரையில் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைத்துறையில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவராக விளங்குகின்றார்.

இன்னவைதாம் கவி எழுத

ஏற்றபொருள் என்றுபிறர்

சொன்னவற்றை நீர்திருப்பிச்

சொல்லாதீர்! சோலை, கடல்

மின்னல், முகில், தென்றலினை

மறவுங்கள்! மீந்திருக்கும்

இன்னல், உழைப்பு, ஏழ்மை, உயர்வு
என்பவற்றைப் பாடுங்கள்

என்று கவிப் பிரகடனம் செய்யும் மஹாகவி,

கேடுற றவரிடையே கெட்டழியா தென்னிடமே
எஞ்சிக் கிடக்கின்ற இந்தமிழ்இவ் வென்பாக்கள்
என்றைக் கொருநாளோ எத்திசையை யும்வெல்லும்

எனத் தமது நம்பிக்கையுணர்வையும் புலப்படுத்துகின்றார். தனிக்கவிதைகளையும், காவியங்களையும், பா நாடகங்களையும் குறும்பா எனும் புதிய கவிதை வகையையும் அவர் ஆக்கியளித்துள்ளார். இசைப்பாடல்களையும், சிறுவர்க்கான பாடல்களையும் எழுதியுள்ளார். அவரது கண்மணியாள் காதை வில்லிசையில் இசைக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமிய மண்வாசனையுடன், அதன் வாழ்வியலை ஆழமான உணர்வோடு சித்திரிப்பதில் கைதேர்ந்தவராக அவர் விளங்குகின்றார். வாழ்வின்மீது பற்றுறுதியும், நம்பிக்கையுணர்வும், மனிதநேயமும் அவரது கவிதைகளின் அடிநாதமாக அமைந்துள்ளன. பழைய யாப்புவடிவங்களைப் புறக்கணிக்காமல், நவீன கவிதைக்கேற்றவாறு இயல்பான பேச்சோசையைப் புகுத்தி, வெற்றி கண்ட கவிஞராக அவர் விளங்குகின்றார். அவரது கவிதை நடையிலே இயல்பான மிடுக்குக் காணப்படுகின்றது. அவரது 'இதய கீதம்' என்ற கவிதை இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்:

கொண்டுவா பார்ப்போம்
கொலை எருமை பூட்டியநின்
வண்டியினை எனது வாசலுக்கு!

நான் இங்கே

சூழ்வேன், சுழல்வேன், சுமப்பேன், சுவைத்
திருப்பேன், வாழ்வேன் மடியும் வரை.

நாற்பதுகளிலிருந்து மஹாகவி எழுதிவந்துள்ளபோதிலும், அறுபதுகளிலேயே அவரது கவிதையின் முழுப் பரிமாணத்தையும் தரிசிக்க முடிகிறது. அவரது காவியங்களும், பா நாடகங்களும் மனித வாழ்வியலின் வெட்டுமுகத் தோற்றம் போல அமைந்துள்ளன. அவரது குறும்பா என்ற அங்கத இலக்கிய வடிவம் தமிழுக்குப் புதியதாகும். சமுதாய விமர்சனமாக அது அமைந்துள்ளது. இலங்கையின் நவீன தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் மஹாகவி மிக முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளமை மாத்திரமன்றி, தமக்குப் பின்வந்த கவிஞர்களிடத்தும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளார். மகாகவி பாரதி, பாரதிதாசனுக்குப் பின், நவீன கவிதையைப் புதிய தளத்துக்கு இட்டுச் சென்றவர், மஹாகவியே ஆவர்.

இலங்கையின் சுதந்திரத்தையடுத்து வந்த காலகட்டம், பல்வேறு முரண்பாடுகளுக்கும் வித்திட்ட பகுதியாக அமைந்தது. ஐம்பதுகளில் கவிதைத்துறையில் இத்தகைய முரண்பாடுகளின் பிரதிபலிப்பைக் காணமுடிகின்றது. ஏறத்தாழ அறுபதுகளிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதை முற்போக்கு அலைகளைச் சுமந்து வளர்ச்சி பெற ஆரம்பித்தது. அறுபதுகளில் வெளிவந்த கவிதைகளில், கவிஞர்களது முதிர்ச்சியை இனங்காண முடிகின்றது. தரமான பங்களிப்பினை இலங்கைத் தமிழ்க் கவிஞர்கள் நல்கத் தொடங்கினர்.

ஐம்பதுகளிலிருந்து எழுதிவந்தோருட் குறிப்பிடத்தக்கோராக முருகையன், நீலாவணன், சில்லையூர் செல்வராசன் போன்றோர்

விளங்குகின்றனர். முருகையன் இலங்கையின் குறிப்பிடத்தக்க கவிஞருள் ஒருவராவர். தனிக் கவிதைகளையும், பா நாடகங்களையும், காவியங்களையும் எழுதியுள்ள இவர், ஆங்கிலக் கவிதைகள் சிலவற்றையும் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். 1975 இல் காலமான நீலாவணன் தனிக்கவிதைகளையும், பா நாடகங்கள் சிலவற்றையும் முடிவு பெறாத காவியமொன்றையும் ஆக்கியுள்ளார். கிழக்கிலங்கைக் கிராமிய மண்வாசனையைத் தமது கவிதைகள் மூலம் அவர் நுகரவைத்துள்ளார். தான்தோன்றிக் கவிராயர் என்ற புனைபெயர் கொண்ட சில்லையூர் செல்வராசன், திறமை மிகுந்த கவிஞரெனினும், அவரது படைப்பாற்றலைச் சிறப்புறப் புலப்படுத்தத்தக்க கவிதைத் தொகுதிகள் இன்னமும் வெளிவரவில்லை. வெளிவந்தவை அவரை முழுமையாக இனங்காட்டவில்லை. ஆயினும், அவரது ஒருசில கவிதைகள் மனத்தைக் கவரத்தக்கனவாக உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று 'எலிக்கொப்டர் விடு தூது' என்பதாகும்.

இயந்திரப் பறவாய்! இயந்திரப் பறவாய்!
 இறக்கை முதுகிற் சுழற்றிப் பறக்கும்
 எலிகொப்டர் எனும் இயந்திரப் பறவாய்!
 வாழிநீ! நாட்டை வன்முறை யினின்று
 மீட்கும் பணியில் விழைகிறாய் வாழி!
 இரவும் பகலும் எத்தனை தடவையோ
 என்இல் தாண்டி ஏகித் திரும்புவாய்!
 போகும் வழியில், என் பொன்மனக் காதலி
 உறையுளும் உளது! என் உயிர்க்கோர் தூதுரை!
 அவசர கால நிலைமையின் விளைவாய்
 பாதிநாள் வீட்டிற் பதுங்கிக் கிடக்கிறேன்!

மீதிப் போதிலும் காதலி யாட்குச்
சேதி யனுப்பும் ஏதில னானேன்!
புகையிரதம் வருதல் போதல் நின்றது!
தொலையுரைக் கருவியோ துண்டித் துள்ளது!
கடிதம் அனுப்பினாற் கைக்கெட் டாது !
கலவர ஒலிகளாற் கலங்கிப் போலும்
உன்னைத் தவிரப் பிறிதோர் பறவையும்
என்மனைப் பக்கம் ஏகிடக் காணேன்!
ஆதவி னால்என் அன்புரு வான
காதல் மடந்தையைக் கடந்து செல்கையில்
சற்றே தரித்துச் சாற்றாய்
இற்றைய நிலையிலும் “ இருக்கிறேன்” என்றே!

இக் கவிதை 1971 இல் ஊரடங்குச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டபோது காணப்பட்ட சூழ்நிலையை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும். ஐம்பது அறுபதுகளில் தமது கவியாற்றலைத் திறம்பட வெளிப்படுத்தத் தொடங்கியவர், புரட்சிக்கமால். “நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்! ஞாலத் திசைகள் கோலமிட நாளை வருவான் ஒரு மனிதன்!” என்று தொடங்கும் அவரது கவிதை, இலங்கையின் தரமான கவிதைகளுள் ஒன்றாகும். இத்தகைய புரட்சிக்குரல் எழுப்பிய கவிஞர், காலப்போக்கில் வெறும் மதச்சார்புக் கவிஞராக மாறிவிட்டமை ஒரு குறையே.

ஐம்பதுகளிலிருந்து எழுதத் தொடங்கிய பிற கவிஞர்களாக க. சச்சிதானந்தன், அண்ணல், இராஜபாரதி, பார்வதிநாதசிவம், பரமஹம் ஸதாசன், சக்தீ அ. பாலையா, கவிமணி எம்.ஸி.எம்.ஸுபைர் முதலானோர் விளங்குகின்றனர்.

அறுபதாம் ஆண்டுகளிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதை புதிய பொலிவுடன் வீறு கொண்டு வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியது. முற்போக்குச் சிந்தனைகளையும் தாங்கிக்கொண்டு தமிழ்க் கவிதை வளரத்தொடங்கிய காலகட்டமாக அது விளங்கியது. அதேவேளை, பல்வேறு அரசியற் கோட்பாடுகளையும், இலக்கியக் கொள்கைகளையும் கொண்டிருந்த கவிஞர்களும் ஆர்வத்துடன் இயங்கினர். மஹாகவி, முருகையன், நீலாவணன் முதலியோரும் தமது ஆளுமைகளை மேலும் வலுப்படுத்திக் கொண்டனர். தரமான புதிய கவிஞர்களின் வருகையும் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைக்குப் புதிய வளத்தை அளித்தது.

அறுபதுகளில் பழைய கவிஞர்களின் வளர்ச்சியும் புதிய கவிஞர்களின் அறிமுகமும் இடம்பெற்றன. அக்காலகட்டத்தில் பழையவர்களும், புதியவர்களுமாக வி.கந்தவனம், காரை சுந்தரம்பிள்ளை, பாண்டியூரன், ஏ.இக்பால், அன்பு முகையதீன், ச.வே.பஞ்சாட்சரம், கல்வயல் வெ.குமாரசாமி, பசுபதி, சுபத்திரன், எம்.ஏ.நு.மான், சண்முகம் சிவலிங்கம், ஈழவாணன், இ.சிவானந்தன், மு.பொன்னம்பலம், பண்ணாமத்துக் கவிராயர், மருதூர்க்கனி உட்படப் பலர் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைக்கு வளம் சேர்த்துள்ளனர். பல்வேறு கவிதைத் தொகுதிகளும் அக்காலகட்டத்தில் வெளிவந்தன.

அறுபதுகளில் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதை தொடர்பான முக்கிய அம்சங்களுள் ஒன்று, புதுக்கவிதையின் வளர்ச்சியாகும். தமிழ்நாட்டில் பாரதியால் வசனகவிதையாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, பிச்சுமூர்த்தி முதலாகப் புதுக்கவிதையாக வளர்க்கப்பட்ட புதுக்கவிதை முயற்சிகள், நாற்பதுகளில் இலங்கையிற் காலூன்றத் தொடங்கின. யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கத் தொடங்கிய

மறுமலர்ச்சிக் குழுவைச் சார்ந்த வரதர், சோதி, விஜயன், தங்கம் முதலானோர் இலங்கைத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின் ஆரம்பகர்த்தர்களாவர். 1943 இல் ஈழகேசரியில் 'ஓர் இரவினிலே' என்னும் தலைப்பில் வரதர் எழுதியதே இலங்கையின் முதற் புதுக்கவிதை என்பர்.¹ இடையிடையே சில புதுக்கவிதை முயற்சிகள் இடம்பெற்றபோதும், மீண்டும் அறுபதுகளிலேயே பிரக்ஞைபூர்வமாகப் புதுக்கவிதையாளர்கள் இத்துறையில் நாட்டம் காட்டத் தொடங்கினர். தா. ராமலிங்கம், கே.எஸ். சிவகுமாரன், மு.பொன்னம்பலம் முதலானோர் அத்தகையவர்களாவர். இவர்களுள் தா. ராமலிங்கத்தின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆயினும், 1970 கள் முதலாகவே புதுக்கவிதை முயற்சிகள் இலங்கையில் வேருன்றத் தொடங்கின.

புதுக்கவிதை படைப்போரை இருவகையாகக் குறிப்பிடலாம். ஒருசாரார், புதுக்கவிதை முயற்சியூடாகப் புதிய வகையிலே தமது கவியாற்றலைப் புலப்படுத்த விரும்புவவர்கள். இவர்கள் புதிய உள்ளடக்கத்தை வெளியிடுவதற்குப் புதிய வடிவம் தேவை என்ற தேடலில் ஈடுபட்டவர்கள். நவீன கவிதை வாயிலாகக் கூறவியலாது என்று தாம் கருதுபவற்றைப் புதுக்கவிதை மூலம் சொல்ல விரும்புவவர்களாக இவர்கள் விளங்குகின்றனர். இன்னொரு சாரார் மரபுக் கவிதை பற்றியோ, பாரதி வழிவந்த நவீன கவிதை குறித்தோ போதிய ஞானம் இல்லாதவராகவோ, அல்லது நவீன கவிதை படைப்பதற்குரிய ஆற்றல் அற்றவராகவோ இருந்து கொண்டு, 'புதுக்கவிதை' எழுதுபவராக விளங்குபவர்கள். முதற்சாரார், புதுக்கவிதைத்துறையிற் சில ஆரோக்கியமான பங்களிப்புகளைச் செய்து வருபவர்கள். மறுசாரார் கவித்துவ ஆற்றலின்றி, வசனங்களை முறித்து முறித்து எழுதினால், அது புதுக்கவிதையாகிவிடும் என்ற கற்பனையில் எழுதுபவர்கள்.

இவர்கள் தமது உள்ளங்களோடு எவ்வகையிலும் ஒட்டாத கோஷங்களையோ, சுலோகங்களையோ எழுதிவிட்டு, தம்மையும் கவிஞர்களாகப் பிரகடனப்படுத்திக்கொள்ள விரும்புவர்களாக உள்ளனர். இவர்களிற் சிலர், ஏதாவது புதிர்களை எழுதிவிட்டு, அதற்குரிய விடையினைத் தலைப்பாக இட்டுவிட்டு, அவற்றைப் “புதுக்கவிதை” என மயங்கி மகிழ்வர். புதுக்கவிதைத்துறையில் இத்தகைய ஆரோக்கியமற்ற போக்கு, தமிழ்நாட்டைப் போன்று பரவலாக இலங்கையிலும் காணப்படுகின்றது.

அறுபதுகள், எழுபதுகள் முதலாக இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதையிற் காணத்தகும் இன்னொரு முக்கிய அம்சம், மலையகப் பிரச்சினைகளை மையமாக கொண்டு எழுதப்படும் கவிதைகளாகும். இலங்கையின் மற்றைய பிரதேசங்களினின்றும் மாறுபட்ட வாழ்வியல் அம்சங்களையும், பிரச்சினைகளையும் கொண்டதாக மலையகம் விளங்குகின்றது. எனவே, அவற்றைத் தம் கவிதைகள் வாயிலாகப் புலப்படுத்த முயலும் கவிஞர் குழாம் மலையகத்திலும் தோன்றியது. இத்தகைய எழுச்சியை அறுபதுகளிலிருந்து சிறப்பாக இனங்காண முடிகின்றது. குறிஞ்சித் தென்னவன், சு. முரளிதரன், க.ப.லிங்கதாசன், எம்.எச்.எம். ஹலீம்தீன், மலைத்தம்பி, தமிழோவியன், வெள்ளைச்சாமி, ஏ.வி.பி. கோமஸ், எம்.ராமச்சந்திரன், முத்து சம்பந்தர், பானா. தங்கம், சி.எஸ். காந்தி, எஸ்.பி. தங்கவேல், மல்லிகை சி. குமார், எஸ். கிருஷ்ணன், சக்தீ அ. பாலையா, அல் அஸுமத், புசல்லாவ இஸ்மாலிகா, உஸ்மான் மரிக்கார், ம.சண்முகநாதன், இரா.நித்தியானந்தன், இக்பால் அலி உட்படப் பலர் நவீன கவிதை, புதுக்கவிதை போன்ற தமக்கு வாய்ப்பான ஊடகங்கள் வாயிலாக இலங்கைக் கவிதைத்துறைக்குப் பங்களிப்புச் செலுத்தி வந்துள்ளனர்.

எண்பதுகளிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகளில் அரசியல் விழிப்புணர்வும், பெண்ணிலைவாதமும் முனைப்புப் பெறுவதைக் காணலாம். அரசியல்ரீதியான, சமூக-பொருளாதார ரீதியான, பால்ரீதியான சகல அடக்கு முறைகளுக்கெதிராகவும் கிளர்ந்தெழும் ஆற்றல் மிக்க புதிய பரம்பரையொன்று கவிதைத்துறையிலே தோன்றியது. “கவிதைக்கு மெய் அழகு” என்ற உணர்வு கொண்டவர்களாக இப்புதிய கவிதைப் பரம்பரையினர் விளங்குகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, சேரனின் “அம்மா அழாதே” என்ற கவிதையை நோக்கலாம்:

அம்மா அழாதே

நமது துயரைச் சமக்க மலைகள் இல்லை

உனது கண்ணீர் கரையவும்

ஆறுகள் இல்லை

தோளிலே தாங்கிய குழந்தையை

உன்னிடம் தந்ததும்

வெடித்தது துவக்கு

புழுதியில் விழுந்த உன் தாயின்மீது

குருதி படிந்தது.

சிதறிய குண்டின் அனல் வெப்பத்தில்

உன் வண்ணக்கனவுகள் உலர்ந்தன.

நின் காற்சிலம்பிடை இருந்து தெறித்தது
முத்துக்கள் அல்ல மணிகளும் அல்ல.
குருதி என்பதை உணர்கிற பாண்டியன்
இங்கு இல்லை.

துயிலா இரவுகளில்
“அப்பா” என்று அலறித் துடிக்கிற
சின்ன மழலைக்கு
என்னதான் சொல்வாய் ?

புதிய கவிஞர்களின் பங்களிப்புகள், இலங்கைத் தமிழ்க்
கவிதைக்குப் புதிய வளத்தையும், பலத்தையும் சேர்த்து
வருகின்றன.

எண்பதுகளுக்குப் பின்வந்த புதிய கவிஞர் பரம்பரையிற்
கணிசமான பெண் கவிஞர்களும் அடங்குவர். ஊர்வசி, ஓளவை,
மைத்ரேயி, சிவரமணி, சன்மார்க்கா, அ.சங்கரி, மகுறா ஏ. மஜீட்,
சுல்பிகா உட்படப் பல பெண் கவிஞர்கள் புதுமை நோக்குடனும்,
புதிய ஆவேசத்துடனும், புதிய பலத்துடனும் தமது கவித்துவ
வீச்சைக் காட்டி வருகின்றனர். அ. சங்கரியின் “இன்று நான்
பெரிய பெண்” என்ற கவிதை இங்கே தரப்படுகின்றது:

நான்
கல்லாய் மாறிய பூ
பாறையாய் இறுகிய காற்று
பனியாய் உறைந்த நீர்-

பூவைப் போலவும்

காற்றைப் போலவும்
நீரைப் போலவும்
குதித்துத் திரிந்து
சுற்றிய பருவத்தில்

காலை உதைத்து
வீரிட்டு அழவும்
கலகல என்று
கைதட்டிச் சிரிக்கவும்
கோபம் வந்தால்

கொப்பியைக் கிழிக்கவும்
முடிந்த காலம் --

மரத்தில் ஏறவும்
மாங்காய் பிடுங்கவும்
பக்கத்து வீட்டுப்
பிள்ளை களுடனே
கிட்டி அடிக்கவும்
ஒளித்துப் பிடிக்கவும்
ஒன்றும் பேசிலர் எவரும்.

இன்று
நான் பெரிய பெண்
உரத்துச் சிரித்தல் கூடாது
விரித்த புகையிலை
அடக்கம், பொறுமை,
நாணம்
பெண்மையின் அணிகலம்

கதைத்தல், சிரித்தல்,
பார்த்தல், நடத்தல்,
உடுத்தல்
எல்லாம் இன்னபடி என்றெழுதி.....

நான்

கல்லாய்
பாறையாய்
பனியாய்
பெண்ணாய்.....

எண்பதுகளுக்குப் பின்வந்த பெண் கவிஞர்கள் ஆழமாகத் தமது மனவுணர்வுகளையும், சமூக விமர்சனத்தையும் கவிதைகளிற் புலப்படுத்திவந்துள்ளனர்.

இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியின் ஓரங்கமாகச் சிறுவர் கவிதைகளும் படைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர், யாழ்ப்பாணன், அல்வாயூர் மு. செல்லையா, வேந்தனார், செ.கதிரேசர்பிள்ளை, சாரணாகையூம், எம்.ஸி.எம். ஸுபைர், ச.வே. பஞ்சாட்சரம், அம்பி, பா. சத்தியசீலன் உட்படக் கவிஞர் சிலர் இத்துறையில் தமது தரமான பங்களிப்புகளை நல்கி வந்துள்ளனர். இலங்கையிலே தோன்றிய சிறுவர் பாடல்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சிலவற்றை நோக்கலாம்:

ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை
ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே!
கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழுங் குடிக்கலாம்
கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே!

(நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர்)

நண்டின் காலை ஓடிக்காதே
நாயைக் கல்லால் அடிக்காதே
வண்டைப் பிடித்து வருத்தாதே
வாயில் பிராணியை வதைக்காதே.

(யாழ்ப்பாணன்)

காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்
கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா
பாலைக் காய்ச்சிச் சீனி போட்டுப்
பருகத் தந்த அம்மா.

(வேந்தனார்)

தமிழில் முதன்முதலில் இலங்கையிலேயே 1935 இல் பிள்ளைப்பாட்டு என்ற பெயரில் சிறுவர் பாடல்களின் தொகுதியொன்று வெளிவந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிறமொழிகளினின்றும் தமிழுக்குக் கவிதைகளை மொழிபெயர்க்கும் முயற்சிகளும் இலங்கையில் நடைபெற்று வந்துள்ளன. ஆரம்பத்திற் கவிதைச் சுவைக்காக மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் தொடங்கப்பட்டு, காலப்போக்கிற் சமூக நோக்குடன் பல்வேறு உலக நாடுகளின் கவிதைகள் மொழிபெயர்க்கப்படலாயின. மொழிபெயர்ப்புத்துறையிலும் இலங்கைக் கவிஞர் சிலர் தமது ஆளுமையைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர். சுவாமி விபுலாநந்தர், சோ நடராசா, அப்துல்காதர் லெவ்வை, முருகையன், பரமஹம்ஸதாசன், கே. கணேஷ், சிவசேகரம், எம். ஏ. நு. மான், ஏ. இக்பால், சண்முகம் சிவலிங்கம், பண்ணாமத்துக் கவிராயர் முதலானோர் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இலங்கையிற் கணிசமான கவிதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. அதேவேளை, இன்னமும் தொகுக்கப்படாத சில தரமான கவிதைகள் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் புதைந்துகிடக்கின்றன. கவிதைக்காகவும் இலங்கையிற் சில சஞ்சிகைகள் நடத்தப்பட்டன. 1955 ஆம் ஆண்டில் மஹாகவியும் வரதரும் இணைந்து வெளியிட்ட தேன்மொழி முதல் அ. யேசுராசாவின் கவிதை என்ற சஞ்சிகை வரை, கவிதைக்கெனச் சில சஞ்சிகைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவ்வப்போது ஆங்காங்கு இடம்பெறும் கவியரங்குகள், சிறந்த கவிதைகளுக்கான களமாகப் பெரும்பாலும் அமையாவிடினும், கவிதையுணர்வையும், ரசனையையும் மக்கள் மத்தியிற் பரவலாக்குவதற்கான சாதனங்களாக அமைந்துள்ளன. வானொலியின் பங்களிப்பும் இவ்வகையில் ஓரளவு குறிப்பிடத்தக்கது. அண்மைக் காலங்களில் இடம்பெறத் தொடங்கியுள்ள “கவிதா நிகழ்வுகள்” ஓரளவு ஆரோக்கியபூர்வமான கவிதை அனுபவத்தை ஏற்படுத்த முனைகின்றன எனலாம்.

இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைக்கெனச் சில குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்கள் உண்டு. தரமான கவிஞர்கள் சமூக நோக்கும், கலைத்துவமும் கொண்ட கவிதைகளைப் படைத்துள்ளனர். உலக நாடுகளின் விடுதலையுணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் வகையிலும் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. பழைய யாப்பு வகைகள் முழுமையாகக் கைவிடப்படாமல், அவை புதிய முறையில் நவீன உள்ளடக்கத்திற்கேற்பப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இயன்றவரை, பேச்சோசைக்கு அண்மித்த முறையில் கவிதை நடையை அவை கொண்டிருக்கின்றன. பாரதி வழிவந்த நவீன கவிதையும், பிச்சமுர்த்தி வழிவந்த புதுக்கவிதையும் இலங்கையில்

ஆரோக்கிய நிலையில் வளர்ந்துவந்துள்ளன. நவீன கவிதையும், புதுக்கவிதையும் ஒன்றையொன்று பாதிக்காத வகையில் முன்னேற்றம் கண்டுள்ளன. தரமான கவிஞர்களைப் பொறுத்தவரையில், தமக்கு எந்தக் கவிதை வடிவம் உகந்ததாக உள்ளதோ, தமது ஆளுமையையும், ஆற்றலையும் எது புலப்படுத்த வல்லது எனக் கருதுகின்றனரோ, அதனை அவர்கள் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். ஆயினும், மிக அண்மைக் காலங்களில் புதுக்கவிதை சற்று வேகமும், செல்வாக்கும் பெற்று வளர்வதைக் காணமுடிகின்றது.

இலங்கையில் நவீன கவிதைத்துறையில் மஹாகவி, முருகையன், நீலாவணன், எம்.ஏ. நு.மான், சண்முகம் சிவலிங்கம், சில்லையூர் செல்வராசன் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக விளங்குகின்றனர். புதுக்கவிதைத்துறையில் சி.சிவசேகரம், வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், சு.வில்வரத்தினம், சேரன், சோலைக்கிளி, எஸ். கருணாகரன், மேமன்கவி, வாசுதேவன், சு.முரளிதரன், சாருமதி போன்றோரும், முன்னர் குறிப்பிட்ட பெண் கவிஞர்களும் தமது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளனர். இலங்கையில் யப்பானிய ஹைக்கூ கவிதை முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. எனினும், அவை போதியளவு இம்மண்ணோடு இன்னும் சுவறவில்லை.

மேலும், கவிதா ரனை என்ற மட்டத்திலிருந்து கவிதை பற்றிய விமர்சன நோக்குக் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் இலங்கையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. தமிழ்நாட்டோடு ஒப்பிடும்போது, பாரதி, பாரதிதாசனுக்குப் பின் நவீன கவிதை இலங்கையிலேயே உயிரோட்டத்துடன் விளங்குகிறது. புதுக்கவிதைத் துறையிலும் குறிப்பிடத் தக்க ஆளுமைகளை இந்நாடு உருவாக்கியுள்ளது.

நாவல்

தமிழ்நாட்டைப் போலவே இலங்கையும் ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டுக் காலத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. எனினும், இருபதாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே நாவலுக்குரிய பண்புகள் இலங்கைத் தமிழ் நாவல்களில் இடம்பெறத் தொடங்கின. ஏறத்தாழ அரைநூற்றாண்டுக் காலத்தில் நாவல் வளர்ச்சிக்கான அடித்தளம் இடப்பட்டு, அறுபதுகளிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ் நாவல் தனக்குரிய கனதியைப் பெற்று வளர ஆரம்பித்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலேயே இலங்கைத் தமிழ் நாவலின் வரலாறு தொடங்கிவிட்டபோதிலும், இலங்கையைக் களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட முதல் நாவலாக விளங்குவது, சி. வை. சின்னப்பிள்ளை எழுதிய வீரசிங்கன் கதை அல்லது சன்மார்க்க ஜெயம் (1905) என்பதாகும். இது அக்காலப் போக்கிற்கேற்ப, வீரதீரச் சாகசச் சம்பவங்களைக் கொண்ட கதையாக விளங்கும் அதே வேளை, இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களையும் நாவலின் களங்களாக அமைத்துள்ளது. யாழ்ப்பாணம், வன்னி, அனுராதபுரம், திருகோணமலை, கொழும்பு எனப் பல பிரதேசங்களினூடாக இந்நாவலின் கதை நகர்த்தப்படுகின்றது. வீரசிங்கன் கதை காவியப் போக்கினின்றும் மாறுபடாத ஆரம்பகாலத் தமிழ் நாவலின் போக்கை உணர்த்தி நிற்கின்றது. சின்னப்பிள்ளை வேறு சில நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

இலங்கைத் தமிழ் நாவலின் போக்கை ஓரளவு

திசைதிருப்பும் வகையில் அமைந்த நாவலாக மங்களநாயகம் தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இருதயம் (1914) விளங்குகின்றது. இலங்கையின் முதல் தமிழ் நாவலாசிரியை என்ற பெருமையை அவர் பெற்றுள்ளார். கிறிஸ்தவ சமய அடிப்படையில் நின்று, ஓரளவு சமுதாய விமர்சனம் செய்ய அவர் முயற்சித்துள்ளார். அக்கால கட்டத்தில் எழுந்த நாவல்கள் பொதுவாக விதேசிய கலாசாரம் ஏற்படுத்திய விளைவுகளை அறவியல் அடிப்படையில் நோக்கிப் பரிகாரம் காண முயலும் முயற்சிகளாக விளங்குகின்றன.

ம.வே. திருஞானசம்பந்தபிள்ளை சைவசமயப் பின்னணியில் நின்று கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசார முயற்சிகளுக்கெதிரான தமது மனவுணர்வுகளைத் தாம் எழுதிய நாவல்கள் மூலம் புலப்படுத்த முயன்றார். காசிநாதன் நேசமலர், கோபால நேசரத்தினம், துரைரத்தினம் நேசமணி முதலான அவரது நாவல்களில் இத்தகைய போக்கினைக் காணலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற் கண்டன அறிக்கைகள் மூலம் இடம் பெற்ற சைவ-கிறிஸ்தவ சமயப் போரின் தொடர்ச்சியை, இலங்கையின் ஆரம்பகால நாவல்களிலும் ஓரளவு இனங்காணத்தக்கதாக உள்ளது.

இவ்வாறு, சமய அடிப்படையில் நின்று ஆரம்பகால நாவலாசிரியர்கள் “பனிப்போர்” புரிந்தபோதும், பொதுவாக அக்காலகட்டத்து நாவல்களில் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், சீதன வழக்கத்தால் ஏற்படும் பிரச்சினைகள், குடிப்பழக்கத்தாற் குடும்பத்தில் நிலவும் தீமைகள். விதேசிய கலாசாரத்தின் விளைவான பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகள் முதலானவை முக்கியத்துவம் பெறுவதைக் காணலாம். அறவழிப் போதனைகளை விதம்விதமாகச் செய்யும் முயற்சிகளாகவே ஆரம்பகால நாவல்கள்

பெரும்பாலும் விளங்கின. அதேவேளை, ஓரளவாயினும் சமூக யதார்த்தத்தைத் தமது நாவல்களிற் பிரதிபலிக்க அவர்கள் முயன்றனர்.

இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றிலும், இலக்கிய வரலாற்றிலும் 1930 கள் முக்கியமான ஒரு காலகட்டமாக விளங்குகின்றது. 1931 இல் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட டொனமூர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் பயனாகச் சர்வசன வாக்குரிமை கிடைத்தது. அதன் விளைவாக, பொதுமக்கள் மத்தியில் ஓரளவு அரசியல், சமூக விழிப்புணர்வு ஏற்படத் தொடங்கியது.

அதேவேளை, முப்பதுகளில் ஏற்பட்ட இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சம், தமிழ்ப் பத்திரிகைகளின் பெருக்கமாகும். தேசபக்தன் (1929) , தினத்தபால் (1930) , வீரகேசரி (1930), ஈழகேசரி (1930), தினகரன் (1932) முதலான பத்திரிகைகள் தோன்றித் தேச முன்னேற்றம், சமூக முன்னேற்றம், இலக்கிய வளர்ச்சி முதலியவற்றை முக்கிய நோக்கங்களாகக் கொண்டு செயற்படத் தொடங்கின. அரசியல், சமூக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதிற் பத்திரிகைகளும் பங்காற்ற ஆரம்பித்தன. அதேவேளை, பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சியினால் வாசகர் தொகையும் பெருகியது. பத்திரிகைகள் தமது வாசகர் தொகையை மேலும் பெருக்குமுகமாகத் தொடர்கதைகளைப் பிரசுரிக்கத் தொடங்கின. இதனை நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டவர், அக்காலகட்டத்தில் வீரகேசரி ஆசிரியராக விளங்கிய எச். நெல்லையா ஆவர். பல தொடர்கதைகளை எழுதிக் குவித்த அவரின் படைப்புகளில், சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்திய நட்பு (1940) குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தமிழ்நாட்டில் கல்கியைப்

போன்று, இலங்கையிலே தமது பத்திரிகைத் தொடர்கதைகள் வாயிலாகப் பரந்த வாசகர் கூட்டத்தை உருவாக்கியவர், நெல்லையா எனலாம். அவரின் புாதையை நாற்பதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து ஐம்பதுகளின் நடுப்பகுதி வரை பின்பற்றியவர், பின்னர் வீரகேசரி ஆசிரியராக விளங்கிய கே.வி.எஸ்.வாஸ் ஆவர். ரஜனி என்ற புனைபெயரில் எழுதிய அவர், மர்மச்சுவை கொண்ட தொடர்கதைகளை எழுதி, பின்னர் நூலுருவில் அவற்றை வெளியிட்டார்.

முப்பதுகளில் வீரதீரச் சாகசக் கதைகளை அறவியற் பண்புடன் குழைத்துச் சுவையாக வழங்கும் போக்கு, இலங்கைத் தமிழ் நாவல் துறையிற் காணப்பட்டது. இராசம்மாள், சிவராமலிங்கம்பிள்ளை, ஏ.சி.இராசையா, வே.க.நவரத்தினம், சி.வே.தாமோதரம்பிள்ளை, எம். செல்லப்பா போன்றோர் இதற்கைதேர்ந்தவர்களாக விளங்கினர்.

இலங்கையின் நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 1940கள் முக்கிய காலகட்டமாக விளங்குகின்றது. இலக்கியத்துறையிற் புதிய எழுச்சி நிலை அக்காலகட்டத்தில் ஏற்படத் தொடங்கியது. முப்பதுகளிற் சமூகரீதியாக ஏற்படத் தொடங்கிய விழிப்புணர்வும், தமிழ்நாட்டு நவீன இலக்கியங்களின் தாக்கமும், மேற்குலகின் நவீன இலக்கியச் சிந்தனைகளின் பாதிப்பும் இலங்கைத் தமிழ் நாவல்துறை வளர்ச்சிக்கும் உந்துசக்திகளாக அமைந்தன. அதேவேளை, நாற்பதுகளிலிருந்து தேசிய உணர்வுடன் மண்வாசனை கமழும் நாவல்களும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் எழுந்தன. அதே காலப்பகுதியிலேயே தமிழ்நாட்டிலும் மண்வாசனை தழுவிய நாவல்கள் கணிசமான அளவிலே தோன்றத் தொடங்கின என்பதும் கவனத்திற்குரியதாகும். அதேவேளை,

தனிமனித உறவுகளை மையமாகக் கொண்ட நாவல்களும் அக்காலகட்டத்திற் பெருகத் தொடங்கின. இப்போக்கு ஐம்பதுகளிலும் தொடர்வதைக் காணலாம். ஈழகேசரி இத்தகைய முயற்சிகளுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. கனக.செந்திநாதன், அ.செ.முருகானந்தம், வ.அ. இராசரத்தினம், சொக்கன், தேவன்-யாழ்ப்பாணம், கசின், சச்சிதானந்தன், சம்பந்தன் எனப் பலர் அத்தகைய காலகட்டத்தில் நாவல்துறையிற் புகுந்தனர். அக்காலகட்டத்திற் கணிசமான அளவு மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து தமிழ் நாவல் புதிய பரிமாணத்தை நோக்கி நடைபோடத் தொடங்கிற்று. அக்காலத்தில் ஏற்படத் தொடங்கிய அரசியல் எழுச்சிகள், சமுதாய விழிப்புணர்வு முதலியவை கலை இலக்கியத்துறைகளை வெகுவாகப் பாதித்தன. இடதுசாரிச் சிந்தனைகளும் அரசியல், இலக்கியத்துறைகளில் வேகம் கொள்ளத் தொடங்கின. அதன் விளைவாக, கிராமங்களிலிருந்தும், அடிநிலைச் சமுதாயத்திலிருந்தும் இலக்கியவாதிகள் தோற்றம்கொள்ளத் தொடங்கினர். இதன் தர்க்கரீதியான விளைவை அறுபதுகளிலிருந்து காணத்தக்கதாக உள்ளது.

இவ்வகையில் 1959 இல் வெளிவந்த இளங்கீரனின் நீதியே நீ கேள் என்ற நாவல், பின்வரவிருந்த நாவல்துறை எழுச்சிக்குக் கட்டியம் கூறுவது போல அமைந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து, இலங்கையிலே தமிழில் சமூக நாவலின் வரலாறு, 1965 இல் செ. கணேசலிங்கனின் நீண்ட பயணம் நாவலுடன் ஆரம்பிக்கின்றது. அறுபதுகளில் நவீன இலக்கியம் தொடர்பான விழிப்புணர்வு மேலும் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. அதேவேளை, சமூகவியல்

ரீதியாக நோக்கும்போது, யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் சாதிப் பிரச்சினை தொடர்பாக ஆலயப் பிரவேச இயக்கங்கள், வெகுஜனக் கிளர்ச்சிகள் முதலானவை பரந்தரீதியில் இடம்பெறத் தொடங்கின. இவை சமூக அடக்குமுறைகளுக்கு. எதிரான சிந்தனைகளை இலக்கியவாதிகள் மத்தியிலே தோற்றுவித்தன. மேலும், இலங்கையிலே தேசிய முதலாளித்துவம் வளரத் தொடங்கிய காலகட்டமாகவும் அறுபதுகள் காலகட்டம் விளங்கியது. இவற்றின் பிரதிபலிப்பை அறுபதுகளிலிருந்து வெளிவரத்தொடங்கிய கணேசலிங்களின் நாவல்களிற் காணலாம்.

அறுபதுகளில் இலங்கைத் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்துறையில் ஏற்படத் தொடங்கிய புதிய எழுச்சி, எழுபதுகளிற் பெரும் அலையாகவே மாறிவிட்டதெனலாம். ஏற்கனவே சிறுகதைத்துறையில் பங்களிப்புச் செலுத்திவந்துள்ள எழுத்தாளிற் சிலர் நாவல்துறையில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். அதேவேளை, இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலிருந்தும், புதிய புதிய நாவலாசிரியர்கள் தோன்றத் தொடங்கினர். கே. டானியல், தெணியான், தி.ஞானசேகரன், செங்கை ஆழியான், அகஸ்தியர், செ. யோகநாதன், க. அருள்சுப்பிரமணியம், சி. சுதந்திரராஜா, எஸ். ஜோன்ராஜன், வை.அகமது உட்படப் பலர் நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சியிற் பங்களிப்புச் செலுத்தியுள்ளனர்.

எழுபதுகளிற் புதிய பல பிரதேசங்களை நோக்கி இலங்கைத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் தனது பார்வையை விசாலித்தது. அதனால், நாவல் இலக்கியத்தின் களங்கள் மேலும் விரிவு பெற்றன. வன்னிப்பிரதேசம், பொலநறுவைப் பிரதேசம் போன்ற புதிய பிரதேசங்கள் நாவல்களில் இடம்பெறத் தொடங்கின. அ.பாலமனோகரனின் நிலக்கிளி (1973), செங்கை ஆழியானின்

காட்டாறு (1977), தாமரைச் செல்வியின் சமைகள் (1977), ஞானரதனின் புதிய பூமி (1977) முதலானவை இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கன. மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டெழுந்த ஜோன்ராஜனின் போடியார் மாப்பிள்ளை (1976) யும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாகும்.

எழுபதுகளில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து நூல்களின் இறக்குமதி தொடர்பாக, அப்போதைய அரசினாற் கொண்டு வரப்பட்ட கட்டுப்பாடு, ஒருவகையில் இலங்கைத் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சிக்குச் சாதகமாக இருந்தது எனலாம். குறிப்பாக, வீரகேசரி நிறுவனம் அச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, பழைய, புதிய எழுத்தாளர்களின் நாவல்களை வெளியிடத் தொடங்கியது. அந்நிறுவனம் வெளியிட்ட நாவல்களிற் சில, இலங்கைத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுவனவாகும்.

எண்பதுகளிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ் நாவலின் பொருட்பரப்பு மேலும் விரிவு பெற்றுச் செல்வதைக் காணலாம். இனமுரண்பாடுகள், அடக்குமுறைகள், போராட்ட உணர்வுகள், புலப்பெயர்ச்சி, திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடும் முயற்சிகள், பெண்ணிலைவாதம் முதலான பல அம்சங்கள் நாவலின் கதைப் பொருளாகும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. சமூக விமர்சனங்களாக அமைந்த நாவல்களும் இக்காலத்திற் தோன்றியுள்ளன. ஏற்கனவே நாவல்கள் எழுதிவந்தோருடன் புதிய நாவலாசிரியர்களும் எண்பதுகளிலிருந்து அறிமுகமாகி வருகின்றனர்.

இலங்கையின் மற்றைய பிரதேசங்களினின்றும் மலையகம் வாழ்வியல் அம்சங்களிலும், பிரச்சினைகளிலும் வேறுபட்டதாக அமைந்துள்ளது. நாவல் என்ற பேரிலக்கியத்தில் மலையகத்தின்

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள் அறுபதுகளிலிருந்து முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கின. அக்காலகட்டத்தில் இலங்கைத் தமிழ் நாவல்துறையில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வு, மலையகத்தையும் பாதித்தது. அறுபதுகளிற் செய்யப்பட்ட சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம், எழுபதுகளில் பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாகியமை, அதன் பாரதூரமான விளைவுகள், எண்பதுகளில் விசுவரூபம் எடுத்த இனப்பிரச்சினை, நீண்டகாலமாக இழுபறிப்பட்டு வந்த பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை, தொழிற்சங்கப் பிரச்சினைகள், தொழிலாளருக்கு எதிரான அடக்குமுறைகள், இந்தியாவை நோக்கியும், இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களை நோக்கியும் மலையகத் தொழிலாளரின் புலப்பெயர்ச்சி முதலானவை, மலையக நாவல்களின் பின்னணியாக அமைந்துள்ளன. கோகிலம் சுப்பையாவின் தூரத்துப் பச்சை (1964) மலையகத் தமிழ் நாவலின் எழுச்சிக்கு வித்திட்டது. அவரைத் தொடர்ந்து, நந்தி, யோ. பெனடிக்ற்பாலன், தொ.சிக்கனராஜு, தெளிவத்தை ஜோசப், கே.ஆர்.டேவிட், தி.ஞானசேகரன், புலோலியூர் க.சதாசிவம், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, மாத்தளை சோமு முதலானோர் மலையகம் தொடர்பான நாவல்களை எழுதியுள்ளனர்.

வரலாற்று நாவல்கள் தொடர்பாக நோக்கும்போது, தமிழ்நாட்டிலே தோன்றிய அளவுக்கு இலங்கையிலே தமிழில் வரலாற்று நாவல்களின் வளர்ச்சி அமையவில்லை. அதற்கு, இலங்கைத் தமிழர் தொடர்பான வரலாற்று ஆய்வுகள் போதிய அளவுக்குக் காணப்படாமை ஒரு முக்கிய காரணம் எனலாம். அதேவேளை, இயல்பாகவே இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சமூகநாவல் முயற்சிகளிலேயே அதிக அக்கறை எடுத்துக் கொள்வதும் ஒரு காரணம் ஆகலாம். பத்தொன்பதாம்

நூற்றாண்டின் இறுதியிலே திருகோணமலையைச் சேர்ந்த தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை எழுதிய மோகனாங்கி, தமிழ்நாட்டு வரலாற்றோடு தொடர்புபட்ட நாவலாக அமைந்தது. சி. வை. சின்னப்பிள்ளையின் விஜயசீலம் (1916) என்ற நாவலே, இலங்கை தொடர்பான முதல் தமிழ் வரலாற்று நாவலாகும். அதன் பின்னர் ஐம்பதுகளிலேயே வரலாற்று நாவல் தொடர்பான முயற்சிகள் மீண்டும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அறுபதுகளிலிருந்து சற்று வளர்ச்சி நிலை காணப்பட்டது. அருள் செல்வநாயகம், செங்கை ஆழியான், க.தா.செல்வராசகோபால், வ.அ.இராசரத்தினம் முதலியோர் வரலாற்று நாவல் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். இலங்கைத் தமிழ் வரலாற்று நாவல்களுள், வ.அ. இராசரத்தினத்தின் கிரௌஞ்சப் பறவைகள் (1973) குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பிறகுறை சார்ந்த நாவல்களைப் பொறுத்தவரை, செங்கை ஆழியானின் நகைச்சுவை நாவல்கள் கவனத்திற்குரியவை. ஆச்சி பயணம் போகிறாள் (1969), முற்றத்து ஒற்றைப்பனை (1972), கொத்தியின் காதல் (1975) ஆகியவற்றை அவர் நகைச்சுவை ததும்ப எழுதியுள்ளார். இவற்றுள், கொத்தியின் காதல் பேய்களைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு, சமூகவிமர்சனம் செய்யும் முறையில் அமைந்துள்ளது. இலங்கையிலே சில நாவல்கள் ஆண்-பெண் உறவை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில், எஸ்.பொன்னுத்துரையின் தீ (1961), ஒரு வித்தியாசமான நாவலாக விளங்குகின்றது. ஆயினும், தீயை விட அவரது சடங்கு(1966) கலாநேர்த்தியுடன் ஆண்-பெண் விவகாரத்தைக் கையாள்கிறது. இலங்கையில் சிறுவர் தொடர்பான நாவல் முயற்சிகளுக்குத் தோற்றுவாயாக க. நவசோதியின் ஓடிப்போனவன் (1968) விளங்குகின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து வேறு சில முயற்சிகளும் இடம்பெற்ற போதிலும், சிறுவர் நாவல் துறை போதிய வளர்ச்சி நிலை பெறவில்லை.

இலங்கையில் தமிழ் நாவல்துறை வளர்ச்சியடையத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலத்திலிருந்து, பிறமொழி நாவல்கள் தொடர்பான பரிச்சயமும் இலக்கியவாதிகள் சிலருக்கு இருந்தது. அதனால், தாம் சுவைத்து அனுபவித்த நாவல்கள் சிலவற்றைச் சிலர் தமிழுக்குக் கொணர்ந்தனர். தாம் பெற்ற நாவல் அனுபவத்தைப் பிறரும் பெறவேண்டுமென அவர்கள் விரும்பினர். இவ்வகையில், இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து இலங்கையில் பிறமொழி நாவல்கள் சில மொழிபெயர்ப்பாகவும், தழுவலாகவும் தமிழுக்கு வந்தன. ஆரம்பத்தில் ஆங்கிலத்திலிருந்து இத்தகைய முயற்சிகள் இடம்பெற்றன. 1940 களில் நவீன இலக்கியத்துறையில் ஏற்படத் தொடங்கிய புதிய விழிப்புணர்வின் காரணமாக, ஆங்கிலம், ஜேர்மன், பிரெஞ்சு, ரஷ்யன், வங்காளம் முதலான பல்வேறு மொழிகளிலிருந்தும் நாவல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன; சில தழுவி, எழுதப்பட்டன. இலங்கையர்கோன், அ.செ.முருகானந்தம், இராஜ அரியரத்தினம், தேவன்-யாழ்ப்பாணம், கே.கணேஷ், அ.ந.கந்தசாமி, பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை உட்பட வேறு சிலரும் இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர்.

அறுபதுகளிலிருந்து சிங்களத்திலிருந்து தமிழில் நாவல்கள் மொழிபெயர்க்கும் முயற்சிகள் தொடங்கின. முதன்முதலில், மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் கம்பெரலிய , பேராசிரியர் ம.மு. உவைஸ் அவர்களால் கிராமப் பிறழ்வு (1964) என மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ரி.பி. இலங்கரத்தனவின் நாவலொன்று சரோஜினி அருணாசலத்தினால் இணைபிரியாத தோழர்(1973) என்ற பெயரில் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டது. தம்பிஐயா தேவதாஸ் கருணாசேன ஜயலத்தின் கொலுஹதவத என்னும்

நாவலை, நெஞ்சில் ஓர் இரகசியம் (1976) எனும் தலைப்பில் தமிழிற் பெயர்த்தார். உருது மொழிக் குறுநாவலொன்று செ. கதிர்காமநாதனால் நான் சாகமாட்டேன் என்ற பெயரில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளைப் பொறுத்தவரை, ஆங்கிலம், சிங்களம் தவிர்ந்த பிறமொழி நாவல்கள் யாவும் பெரும்பாலும் ஆங்கிலமொழி மூலமாகவே மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அதனால், மூல நூலின் இலக்கிய உணர்வும், சுவையும் சற்றுக் குறைய வாய்ப்புண்டு. எனினும், இத்தகைய முயற்சிகள் பிறமொழி நாவல் அனுபவங்களைத் தமிழ் வாசகரும் பெற வாய்ப்பேற்படுத்தின என்பதிற் சந்தேகமில்லை.

இலங்கைத் தமிழ் நாவல்துறை பற்றிச் சிந்திக்கையில், பெண் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது. மங்களநாயகம் தம்பையா முதல் கோகிலா மகேந்திரன் வரை சிலர் இத்துறையில் தமது பங்களிப்புகளை நல்கியுள்ளனர். இலங்கையில் அதிகத் தமிழ் நாவல்களை எழுதிய பெண் எழுத்தாளராக ந. பாலேஸ்வரியைக் குறிப்பிடலாம். தமிழ்நாட்டில் லசஷ்மியைப் போன்று, குடும்பப் பாங்கானவையும், தனிமனித உறவுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவையுமான படைப்புகளைப் பாலேஸ்வரி வழங்கியுள்ளார். இலங்கையிற் குறிப்பிடத்தக்க முஸ்லிம் நாவலாசிரியையாக நயிமா ஏ. சித்திக் விளங்குகின்றார். இலங்கைத் தமிழ் நாவல்துறையில் குறிப்பிடத்தகுந்த நாவலாசிரியைகளாகக் கோகிலம் சுப்பையா, கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச் செல்வி, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் (இப்போது வெளிநாட்டில் வதிபவர்) முதலியோரைக் கூறலாம்.

இலங்கைத் தமிழ் நாவலாசிரியர்கள் சிலர் நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தம்மாலான பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளனர். இலங்கையின் சமூக நாவலின் வரலாறு செ. கணேசலிங்கனின் நீண்ட பயணத்துடன் ஆரம்பமாகின்றது. மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தில் எழுதும் இலங்கையின் குறிப்பிடத்தக்க நாவலாசிரியருள் ஒருவராகிய கணேசலிங்கன், நாவல்துறை தொடர்பான தமது நீண்ட பயணத்தில் சடங்கு (1966), செவ்வானம் (1967), தரையும் தாரகையும்(1968), போர்க்கோலம்(1969) வரை தரமான நாவல்களை அளித்துள்ளார். அதன் பின்னர், மண்ணும் மக்களும் (1970) என்ற நாவல் முதல் அவரது நாவல் பயணம் திசைமாறிவிட்டது. செயற்கைப் பாங்கான நாவல்களை இயந்திரமயமாக உற்பத்தி செய்யும் நாவலாசிரியராக அவர் மாறிவிட்டார்.

இலங்கைத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றிலே கே.டானியலுக்கு ஒரு நிரந்தர இடமுண்டு. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலங்களில் நிலவிய யாழ்ப்பாணத்தின் பண்பாட்டுக் கோலங்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கு டானியலின் நாவல்கள் துணைசெய்கின்றன. பஞ்சமர், கோவிந்தன், அடிமைகள், கானல், தண்ணீர் முதலான அவரது நாவல்கள் எழுபதுகளிலிருந்து தொடர்ந்து வெளிவந்துள்ளன. டானியல் ஓடுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின், சார்பாகத் தமது எழுத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவரது நாவல்களில் ஒருபக்கப் பார்வை மாத்திரம் உள்ளதென்ற கருத்தும் உண்டு. அத்தகைய கருத்தில் உண்மை இல்லாமலும் இல்லை. அவரது நாவல்களில் அடிமைகள், கானல் ஆகியவை சிறந்தனவாக விளங்குகின்றன எனத் திறனாய்வாளர் குறிப்பிடுவர். இலங்கைத் தமிழ்

எழுத்தாளர்களிற் பேச்சுமொழியை இயன்றவரை இயல்பாகவே பயன்படுத்தும் எழுத்தாற்றல் கொண்டவராக டானியல் விளங்குகின்றார்.

இலங்கையில் அதிகமான தமிழ் நாவல்களை எழுதி, தம் எழுத்தாற்றலைக் காலந்தோறும் வலுப்படுத்தி வந்திருப்பவர், செங்கை ஆழியான் ஆவர். ஏறத்தாழ முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை அவர் எழுதியுள்ளார். பிரளயம் என்ற நாவல் முதலாகத் தமது சமூகப் பார்வையை விரிவுபடுத்தத் தொடங்கிய அவர், தமது காட்டாறு என்ற நாவல் வாயிலாகத் தாம் சிறந்த நாவலாசிரியர்களுள் ஒருவர் என்று இனங் காட்டியுள்ளார். பின்னர் அவர் எழுதிய நாவல்களும் குறிப் பிடத் தக்கனவாக விளங்குகின்றன.

இவர்களோடு, கோகிலம் சுப்பையா (தூரத்துப் பச்சை), தி.ஞானசேகரன் (குருதிமலை), க.அருள் சுப்பிரமணியம் (அவர்களுக்கு வயதுவந்துவிட்டது), தெணியான் (பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்), அ.பாலமனோகரன் (நிலக்கிளி), யோ.பெனடிக்ற் பாலன் (சொந்தக்காரன்?) முதலான நாவலாசிரியர்கள் சிறந்த நாவல்களைப் படைத்துள்ளனர். மேலும் பல நாவலாசிரியர்கள் எதிர்காலத்திலே தமது சிறந்த படைப்புகளை நல்குவர் என்று நம்பத்தக்கதாக உள்ளது.

சிறுகதை

சகல நாடுகளிலும் நாவல் தோன்றிய பின்னரே சிறுகதை தோன்றி வளர்ந்துள்ளது. தமிழிலும் அதே போன்ற வரலாறே காணப்படுகின்றது. தமிழிற் சிறுகதையின் வரலாறு 1920 களிலிருந்து தொடக்கம் பெறுகின்றது. நவீன உலகின் பேரிலக்கியமாகிய நாவல் ஒரு புறத்தில் வளர்ந்துவந்த போதிலும், குறுகிய வடிவத்தில், ஒரு சம்பவத்தின் அடியாகத் தோன்றும் உணர்வலையையோ, ஒரு குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தின் மனோநிலை தொடர்பான அதன் இயக்கத்தையோ இலக்கிய உணர்வுடன் கலாபூர்வமாகச் சித்திரிப்பதற்கேற்ற வடிவமாகச் சிறுகதை அமைந்தது. அதனால், தமிழ் நாட்டிலும், இலங்கையிலும் சிறுகதை முயற்சிகள் இடம்பெறத் தொடங்கின.

இலங்கையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி ஏற்படுத்திய சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு மாற்றங்கள், ஜனநாயகமயப்படுத்தப்பட்ட நவீன கல்வி, ஆங்கிலக் கல்வி வாயிலாக நவீன இலக்கியங்களின் மீதான ஆர்வம், தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்ட நவீன இலக்கிய விழிப்புணர்வின் பாதிப்பு முதலான அம்சங்கள், இலங்கையிலே தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றத்துக்கு உந்துசக்திகளாக விளங்கின. ஆரம்பகாலத்தில் நவீன இலக்கியங்களின் தோற்றம், மத்தியதர வகுப்பினருடன் தொடர்புபட்டதாகவே அமைந்தது.

1930 கள் பொதுவாகத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காலகட்டமாகும். தமிழ்நாட்டில் மணிக்கொடிப் பத்திரிகை சிறுகதை வளர்ச்சிக்குத் தன்னாலான பங்களிப்பை நல்கிக் கொண்டிருந்தது. அதேவேளை,

இலங்கையிலே தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் புதிது புதிதாகப் பெருகி, வாசகர் தொகையைப் பெருக்கிவந்தன. இந்த நிலையில், இலங்கையிலும் சிறுகதை பற்றிய உணர்வு, எழுத்தாளர் சிலரைப் பற்றிக்கொண்டது. பொதுவாக இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடிகளாக இலங்கையர்கோன், சி.வைத்தியலிங்கம், க.தி. சம்பந்தன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடுவதுண்டு. இம்மூவரும் முப்பதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து சிறுகதைத் துறையில் ஈடுபட்டனர். ஆனால், கோ.நடேசய்யரின் திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் என்ற சிறுகதை 1931 இல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையில் நோக்கும்போது, இலங்கைச் சிறுகதையின் தோற்றத்தைச் சில ஆண்டுகள் முன்னுக்குக் கொண்டு வரவேண்டியுள்ளது. எனவே, இன்றைய நிலையில் முப்பதுகளின் முற்பகுதியிலிருந்து இலங்கைச் சிறுகதையின் தோற்றம் அமைகின்றது என்றே கூறவேண்டியுள்ளது. நடேசய்யரின் ஒரு சிறுகதையே பார்வைக்கு எட்டியதனால், சிறுகதைத்துறையில் அவரது சாதனை பற்றி மதிப்பிட இயலவில்லை. அவரது அந்தப் படைப்பு சிறுகதையின் வடிவத்தை முழுமையாகப் பெறவில்லையாயினும், இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றத்தைக் கோடிகாட்டி நிற்கிறது. எனவே, இன்றைய நிலையில், இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றம் 1930 களின் தொடக்கத்திலிருந்து தொடங்குகிறது என்பதும், அதன் முன்னோடிகளாக கோ. நடேசய்யர், இலங்கையர்கோன், சி.வைத்தியலிங்கம், க.தி. சம்பந்தன் ஆகியோர் கொள்ளப்பட வேண்டியவர்கள் என்பதும் மனங்கொளத்தக்கவை.

தஞ்சாவூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட நடேசய்யர், 1920 களின் முற்பகுதியில் இலங்கை வந்து பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் முன்னேற்றம் கருதிப் பெரிதும் உழைத்தவர். தொழிற் சங்கவாதியாகவும், அரசியல்வாதியாகவும், பத்திரிகையாளராகவும், சமூக சேவகராகவும் விளங்கிய அவர்,

ஓர் எழுத்தாளராகவும் தம்மை இனங்காட்டியுள்ளார்.² அவரது எழுத்துப் பணிகளுள் சிறுகதை முயற்சியும் ஒன்றாக இருந்துள்ளது. நடேசய்யரின் திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் என்ற சிறுகதை, தமிழ்நாட்டிற் பிறந்து, மாடு மேய்க்கும் பையனாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இராமசாமி என்ற சிறுவன், ஆசை வார்த்தைகள் கூறி இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்டு, மலையகத் தோட்டங்களிற் கடும் துன்பங்களை அனுபவித்து, தனது உழைப்பால் பின்னர் உயர்வடைவதைக் காட்டுகின்றது. திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் பின்வருமாறு தொடங்குகின்றது:

“ஒருவன் தன் உழைப்பால் எவ்விதம் உயர்நிலையை அடையலாம் என்பதைப் பற்றி விளக்க ஒரு நண்பரது சரித்திரத்தைச் சொல்லவிரும்புகிறேன். ஏழ்மையில் பிறந்து ஏழ்மையில் வளர்ந்து, பிறர் உதவியின்றி கல்வியில்லாதிருந்தும் உற்றார் உறவினரை விட்டு அந்நிய நாட்டில் தன் முயற்சியால் உயர் நிலையை அடைந்த திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரித்திரத்தைக் கேள். அவர் லட்சாதிகாரியாய் இறக்கவில்லை. ஏன் பொருளே வாழ்க்கையின் லட்சியமாய்க் கொண்டவர் அல்லர். தன்னாலியன்ற உதவி தன் இனத்தவர்களுக்கும் பிற பொதுமக்களுக்கும் செய்து அவர்களது கஷ்டங்களை நீக்குவதே தனது வாழ்க்கையின் நோக்கங்களில் ஒன்றாகக் கொண்டவர் என்பதை மறக்கலாகாது. காலஞ்சென்ற நண்பர் இராமசாமியாருக்கு எழுதப் படிக்கவும் நன்றாய்த் தெரியாது. மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த இராமசாமி வறுமையின் கொடுமையால் விரட்டப்பெற்று தாய்க்குத் தெரியாமல் இலங்கைக்கு வந்தவர்களில் ஒருவர் என்பதை மறந்துவிடாதே.”

இதிலிருந்து, சிறுகதை மூலம் அறவழிப் போதனை செய்ய நடேசய்யர் முயன்றுள்ளார் என்பது தெளிவாகின்றது. மேற்கண்ட பகுதிக்கு அடுத்த பந்தியில் இருந்து, ஓரளவுக்குச் சிறுகதை பற்றிய உணர்வுடன் நடேசய்யர் கதையை நகர்த்திச் செல்கின்றார். இலங்கையின் ஆரம்பகாலத் தமிழ்ச் சிறுகதை என்ற வகையில், சிறுகதைக்குரிய உருவ ஒத்திசைவு நிறைவாக அமையவில்லை என்பது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே.

மற்றைய மூன்று சிறுகதை முன்னோடிகளைப் பொறுத்தவரையில், இலங்கையர்கோனும், சி. வைத்தியலிங்கமும் ஏறத்தாழ ஒத்தபோக்குக் கொண்டவர்கள். இருவரும் மிக நெருங்கிய உறவினருமாவர். இலங்கையர்கோன் ஆங்கிலத்தோடு தமிழையும், வடமொழியையும், இலத்தீனையும் கற்றவர். சி. வைத்தியலிங்கம் தமிழோடு ஆங்கிலத்தையும், வடமொழியையும் படித்தவர். வரலாற்று, இதிகாசக் கதைகளையும், சமூகக் கதைகளையும் இவர்கள் எழுதினர்.

ந.சிவஞானசுந்தரம் என்ற இயற் பெயரைக் கொண்ட இலங்கையர்கோன், ஏறத்தாழ முப்பது சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதையாசிரியருள் கு.ப.ராஜகோபாலன் இவரது ஆதர்ச எழுத்தாளராக விளங்கினார். இலங்கையர்கோன் தனித்துவம் வாய்ந்த ஓர் உரைநடையைப் பயன்படுத்தினார். உரையாடல்கள் வாயிலாகச் சம்பவங்களை விளக்கிக் செல்லும் திறன் அவருக்கு இயல்பாகவே கைவந்திருந்தது. தமது சமூகச் சார்பான சிறுகதைகளில் பேச்சுவழக்கை இயல்பறிந்து இலங்கையர்கோன் பயன்படுத்தியுள்ளார். 1950 களில் அவர் பெரும்பாலும் நாடக ஆசிரியராகப் புதிய பரிமாணம் பெறத்தொடங்கிவிட்டார்.

இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதசரம் என்ற சிறுகதை, யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமிய மண்வாசனை கமழ எழுதப்பட்ட ஓர் உன்னத படைப்பாகும். அவரது சிறுகதைத் தொகுதி வெள்ளிப்பாதசரம் என்ற பெயரில் வெளியாகியுள்ளது.

சி. வைத்தியலிங்கம் கிராமியத்தைத் தமது படைப்புகளிற் கொண்டு வருவதிலும், மெல்லிய மனவுணர்வுகளைத் துல்லியமாக வடிப்பதிலும் இலங்கையர்கோனைப் போன்றே திறமை வாய்ந்தவராக விளங்கினார். புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன், ந.பிச்சமூர்த்தி, த.நா. குமாரஸ்வாமி, க.நா.சுப்ரமணியம், சிதம்பர சுப்பிரமணியன் போன்றோர் இவரைக் கவர்ந்த தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளராவர். இவர்களுட் கு.ப.ரா.வின் பாதிப்பே இவரிடத்து அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. கங்காகீதம் என்ற தலைப்பில் இவரது சிறுகதைகள் சில தொகுதியாக வந்துள்ளன. அத்தொகுதியில் இடம்பெறாத பாற்கஞ்சி என்ற சிறுகதை, இவரின் படைப்புகளில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சமகாலத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தபோதிலும், மற்றைய இருவரிலிருந்து, சம்பந்தன் வேறுபட்டவராக விளங்குகின்றார். மற்ற இருவரும் சமூகநோக்குடனும் தமது படைப்புகளை அளித்துள்ளனர். ஆனால், சம்பந்தன் “தூய” இலக்கியவாதியாக விளங்குவதையே விரும்பினார். இலக்கியத்தைப் பயபக்தியுடன் அணுகவேண்டும் என்ற நோக்கு அவரிடம் இருந்தது. இலக்கியத்தில் யதார்த்தச் சித்திரிப்பை அவர் விரும்புவதில்லை. எவ்வாறாயினும், அவரது சிறுகதைகள் தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறையை வளம்படுத்தின. வடமொழிப் புலமையும் கொண்ட சம்பந்தன், காவிய ரசனை கொண்டவராக விளங்கினார். அவரது உரைநடை தனித்துவமானது. சொற்களைச் செட்டாகப்

பயன்படுத்தி, பாத்திரங்களின் மனவுணர்வுகளைத் துல்லியமாகத் தமது எழுத்திற் கொண்டுவர அவர் முயன்றுள்ளார். கு.ப.ரா.வின் பாதிப்பு இவரிலும் காணப்படுகின்றது. சம்பந்தன் சிறுகதைத்துறையிலிருந்து காலப்போக்கிற் காவியகர்த்தராகத் தம்மை மாற்றிக்கொண்டார். தமது சிறுகதைகளிலும் கவித்துவம் பொருந்திய உரைநடையையே கையாண்டுள்ளார். தாராபாய், வழி, மகாலசஷ்மி, புத்தரின் கண்கள், கூண்டுக்கிளி, தூமகேது, சபலம், மனிதன், சலனம், மதம், துறவு, இரண்டு ஊர்வலங்கள், அவன், அவள் முதலான சிறுகதைகளை அவர் எழுதியுள்ளார்.

இவர்கள் மூவரது எழுத்துக்களிலும் ஒருவகைக் கவித்துவம் பொருந்திய நடையைக் காணலாம். இவர்கள் தேசியம் என்ற கோட்பாட்டை வரிந்துகொண்டவர்களாக விளங்கவில்லை. ஆயினும், இலங்கையர்கோன். சி. வைத்தியலிங்கம் ஆகியோரின் சில சிறுகதைகள் இயல்பாகவே இலங்கைச் சிறுகதைகள் என்ற உணர்வினை ஏற்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. சம்பந்தனைத் தவிர்த்து, மற்றைய இருவரும் பேச்சுவழக்கை இயன்றவரை கையாள முற்பட்டனர். இலங்கையர்கோன் தமது சமூகச் சார்பான சிறுகதைகளில் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுவழக்கை இயல்பறிந்து பயன்படுத்தியுள்ளார். வைத்தியலிங்கம் ஓரளவு இத்தகைய பிரக்ஞையுடன் எழுதியவர்.

1940 களில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைத்துறையில் ஒரு புதிய குழு உருவாகியது. மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தை நிறுவி, அதன் வெளியீடாக மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகையையும் பிரசுரித்து, நவீன இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியில் அக்குழுவினர் நாட்டம் செலுத்தினர். அதன் விளைவாகச் சிறுகதையும் வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியது.

ஈழகேசரி பத்திரிகையும் இவர்களுக்குப் போதிய களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களும், இலங்கைச் சிறுகதை முன்னோடிகளும் இவர்களுக்குப் பற்றுக்கோடாக விளங்கினர். தமிழ்நாட்டுச் சஞ்சிகைகளும் இவர்களது சிறுகதை ஆர்வத்துக்கு உந்துசக்திகளாகவும், வெளியீட்டுக் களங்களாகவும் அமைந்தன.

அக் காலகட்டத்தில் சிறுகதைத்துறையில் வரதர் (தி.ச.வரதராசன்), அ.செ. முருகானந்தம், அ.ந. கந்தசாமி, தாழையடி சபாரத்தினம், சு.வேலுப்பிள்ளை, கனக செந்திநாதன், சொக்கன் முதலானவர்கள் ஆர்வத்தோடு ஈடுபட்டனர். இலங்கைச் சிறுகதை முன்னோடிகளின் முயற்சிகள் ஒருபுறத்தில் தொடர்ந்து கொண்டிருக்க, இப்புதிய தலைமுறையினரின் எழுத்தார்வமும் இன்னொரு புறத்தில் முனைப்புப் பெறத் தொடங்கியது. இப்புதிய பரம்பரை எழுத்தாளருள் வரதர், அ.செ.முருகானந்தம், அ.ந.கந்தசாமி, சு.வேலுப்பிள்ளை முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

வரதரின் சிறுகதைகளின் தொகுப்பாகக் கயமை மயக்கம் என்னும் தொகுதி வெளிவந்துள்ளது. அவரின் சிறுகதைகளில், மராட்டிய எழுத்தாளர் காண்டேகர், புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா. முதலியோரின் பாதிப்புக் காணப்படுவதை விமர்சகர் எடுத்துக்காட்டுவர்.

அ.செ.முருகானந்தம் என்னும் அழகு. செல்வ. முருகானந்தம், இலங்கையின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதையாசிரியரிலே தமக்கெனத் தனித்துவமான ஓர் இடத்தை இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றிலே பதித்துள்ளார். மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகையின் இணைபாசிரியராகவும் விளங்கிய முருகானந்தம்,

தமது இலக்கியப் பார்வையின் எல்லைகளை யாழ்ப்பாணத்துடன் மாத்திரம் நிறுத்திக்கொள்ளாது, திருகோணமலை, கொழும்பு, மலையகம் என இலங்கையின் நாலாபுறங்களுக்கும் விரிவுபடுத்தினார். மறுமலர்ச்சிக் கால எழுத்தாளர்களில், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியவராக அவர் விளங்குகின்றார். சிறுகதை வடிவத்தைக் கலாபூர்வமாக அணுகிய எழுத்தாளருள் அவரும் ஒருவர். முருகானந்தத்தின் சிறுகதைகளில் மனிதமாடு, எச்சில் இலை வாழ்க்கை, வண்டிச் சவாரி, காளிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன. மனிதமாடு என்ற பெயரில் அவரது சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்துள்ளது.

மார்க்சிய சித்தாந்தத்தாற் கவரப்பட்டு, இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துலகில் அச்சிந்தனைகளை முதன்முதலிற் புகுத்தியவராக அ.ந.கந்தசாமி விளங்குகின்றார். இவரின் சிறுகதைகள் பற்றிச் செம்பியன் செல்வன் குறிப்பிடுபவை மனங்கொளத்தக்கவை:

“இவரின் பேச்சுக்கள், எழுத்துக்கள், சமூகத் தொடர்புகள் இயக்கத் தொண்டுகள் என்பனவற்றைக் கவனிக்கையில் இவர் மாக்ஸீயச் சித்தாந்தங்களினால் வசீகரிக்கப்பட்ட, ஒரு சமூகப்புரட்சித் தொண்டனாகவே தரிசனம் தருகின்றார். ஆயினும் இவரின் படைப்புக்களில் இச்சித்தாந்தங்கள் கலாபூர்வமாக வெளிவருவதிலிருந்தே இவர் சமுதாய சோசலிச இலக்கிய-மக்கள் எழுத்தாளராகின்றார். இதுவே, இவரை ஏனைய மாக்ஸீயச் சித்தாந்தகாரரிலிருந்து வேறுபடுத்துவதுடன், தனித்துவம் மிக்கவராகவும் காட்டுகின்றது. சித்தாந்தக்காரர் எழுத்தாளராவதற்கும், எழுத்தாளர் சித்தாந்த அபிமானியாக மாறுவதற்குமுள்ள நுணுக்கமான வேறுபாட்டின் எல்லைக்கோடாக இவர்

விளங்கினார் என்பதனை இவரின் சிறுகதைகள் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன.”³

இவரது சிறுகதைகளில் நாயிலுங் கடையர், இரத்த உறவு, ஐந்தாவது சந்திப்பு முதலியன விதந்து கூறத்தக்கன. நாயிலுங் கடையர் என்னும் சிறுகதை, இவரின் மிகச் சிறந்த சிறுகதை மாத்திரமன்றி, மலையகப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் அவல நிலையைச் சித்திரிப்பதுமாகும்.

அக்காலகட்டத்து எழுத்தாளருள், மண்வாசனையோடு எழுதியோருட் குறிப்பிடத்தக்கவராக சு.வே.எனப்படும் சு.வேலுப்பிள்ளையைக் குறிப்பிடலாம். பேச்சு வழக்கை, அதன் இயல்பறிந்து அவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவரது மண்வாசனை என்ற சிறுகதை, இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு படைப்பாகும். தமது சிறுகதைகளைப் பற்றிச் சு.வே. குறிப்பிடும்போது, “இக்குழந்தைகள் இம்மண்ணின் குழந்தைகள்” எனக் கூறியுள்ளமை, தேசியம், மண்வாசனை என்ற பிரக்ஞையுடன் அவர் எழுதினார் என்பதை உணர்த்துகின்றது. ஈழகேசரி பத்திரிகையோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவராக அவர் விளங்கினார்.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகளுக்கு அடுத்த பரம்பரையினரான மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளில், இலங்கை பற்றிய தேசிய உணர்வு பிரக்ஞையூர்வமாக முகிழ்க்கத் தொடங்குவதைக் காணமுடிகின்றது. இதன் தர்க்கரீதியான வளர்ச்சியை ஐம்பதுகளிலிருந்து அவதானிக்க முடிகின்றது. ஆயினும், பாத்திரங்களின் பேச்சுவழக்கு யதார்த்தபூர்வமாக அமைய வேண்டும் என்பதில், சு.வே. தவிர்ந்த மற்றையவர்கள்

போதிய அக்கறை காட்டவில்லை.

இலங்கையின் சுதந்திரத்தை அடுத்து வந்த காலப்பகுதி, பல்வேறு அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகளுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. இனாதியான பிரச்சினைகளும், சமூகாதியான முரண்பாடுகளும் விசுவரூபம் எடுத்து, போராட்ட உணர்வுகள் மேலோங்கத் தொடங்கின. இந்நிலையில், எழுத்தாளர் மத்தியில் அரசியல், சமூகாதியான விழிப்புணர்வு ஏற்பட ஆரம்பித்தது. அதேவேளை, சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் இருந்தும் எழுத்தாளர்கள் தோன்றி, சிறுகதைத்துறைக்குத் தம்மாலான பங்களிப்பினை நல்கினர்.

ஐம்பதுகளிலே தோன்றிய இப்புதிய பரம்பரையினரில் ஒருசாரார், தாம் வரித்துக்கொண்ட மார்க்சியக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலே தமது இலக்கிய முயற்சிகளை ஆற்றினர். நாட்டின் சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்குத் தமது படைப்புளில் முக்கியத்துவம் அளித்தனர். சமுதாய மாற்றம் பற்றிய உணர்வைத் தமது சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்துவதில் அவர்கள் அக்கறை செலுத்தினர். செ.கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா, கே.டானியல், என்.கே.ரகுநாதன், நீர்வை பொன்னையன் முதலானவர்கள் இவ்வாறு தமக்கென ஒரு கோட்பாட்டை வரித்துக்கொண்டு எழுதியவர்களாவர்.

இப்பரம்பரையில் மறுசாரர், எத்தகைய கோட்பாடுகளையும் வரித்துக்கொள்ளாமல், இலக்கியவாதிக்குரிய மனிதாபிமான உணர்வின் அடிப்படையில், சமுதாயத்தின் பல்வேறு கோலங்களையும், பிரச்சினைகளையும் இலக்கிய உணர்வுடன் புலப்படுத்த முனைந்தனர். வ.அ. இராசரத்தினம்,

எஸ்.பொன்னுத்துரை, நந்தி, முத்துலிங்கம், மு.தளையசிங்கம், கே.வி.நடராசன், பித்தன், அ.ஸ.அப்துஸ்ஸமது முதலியோர் இத்தகையவர்கள் ஆவர்.

இத்தகைய இருசாராரும் இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியிலே தம்மாலான தரமான பங்களிப்புகளைச் செலுத்தியுள்ளனர். அதேவேளை, மார்க்சிய எழுத்தாளர் சிலரின் படைப்புகளில் இடம்பெறும் பிரசார வாடை, அவர்களது எழுத்தின் கலைத்துவத்தைச் சற்றுக் குறைத்துவிடுவதுமுண்டு.

ஐம்பதுகளில் சிறுகதைத்துறையில் ஏற்பட்ட இத்தகைய புதிய போக்கு, அரசியல் விழிப்புணர்வும், சமுதாயச் சார்பும் கொண்டதாக வளர்ச்சியுற்றது. முற்போக்குச் சிந்தனைகளின் அடிப்படையில், தேசியம், மண்வாசனை என்பவை முன்னரைவிட மேலும் வலுப்பெறத் தொடங்கின. இலக்கியம் சுவைப்பதற்குரிய ஒன்று மாத்திரமன்றி, அது சமுதாயத்தின் ஒரு பயன்பாட்டுக் கருவியுமாகும் என்ற உணர்வும் ஐம்பதுகளிலிருந்து ஏற்படத் தொடங்கியது.

இத்தகைய போக்கு, சிறுகதைத் துறையில் 1960 களிலும் தொடர்ந்தது. ஐம்பதுகளில் சிறுகதைத்துறையில் ஏற்பட்ட புதிய எழுச்சியின் வளர்ச்சியை, அறுபதுகளில் நிதர்சனமாகக் காணமுடிகின்றது. அறுபதுகளிற் காணத்தக்கதாக விளங்கிய இன்னோர் அம்சம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் பங்களிப்பாகும். தாய்மொழி மூலம் பல்கலைக்கழகக் கல்வியைப் பெறத் தொடங்கிய புதிய பரம்பரையினர், பல்கலைக்கழகக் கல்வியைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்த சமயத்திலேயே சிறுகதைத்துறையிலும் ஈடுபாடுகொள்ளத் தொடங்கினர்.

செ.கதிர்காமநாதன், செ. யோகநாதன், செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், யோ. பெனடிக்ற் பாலன், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, குந்தவை முதலியோர் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவர். யுல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியிற் சண்முகம் சிவலிங்கம், மருதுார்க் கொத்தன், தி.ஞானசேகரன், புலோலியூர் க. சதாசிவம், ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் முதலியோர் சிறுகதைத் துறையில் ஈடுபட்டு வந்தனர்.

எழுபதுகள், மேலும் புதிய அனுபவங்களைச் சுமந்துக்கொண்டு, சிறுகதை வளர்ச்சியின் இன்னொரு கட்டமாக விளங்குகின்றது. இன்னும் ஒரு புதிய பரம்பரை இத்துறையிற் பிரவேசித்தது தெணியான், முருகபூபதி, சிறீதரன், திக்குவல்லை கமால், டானியல் அன்ரனி, எம்.எல்.எம்.மன்கூர், மண்டுர் அசோகா, சட்டநாதன், உமா வரதராசன், அ.யேசுராசா, சாந்தன், நந்தினி சேவியர் போன்றோர் சிறுகதைத்துறையிலே தமது பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளனர். எழுபதுகளில் பல்வேறு பிரதேசங்களிலிருந்தும் புதிய எழுத்தாளர்கள் அறிமுகமாகி, இலங்கைச் சிறுகதைத்துறைக்குப் புதிய அனுபவச் செழுமையை ஏற்படுத்தினர்.

எண்பதுகளிலிருந்து இலங்கையில் ஏற்படத் தொடங்கிய பல்வேறு நெருக்கடிகளினால், சமுதாயத்திற் காணப்படும் பல்வேறு நிலைப்பாடுகளும் இலங்கைச் சிறுகதையில் இடம்பிடிக்கத் தொடங்கியுள்ளன. இதற்கு முன்னைய காலகட்டத்தை விடவும், இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் பொருட்பரப்பு எண்பதுகளிலே மேலும் விரிந்துள்ளது. சிறுகதையாசிரியர்கள் தம்மைச் சுற்றி நிகழும் அவலங்களையும், சிறுமைகளையும், தியாகங்களையும், வாழ்வின் கோலங்களையும், மானுடத்தின் உயிர்ப்புகளையும் தம் சிறுகதைகளில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளனர். தமிழ்நாட்டுச்

சிறுகதையாசிரியர்களுக்கில்லாத அனுபவப் பரப்பு, இலங்கைச் சிறுகதையாசிரியர்களுக்கு உண்டு என்பதை, இத்தகைய சிறுகதைகள் உணர்த்துகின்றன. பொருளாதாரரீதியான புலப்பெயர்ச்சி, அவலங்களிலிருந்து தப்புவதற்காக வெளிநாடுகளை நோக்கிய வெளியேற்றம், அடக்குமுறைகளுக்கு ஆளாகும் நிலைமைகள், போராட்ட உணர்வுகள், வாழ்க்கை பற்றிய விழுமியங்களின் தடுமாற்றநிலை, பெண்ணிலைவாதம் முதலான பல் வேறு அம்சங்கள் இலங்கைச் சிறுகதையின் கருப்பொருள்களாக இடம்பெற்றுள்ளன. இத்தகைய அம்சங்களை, மூத்த எழுத்தாளர்களான நந்தி, டொமினிக் ஜீவா ஆகியோருடன், செங்கை ஆழியான், தெணியான், ரஞ்சகுமார், ச.முருகானந்தன், சுதாராஜ், க.தணிகாசலம், க. பாலசுந்தரம், நிந்ததாசன், தாமரைச் செல்வி, கோகிலா மகேந்திரன் உட்படக் கணிசமான எழுத்தாளர் தமது சிறுகதைகளிற் கொணர்ந்துள்ளனர்.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைத்துறையில் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. அவ்வப்போது தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் பிறமொழிச் சிறுகதைகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. சிங்களத்திலிருந்தும் கணிசமான சிறுகதை மொழிபெயர்ப்புகள் தமிழுக்குக் கிடைத்துள்ளன. நூல் வடிவில் மயிலங்கூடலூர் த. கனகரத்தினம் சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்துதவிய சேதுபந்தனம் என்ற சிறுகதைத் தொகுதி குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இந்நாட்டின் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றி நோக்கும்போது, மலையகம் தொடர்பான சிறுகதைகளும் தனித்து நோக்கத்தக்கவை. மலையகம் பற்றிய இலங்கை எழுத்தாளர்களின் பார்வை முப்பதுகளிலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது. கோ.நடேசய்யரின்

திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம், மலையகம் பற்றி இலங்கையில் எழுதப்பட்ட முதற் சிறுகதை எனக் கொள்ளப்படத்தக்கது. அதனையடுத்து, நாற்பதுகளிலிருந்து மலையகத்துக்கு வெளியே வாழ்ந்த இலங்கை எழுத்தாளர்களான அ.செ. முருகானந்தம், அ.ந.கந்தசாமி, வ.அ. இராசரத்தினம், இ.நாகராஜன், செ.கணேசலிங்கன், கே. டானியல் முதலியோர் மலையகத் தொழிலாளர் பற்றிய சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளனர்.⁴ அதன் பின்னர், தொழில்நிமித்தம் மலையகத்தில் வாழ்ந்துவந்துள்ள எழுத்தாளர்களும் மலையகத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதியுள்ளனர். நந்தி, யோ. பெனடிக்ற்பாலன், தி.ஞானசேகரன், புலோலியூர் க. சதாசிவம் போன்றோர் இவ்வகையிற் பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர். மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்களில் மூத்த எழுத்தாளராக விளங்கும் கே.கணேஷ், சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார் எனினும், அவரது சிறுகதைகளில் மலையகப் பிரச்சினைகள் முதன்மை பெறவில்லை. அறுபதுகளிலிருந்தே மலையகத்திலிருந்து ஆற்றல் வாய்ந்த ஓர் எழுத்தாளர் பரம்பரை தோற்றம் பெறத் தொடங்குகின்றது. இவர்களுள் முதன்மையானவராகக் கணிக்கத்தக்கவர், என்.எஸ்.எம். ராமையா. இவரோடு, திருச்செந்தூரன், தெனிவத்தை ஜோசப், சாரல்நாடன், ஏ.வி.பி. கோமஸ் உட்படச் சிலர் சிறுகதைத்துறையிற் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளனர். இவர்களுக்கு அடுத்த தலைமுறையினராக மலரன்பன், மாத்தளை வடிவேலன், மாத்தளை சோமு, மொழி வரதன், மு.சிவலிங்கம், கே.கோவிந்தராஜ், முத்து சம்பந்தர் உட்படக் கணிசமானோர் மேலும் புதிய பொருட்பரப்பில் தமது சிறுகதைகளைப் புனைந்துள்ளனர். மலையகச் சிறுகதைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி,

“ பிரதேச வாழ்க்கையைப் பொருளாய்க் கொண்டு
எழுதப்பட்டு வந்துள்ள படைப்புக்களில், பெருந்தோட்டப்

பயிர்ச் செய்கைக்குக் களமாக உள்ள மலைநாட்டை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருப்பனவற்றிற்குத் தனியிடமுண்டு. சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை என்ற இலக்கியப் பிரிவுகளில் சிறுகதையே மலைப்பிரதேசம் பற்றிய படைப்புக்களில் முதலிடம் பெற்றுள்ளது எனலாம்”⁵

எனக் கூறியுள்ளார். இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைத்துறையின் வளர்ச்சிக்கும், வளத்துக்கும் மலையக எழுத்தாளரின் பங்களிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தமிழ்ச் சிறுகதைத்துறையில் இலங்கையின் பெண் எழுத்தாளர்களும் கணிசமான பங்கினை ஆற்றிவந்துள்ளனர். பத்மா சோமகாந்தன், யோகா பாலச்சந்திரன், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, குந்தவை, அன்னலட்சுமி இராசதுரை, ந.பாலேஸ்வரி, கோகிலா மகேந்திரன், பூரணி, நயீமா ஏ.சித்திக், தாமரைச் செல்வி, மண்டுர் அசோகா, சந்திரா தியாகராசா, கவிதா, பாலராஞ்சனி சர்மா, நளாயினி சுப்பையா, ரூபராணி ஜோசப், புசல்லாவ இஸ்மாலிகா உட்படக் கணிசமானோர் சிறுகதைத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். சமூகப் பிரச்சினைகள், தனிமனித உறவுகள், பல்வேறு அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராக அமைதியான ஆவேசம், தலைமுறை இடைவெளி, பெண்ணிலைவாதம் முதலான அம்சங்கள், இலங்கைப் பெண் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளில் இடம்பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம்.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றி நோக்கும்போது, சிறந்த தரத்தில் அது வளர்ந்து வந்துள்ளது என்பதைக் காணத்தக்கதாக உள்ளது. தரமான உலகச் சிறுகதைகளோடு ஒப்பிட்டத்தக்க வளர்ச்சியை அது அடைந்துவருகின்றது எனலாம்.

சிறந்த தமிழ்ச் சிறுகதையாசிரியர்கள் என்று சுட்டக்கூடிய பல எழுத்தாளர்களை இத்துறையில் இனங்கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் இவ்வளர்ச்சி நிலைக்குப் பெரிதும் உதவியுள்ளன. எழுத்தாளர்களின் தனிச் சிறுகதைத் தொகுதிகள், எழுத்தாளர்கள் இணைந்து வெளியிட்ட தொகுதிகள், பரிசு பெற்ற கதைகளின் தொகுதிகள், மலையகச் சிறுகதைகள் என்னும் தொகுதி, யோ. சுந்தரலட்சுமி, செ.யோகநாதன் ஆகியோர் தொகுத்து வெளியிட்ட இரு இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுதிகள் முதலானவை இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதை எழுத்தாளரின் பங்களிப்பினை நன்கு இனங்காட்டுகின்றன. நூல் வடிவில் வெளிவராமல், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் முடங்கிக் கிடக்கும் தரமான சிறுகதைகளும் பல உண்டு.

நாடகம்

இலங்கையிலே தமிழ் நாடகம் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மெல்ல மெல்ல வளர்ச்சி பெற்று, இருபதாம் நூற்றாண்டிற் சில குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளை நிகழ்த்தும் வகையில் உயர்வடைந்துள்ளது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்துறையில் கலையரசு க. சொர்ணலிங்கம் முதல் க.சிதம்பரநாதன் வரையில் பல்வேறு கட்ட வளர்ச்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. பாரம்பரியத் கூத்து மரபைப் பேணுதலும், புதிய கலைமரபுகளை உருவாக்குதலும் ஒரே வேகத்தில் இலங்கையில் நிகழ்ந்துவந்துள்ளன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலங்களில், இலங்கையில் தமிழ் நாடகம் பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டிலிருந்து இங்கு வருகை தந்த இசைநாடகக் குழுக்களிலேயே

தங்கியிருந்தது. 1939 வரையிலும் இத்தகைய இசைநாடகக் குழுக்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றி, மட்டக்களப்பு திருகோணமலை, மலையகம் முதலான பிரதேசங்களிலும் தமது நாடகங்களை நடத்தின. சில சந்தர்ப்பங்களில் இலங்கை நாடகக் கலைஞர்களும் இவர்களுடன் இணைந்து நடித்தனர். ஏறத்தாழ நாற்பதுகளிலிருந்து தமிழ்த் திரைப்படங்கள் தமிழ் நாட்டிற் பெருவளர்ச்சியும், பெரும் செல்வாக்கும் பெறத் தொடங்கியமையால், நாடகக் கலைஞர்கள் திரைப்படத்துறையின்பால் கவர்ச்சி கொண்டு, அத்துறையிற் புகுந்தனர். அதனால், தமிழ்நாட்டு நாடகக் கலைஞர்களின் வருகை குறையத் தொடங்கியது.

இவ்வாறு, தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்துசென்ற நாடக சபைகளைப் பின்பற்றி, இலங்கையிலும் அவை போன்ற நாடக சபைகள் உருவாகின. குறிப்பாக, யாழ்ப்பாணத்தில் இதன் பாதிப்பு அதிகமாகக் காணப்பட்டது. ஆயினும், மட்டக்களப்பு, மன்னார் ஆகிய இடங்களில் பழைய கூத்து மரபே வேருன்றியிருந்தது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து அறிமுகமான இசைநாடகம், மட்டக்களப்பில் கூத்துடன் கலந்தது; யாழ்ப்பாணத்திற் கூத்து மரபைப் புறந்தள்ளிவிட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் 'டிறாமா' என்ற நாடக வடிவமும், திரைப்படங்களும் பாதிப்பை ஏற்படுத்திய வேளைகளிலும், இசைநாடக மரபைத் தொடர்ந்து பேணி வளர்த்தவர், நடிமணி வி.வி. வைரமுத்து ஆவர். அவரது மயானகாண்டம், இன்றும் பழைய தலைமுறையினரின் நினைவுகளில் நிலைபெற்று இருக்கிறது.

இத்தகைய இசை நாடகங்களே, பின்னர் வளர்ச்சியுறத்

தொடங்கிய நவீன நாடகங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. யாழ்ப்பாணத்து ஆங்கிலக் கல்வியறிவு பெற்ற மத்தியதர வகுப்பினர், நவீன நாடகங்கள் இலங்கையில் வேரூன்றுவதற்குக் காரணகர்த்தர்கள் ஆயினர். தமிழ்நாட்டைப் போன்று, இலங்கையிலும் நாடக வளர்ச்சிக்கான சபாக்கள் அவர்களால் அமைக்கப்பட்டன.

இலங்கையின் நவீன நாடக வரலாற்றிலே கலையரசு க. சொர்ணலிங்கத்தின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தமிழ்நாட்டில் நவீன நாடகத்துறையில் முன்னின்றுழைத்த பம்மல் சம்பந்த முதலியாரைத் தமது குருவாக வரித்துக் கொண்டவர், அவர். சம்பந்த முதலியாரின் நாடகங்களையே அவரும் மேடையேற்றினார். மேலைப்புலத்து நாடக அம்சங்களும் அவரின் நாடகத்திற் புகுத்தப்பட்டன. பின்னணித் திரையமைப்புகளும் நாடக மேடையில் இடம் பெற்று, காட்சியமைப்பு முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியது. அவரது காலத்திலிருந்து நாடகங்களிற் பாடல்கள் குறைந்து, வசன உரையாடல்கள் அதிகரித்தன. நாடகத்தின் கட்டுக்கோப்புக் குறித்துக் கலையரசு சொர்ணலிங்கம் கரிசனை கொண்டிருந்தார்.

இன்னொரு புறத்தில் படிப்பதற்கேற்ற நாடகங்களும் எழுதப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. இவ்வகையில், கதிர்காமர் கனகசபையின் நற்குணசேகரன்(1927), பிரான்ஸிஸ் கிங்ஸ்பெரியின் (அழகசந்திர தேசிகர்) சந்திரகாசன் (1940), மனோன்மணியம் (1941), மு.இராமலிங்கத்தின் அசோகமாலா (1943) , பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் மாணிக்கமாலை(1943) முதலானவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றுள், அகவல் யாப்பில் அமைந்த உரையாடல்களைக் கொண்ட நற்குணசேகரன் என்ற நாடகம்,

இலங்கையின் முதற் பா நாடகமாகக் (கவிதை நாடகம்) கருதப்படுகின்றது. அதேவேளை, சைவ சமய அடிப்படையில் அறப்போதனைகளைத் தாங்கிய நாடகங்கள் சிலவும் எழுதப்பட்டன. அவையும் படிப்பதற்கு மட்டுமே உதவின. க.சிதம்புரநாதனின் சாவித்திரிதேவி சரிதம் (1917) , க.இராமலிங்கம் எழுதிய நமசிவாயம் அல்லது நான் யார் ? (1929), நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் எழுதிய உயிரிளங்குமரன்(1936), க.செல்வநாயகத்தின் சாமளா அல்லது இன்பத்தின் துன்பம் (1937), சாரா எழுதிய சத்தியேஸ்வரி (1938) போன்றவை இத்தகையவை. தமிழ் நாவல் துறையில் அப்போது முனைப்புடன் வளரத் தொடங்கிய அறவழிப் போதனைப் பண்பு, நாடகத்தையும் பாதித்தது என்பதனையே இந்நாடகங்களின் போக்கு உணர்த்துகின்றது.

இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்துறையில் ஒரு புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சியவராகப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை விளங்குகின்றார். பேராசிரியர் அவர்களது பல்வேறு ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளுள், அவர் நாடகத்துறைக்காற்றிய பங்களிப்பே விதந்துரைத்தக்கதாக விளங்குகின்றது. நாடகமே அவரது உள்ளார்ந்த ஆற்றல் முழுவதையும் வெளிக்கொணர்ந்த சாதனமாக அமைந்தது. நாடகத்துறையில் அவரது சாதனையாக விதந்து குறிப்பிடத்தக்கது, பேச்சுவழக்கை, அதன் இயல்பறிந்து நாடகம் முழுவதும் புகுத்தியமையாகும். அதனைக் கொச்சைமொழியெனக் கருதி, நாடகங்களிற் சிறு பாத்திரங்களுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தி வந்த போக்கை மாற்றி, அதனைத் தமது நாடகப் பாத்திரங்கள் அனைத்தினதும் உரையாடல்களிற் பயன்படுத்தியதன் வாயிலாக, பேராசிரியர் நாடகத்துறையில் ஒரு முன்னோடியாக விளங்குகின்றார். அதற்கு, அவர் பெற்றிருந்த மொழியியல் அறிவும் முக்கிய காரணமாயிருந்தது எனலாம். யாழ்ப்பாணத்துப்

பருத்தித்துறையில் தும்பளை என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த அவர், அப்பிரதேசப் பேச்சுவழக்கையே தம் நாடகங்களிற் புகுத்தினார். அவரது நாடகங்கள் பேச்சுவழக்கில் எழுதப்பட்டமையை விரும்பிய சுவாமி விபுலாநந்தர், அவருக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில், “மட்டக்களப்பு வழக்கு மொழியினையும் ஓரிரண்டு நாடகங்களிலே படம் பிடித்து வைப்பது நன்று” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை எட்டுச் சமூக நாடகங்களையும், ஒரு வரலாற்று நாடகத்தையும் எழுதியதோடு, ஒரு வடமொழி நாடகத்தையும் தழுவி எழுதியுள்ளார். சமூக நாடகங்கள் எட்டினுள் ஆறு நாடகங்கள், நானாடகம், இரு நாடகம் என்னும் இரு தொகுதிகளாக நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. சுந்தரம் எங்கே?, துரோகிகள் ஆகியவை நூலுருவம் பெறவில்லை. அவர் எழுதிய இலங்கை வரலாற்று நாடகமாகச் சங்கிலி விளங்குகின்றது. வடமொழி நாடக நூலொன்றின் தழுவலாக மாணிக்கமாலை அமைந்துள்ளது. அவரது நாடக நூல்கள், வெவ்வேறு பாடத்திட்டங்களில் பாடநூல்களாகவும் விளங்கிவந்துள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாடகம் பற்றிப் பேராசிரியர் கொண்டிருந்த கருத்து மனங்கொள்ளத்தக்கது. “நாடகம் என்பது உலக இயல்பை உள்ளது உள்ளபடி காட்டுவது. ஆகவே வீட்டிலும் வீதியிலும் பேசுவது போலவே அரங்கிலும் ஆடுவார் பேசல் வேண்டும்” என்று அவர் குறிப்பிடுவதன் வாயிலாக, நாடகம் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த தெளிவான சிந்தனையை உணரமுடிகின்றது.

அவரது நானாடகம் (1940) என்ற தொகுதியில் உடையார்

மிடுக்கு, முருகன் திருகுதாளம், கண்ணன் கூத்து, நாட்டவன் நகர வாழ்க்கை ஆகிய நான்கு நாடகங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இந் நாடகங்களில் யாழ்ப்பாணத்து மரபுகளும், பழக்க வழக்கங்களும், அம்மக்களின் பலமும் பலவீனமும் சிறப்பாக இடம்பெற்றுள்ளன. யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தினை, அதன் அடிமட்டத்திலிருந்து உணர்ந்து கொண்டவர் பேராசிரியர் என்பதனை, இத்தொகுதியிலுள்ள நான்கு நாடகங்களும் உணர்த்துகின்றன.

அவரது இருநாடகம்(1952) என்னும் தொகுதியில், பொருளோ பொருள் அல்லது கார்த்திகேயன் வீழ்கை, தவறான எண்ணம் ஆகிய நாடகங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. முதல் நாடகம், உறவினரிடையே பொருளால் ஏற்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் பிரதிபலிக்கின்றது. தவறான எண்ணம் என்னும் நாடகம், இலங்கையின் அரசியற் போக்கையும், அதனோடு இணைந்த மக்களின் செயற்பாடுகளையும் காட்டுகின்றது. இந்நாடகத்தில், இலங்கையின் அப்போதைய அரசியல் நிலையை ஆசிரியர் விமர்சனம் செய்துள்ளார்.

ஐம்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலிருந்து இலங்கையில் தமிழ்த் தேசியவுணர்வு வளர்ச்சிபெறத் தொடங்குவதைக் காணலாம். இவ்வுணர்வு பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையையும் பாதித்தது என்பதை, அவரது சங்கிலி (1956) என்ற நாடகம் உணர்த்துகின்றது. இந்த நாடகத்திலும் யாழ்ப்பாணத்தின் சமுதாய, பண்பாட்டுப் பின்னணி நன்கு காட்டப்படுகின்றது. பெரும்பாலான வரலாற்று நாடகங்களிற் காணப்படுவது போன்ற செயற்கையான உரையாடல்கள் இந்நாடகத்தில் இடம்பெறவில்லை.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தமிழ் நாடகத்துறையோடு தம்மை இணைத்துக்கொண்ட காலப்பகுதியில், இலங்கையிலும், தமிழ்நாட்டிலும் பல்வேறு நாடகங்கள் மேடையேறியுள்ளன; சில நாடக நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றோடு, அவரது நாடகங்களை ஒப்பிடும்போது, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஒரு சிறந்த நாடகாசிரியராகத் திகழ்கின்றார் என்பது தெளிவாகிறது. அதுமட்டுமன்றி, தமிழ்நாடகத்துறைக்கு ஒரு முன்னோடியாகவும் அவர் விளங்குகின்றார். பல்கலைக்கழக மாணவரைக் கொண்டு மேடையேற்றப்பட்ட அவரது நாடகத்துறை வெற்றிக்கு அடிகோலியது, அவரிடம் ஆழப் பதிந்து அகன்று விரிந்த சமுதாய நோக்கே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இயற்பண்பு நெறியில் அமைந்த பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்கள் , கடந்த கால யாழ்ப்பாணச் சமுதாயம் பற்றிய வரலாற்று ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன.

கலையரசு சொர்ணலிங்கம், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் நாடகச் செல்நெறிகள் ஒருபுறம் காணப்பட, தமிழ்நாட்டுத் திரைப்படங்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் அரசியல் என்பன மறுபுறம் இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்துறையிற் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. நாடகத்துக்கும், திரைப்படத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளைப் புரிந்துகொள்ளாத நிலையில், இலங்கையின் நானாபுறங்களிலும் நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. அவற்றுள் ஒரு சில நூல்வடிவமும் பெற்றன.

1950 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து தமிழ் நாடகத்துறையிலே ஒரு புதிய வளர்ச்சிநிலை காணப்படுகின்றது. சிங்கள நாடகத்துறையிலே பேராசிரியர் எதிரிவீர சரச்சந்திர, சிங்களப் பாரம்பரியக் கூத்துகளை நவீனமயப்படுத்தி மேடையேற்றினார். அதேபோன்று, 1957 முதல் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவின்

தலைவராகப் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் பொறுப்பேற்றபின், தமிழ் நாடகத்துறையில் பாரம்பரிய நாடக மரபுகளை நவீன மயப்படுத்திப் பேணும் போக்கு இடம்பெறத் தொடங்கியது. அண்ணாவிமார் மாநாடுகள் நடத்தப்பட்டு, அவர்கள் கௌரவிக் கப்பட்டனர். பாடசாலை மாணவர்க்கிடையே நாட்டுக்கூத்துப் போட்டிகளும் நடத்தப்பட்டன. நாடகங்கள் பற்றிய கருத்தரங்குகளும் நடைபெற்றன. இவற்றோடு, பழைய நாடகநூல்களும் பதிப்பிக்கப்பட்டன. மேலும், நாடகப் பிரதிப் போட்டிகளும் நடத்தப்பட்டு, பரிசு பெற்ற பிரதிகள் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

கலைக்கழகத் தமிழ்நாடகக் குழுவின் பணிகளுக்கு அச்சாணியாக விளங்கிய பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், கர்ணன் போர், நொண்டி நாடகம், இராவணேசன், வாலிவதை என்னும் நான்கு கூத்துமரபு நாடகங்களைத் தயாரித்து, பல்கலைக்கழக மாணவரைக் கொண்டு மேடையேற்றினார். கிராமியச் சூழலில் விடிய விடிய ஆடப்பட்ட கூத்துகளை, நவீன நகர்ப்புறப் பார்வையாளரும் சுவைக்கத்தக்க முறையில் நவீன மேடைக்குக் கொணர்ந்து அவர் சாதனை புரிந்தார்.

1950 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வெளியிலேயிருந்த நாடகச்சூழல் பெரும்பாலும் அப்போதைய அரசியற்போக்கை அடியொற்றியதாகவே இருந்தது. இனமுரண்பாடுகள் முக்கியத்துவம் பெறத்தொடங்கிய அக்காலகட்டத்திலே, இனவுணர்வு, மொழியுணர்வு கொண்ட நாடகங்கள், கலையரசு சொர்ணலிங்கம் பாணியும், திரைப்படப் பாணியும் கலந்து மேடையேற்றப்பட்டன.

அதேவேளை, பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை

தொடக்கிவைத்த இயற்பண்பு நாடக நெறியும் இரு கிளைகளாகப் பிரியத் தொடங்கியது. பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வெளியே பேச்சுவழக்கை நகைச்சுவைக்காகப் பயன்படுத்தும் நோக்கும் போக்கும் கொண்ட நாடகங்கள் பெருமளவுக்கு எழுந்தன. பல்கலைக்கழகங்களில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தொடக்கி வைத்த நாடகநெறி பெருமளவுக்குப் பின்பற்றப்பட்டது. காலப்போக்கில், பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியிலும் பேராசிரியரது நாடகநெறியின் பாதிப்பினைக் காணமுடிகின்றது.

அறுபதுகளின் இறுதிப் பகுதியிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ் நாடகம் புதிய செல்நெறியில் வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியது. ஒருபுறம், பழைய கூத்து வடிவத்தில் நவீன உள்ளடக்கத்தை அமைக்கும் முறை மேலோங்கியது. இன்னொரு புறத்தில், யதார்த்த நாடக நெறிக்குள் புதிய பரிசோதனை முயற்சிகள் இடம்பெறத் தொடங்கின. புதிய தலைமுறையினர் உலக நாடகப் பயில்முறைகளையும், சிங்கள நாடக வளர்ச்சிப் போக்கினையும் உன்னிப்பாக அவதானித்து, தமிழ் நாடகத்திலும் நவீன நெறிகளைப் புகுத்த அவாவினர். அவர்களது முயற்சிகள், இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்தை வளர்ச்சிப் பாதையில் மேலும் இட்டுச் சென்றன. இப்புதிய தலைமுறை நெறியாளர்களில் சுஹூர் ஹமீட், நா. சுந்தரலிங்கம், அ. தாசீசியஸ் முதலானோர் முக்கியமானவர்களாக விளங்கினர்.

தமிழ்நாடகத்துறையில் ஏற்பட்ட முக்கிய அம்சங்களுள் ஒன்று, கூத்துமரபிற் புகுத்தப்பட்ட புதிய மாற்றமாகும். பழைய கூத்து மரபினை, நவீன தேவைகளுக்கேற்பச் சமகால உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டு மேடையேற்றலாம் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் முயற்சிகள் தொடக்கம் பெற்றன. இதனைச்

சாதனையாக்கியவர், கலாநிதி சி. மௌனகுரு ஆவர். இயல்பாகவே நாடகத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த அவர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற் பயின்று கொண்டிருந்தபோது, பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தயாரித்த கூத்துகளில் நடித்ததோடு, அவரது அத்தகைய முயற்சிகளுக்குப் பக்கபலமாகவும் இருந்தார். கூத்துமரபிலே தாம் பெற்ற அனுபவங்களின் அறுவடையாகச் சங்காரம் என்ற நாடகத்தை, வடமோடிக் கூத்துமரபில் எழுதி மேடையேற்றினார். மனித சமுதாயத்தின் வரலாற்றை உருவக முறையில் அந்நாடகம் சித்திரித்துக்காட்டியது. பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்குப் பின், கூத்து மரபினை இன்னொரு கட்டத்துக்கு இட்டுச் சென்றவராக மௌனகுரு விளங்குகின்றார்.

அறுபதுகளின் இறுதியில் யாழ்ப்பாணத்திற் சமூக முரண்பாடுகள் கூர்மை பெறத் தொடங்கின. அதன் பிரதிபலிப்பை நாடகத்துறையிலும் காணமுடிகின்றது. அக்காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட நாடகமாகக் கந்தன் கருணை விளங்குகின்றது. என்.கே.ரகுநாதனின் கதைக்கருவையொட்டி, அம்பலத்தாடிகள் குழுவினரால் காத்தான் கூத்துப் பாணியில் இது மேடையேற்றப்பட்டது. இந்நாடகம் நூல் வடிவிலும் வெளிவந்துள்ளது.

அறுபதுகளின் இறுதியிலிருந்து இலங்கையிற் பா நாடகங்களின் (கவிதை நாடகம்) வளர்ச்சியையும் காணலாம். சமுதாய விழிப்புணர்வும், புதிய கலை இலக்கியத் தேடல்களும் இத்தகைய முயற்சிகளுக்கு அனுசரணையாக அமைந்தன. இவ்வகையில், இலங்கைக் கவிதைத்துறையிலே தமது பங்களிப்பை நல்கியவர்களான மஹாகவி, முருகையன், அம்பி ஆகியோரின் பா நாடகங்கள், சிறந்த நெறியாளர்களின் ஆக்கபூர்வமான நெறியாள்கையுடன் மேடையேற்றம் பெற்றன.

அ.தாசீசியஸ் மஹாகவியின் கோடை, புதியதொரு வீடு ஆகியவற்றை நெறியாள்கை செய்தார். நா. சுந்தரலிங்கம் முருகையனின் கடுழியத்தையும், சுஹைர் ஹமீட் அம்பியின் வேதாளம் சொன்ன கதையையும் நெறிப்படுத்தினர்.

எழுபதுகளிற் காணத்தக்க இன்னோர் அம்சம், தமிழ் நாடகத்துறையின் அரங்கியல் வளர்ச்சியாகும். பரிசோதனை முயற்சிகளும் அக்காலகட்டத்தில் இடம்பெற்றன. உலக நாடக அரங்கு பற்றிய சிந்தனை கொண்டோர், பிறமொழி நாடகங்களை மொழிபெயர்த்தும், தழுவியும் தமிழ் நாடகச் சுவைஞர் புதிய அனுபவத்தைப் பெற வேண்டும் என்ற நோக்கில் நாடகங்களை மேடையேற்றினர். எழுபதுகளில் நா. சுந்தரலிங்கத்தின் விழிப்பு, ஆ.த.சித்திரவேலின் செவ்வானத்தில் ஒரு... என்ற நாடகங்கள் உட்படக் கணிசமான தரம்மிக்க, நவீன அரங்கியல் வளர்ச்சியைப் புலப்படுத்தத்தக்க நாடகங்கள் எழுதி மேடையேற்றப்பட்டன. சுஹைர் ஹமீட், பௌசல் அமீர், இ.சிவானந்தன், கலைச்செல்வன், மாத்தளை கார்த்திகேசு, வி.கே.பாலன் உட்படச் சிலர் காத்திரமான நாடக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர்.

எழுபதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து தமிழ் நாடகத்துறை தொடர்பாக இரு நிறுவன முயற்சிகள் இடம்பெறத் தொடங்கின. நாடக அரங்கக் கல்லூரி, அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகம் என்பவையே அவையாகும். இவையிரண்டும் ஆர்வமுள்ள நாடகக் கலைஞர்களுக்குத் தகுந்த பயிற்சிக் களங்களாக அமைந்ததோடு, தரமான நாடகங்களையும் அவை மேடையேற்றின. நாடக அரங்கக் கல்லூரியினர் பெரும்பாலும் சுய ஆக்கங்களிலும், அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகத்தினர் பெருமளவுக்கு மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகத்தினர்

மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களோடு, ந.முத்துசாமி, இந்திரா பார்த்தசாரதி முதலான தமிழக நாடகாசிரியர்கள் சிலரது நாடகங்களையும் மேடையேற்றினர்.

நாடக அரங்கக் கல்லூரியினர் நாடகப் பட்டறைகளையும் நடத்தி, ஆர்வமுள்ளோருக்குப் பயிற்சி அளித்தனர்; நாடகம் தொடர்பாகக் கருத்தரங்குகளையும் நடத்தினர். நாடகம் தொடர்பாக, அரங்கு என்னும் சஞ்சிகையும் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. மஹாகவியின் கோடை, புதியதொரு வீடு, மௌனகுருவின் சங்காரம், அ.தாசீசியஸின் பொறுத்தது போதும், அம்பலத்தாடிகளின் கந்தன் கருணை, நா.சுந்தரலிங்கத்தின் அபசரம், குழந்தை ம. சண்முகலிங்கத்தின் நாடகங்கள் உட்படப் பல தரமான நாடகங்களை நாடக அரங்கக் கல்லூரி தயாரித்து மேடையேற்றியது.

நாடக அரங்கக் கல்லூரி, அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகம் ஆகியவற்றுக்கு வெளியிலும் சில ஆரோக்கியமான நாடக முயற்சிகள் நடைபெற்றன. இளைய பத்மநாதன், ஆனந்தராஜா, வி.எம்.குகராஜா, பிரான்சிஸ் ஜெனம் முதலியோர் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

1983 இல் இலங்கையில் ஏற்பட்ட அசம்பாவிதங்களினால், இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்துறையிலே தேக்கநிலை ஏற்பட்டது. எனினும், பல்வேறு பிரச்சினைகள், இழப்புக்கள், சோதனைகள், சோகங்கள் மத்தியிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் நாடகத்துறையில் உயிர்ப்பு இருந்துவந்துள்ளது என்பதை, எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மேடையேற்றிய மண் சுமந்த மேனியர் என்ற நாடகம் உணர்த்தியது. "ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் நாட்டுப் பாடல்களுடன், கிரேக்க

நாடக மரபின் கோரஸ் முறைமையும், பேட்டல் பிரஃக்ற்றின் அரங்கின் புறநிலைப்படுத்தும் நோக்கின் முறைமையையும் இணைத்து இந்த நாடகம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.”⁶ குழந்தை ம.சண் முகலிங் கத்தினால் எழுதப்பட்ட இந் நாடகம், க.சிதம்பரநாதனால் நெறிப்படுத்தப்பட்டது. விமர்சகரான பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி இந்நாடகத்தினை விதந்து குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கைத் தமிழ் நாடக வரலாற்றில், மண் சுமந்த மேனியர் ஒரு திருப்புமுனையாகியது.

எண்பதுகளில் இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்துறையில் ஏற்பட்ட பிறிதோர் அம்சம், வீதி நாடகங்களின் வளர்ச்சியாகும். புதுசு குழுவினரால் 1982 ஆம் ஆண்டளவில் தொடக்கிவைக்கப்பட்ட வீதி நாடகம், 1985 இலிருந்து மேலும் வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியது. திருவிழா, விடுதலைக்காளி, மாயமான், கசிப்பு முதலான வீதி நாடகங்கள் வீதியேறியுள்ளன. அரசியல் இயக்கங்களும் வீதி நாடகத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளன.

இலங்கைத் தமிழ் நாடக வரலாற்றில் 1990 களில் ஏற்பட்ட புதிய வளர்ச்சிக் கட்டமாக விளங்குவது, க.சிதம்பரநாதனின் சமூக மாற்றத்துக்கான அரங்கு பற்றிய முயற்சியாகும். இப்புதிய அரங்கின் வாயிலாகப் பார்வையாளரையும் நாடகத்தின் பங்காளராகக் கொண்டு, அவர்களது பிரச்சினைகளுக்குக் கலை வடிவம் கொடுத்து, தீர்வு காணும் முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. ஆசியாவின் உயிர்ப்பை இனங்காட்டும் வகையில், ஆசிய நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்படும் கலை வடிவமாக இது விளங்குகின்றது. இப்புதிய நாடக அரங்கின் குறிப்பிடத்தக்க முயற்சியாக, சிதம்பரநாதன் நெறிப்படுத்தி அளித்த உயிர்த்த மனிதர் கூத்து (1991) விமர்சகர்களால் விதந்துரைக்கப்படுகின்றது.

இலங்கையின் நாடகத்துறையில் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கிய இன்னொர் அம்சம், சிறுவர் நாடக முயற்சிகளாகும். எண்பதுகளிலிருந்து இத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சிநிலை காணப்படுகின்றது. அதற்கு முன்னரும் பாடசாலை மட்டத்தில் இவ்வாறான முயற்சிகள் இடம் பெற்றபோதிலும், சிறுவர் நாடகம் என்ற பிரக்ஞையுடன் முதன்முதலில் மேடையேற்றப்பட்டது, நாடக அரங்கக் கல்லூரியின் சார்பில் குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் எழுதி, தாச்சியஸ் நெறிப்படுத்திய கூடி விளையாடு பாப்பா ஆகும். வேறும் பல சிறுவர் நாடகங்களை அவர் ஆக்கியளித்துள்ளார். இத்துறையில் ஈடுபட்ட இன்னொருவர் பிரான்சிஸ் ஜெனம் ஆவர். கலாநிதி மௌனகுரு பாரம்பரியக் கூத்துகளிலிருந்து இலகுவான ஆடல் முறைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, பிற அம்சங்களையும் கலந்து தமது சிறுவர் நாடக முயற்சியை மேற்கொண்டார்.

பாடசாலைகளை மையமாகக் கொண்டும் பல நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை, வி.கந்தவனம், வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் (குறமகள்), கோகிலா மகேந்திரன் உட்படக் கணிசமான நாடக ஆசிரியர்கள் இத்துறையில் ஈடுபட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றி, மலையகம் உட்பட இலங்கையின் நானாபுறங்களிலும் பாடசாலை மட்டத்திலே தரமான நாடகங்கள் மேடையேறியவண்ணம் உள்ளன.

தமிழ் நாடகச் சுவைஞர் மத்தியில் நாடகம் பற்றிய உணர்வினை ஊட்டவேண்டும் என்ற நோக்குடனும், உலக நாடக நெறியினை உணர்த்தவேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடனும் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு, தழுவல் நாடகங்கள் எழுதப்பட்டன. இவற்றுட் சில படிப்பதற்காக மட்டுமே பயன்படுவன; வேறு சில மேடையேற்றங்களும் பெற்றன.

வடமொழியிலிருந்து நவாலியூர் சோ. நடராசன் சாகுந்தலத்தையும், மிருச்சகடிகத்தையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இ.இரத்தினம் சோபக்கிளிஸின் ஈடிப்பஸ் என்ற நாடகத்தைத் தமிழாக்கினார். வடமொழி நாடகமான ரத்னாவலியைத் தழுவி, மாணிக்கமாலை என்ற நாடகத்தைப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை எழுதினார். மேலும், இப்ஸன், ஹரீந்திரநாத் சட்டோபாத்யா, ஒஸ்கார் வைல்ட், மோலியர், மாக்ஸிம் கோர்க்கி முதலிய பல்வேறு நாடகாசிரியர்களின் நாடகங்களும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. மொழிபெயர்ப்பு, தழுவல் நாடகங்களைச் சிறந்த முறையில் மேடையேற்றியவராகச் சுஹூர் ஹமீட் விளங்கினார். பொம்மலாட்டம், நகர்த்துக் கோமாளிகள், அவளைக் கொன்றவன் நீ ஆகியவை இதற்குச் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன.

பல்கலைக்கழகரீதியிலும் இத்தகைய முயற்சிகள் இடம்பெற்றன. பேராதனைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களாக விளங்கிய திருக்கந்தையா, கா.இந்திரபாலா ஆகியோர் பல்கலைக்கழக மாணவரைக் கொண்டு மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களை மேடையேற்றும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். ஐரோப்பிய நாடகாசிரியர் சிலரின் நாடகங்கள் இவ்வாறு மொழிபெயர்க்கப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்டன.

அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகத்தினர் எண்பதுகளில் நாடகம் பற்றிய பிரக்ஞையைச் சுவைஞரிடத்துத் தூண்டுமுகமாக, மேலைத்தேய நாடகாசிரியர் சிலரின் நாடகங்களைத் தமிழுக்குக் கொணர்ந்து மேடையேற்றினர். இவற்றுள், ரெனெஸி வில்லியம்ஸின் கண்ணாடி வார்ப்புகள், பேட்டல் பிரசீடன் யுகதர்மம் ஆகியவை

நாடகச் சுவைஞர்களை மிகவும் கவர்ந்தன. இத்தகைய நாடகங்களை நிர்மலா மொழிபெயர்த்துத் தவ, க. பாலேந்திரா நெறியாள்கை செய்தார். இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்துறையின் ஒருவகை வளர்ச்சிக்கு, நிர்மலா, பாலேந்திரா ஆகியோரின் பங்களிப்புக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆயினும், அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகத்தினர் மேடையேற்றிய சில நாடகங்கள் சுவைஞர்களின் மனங்களோடு ஒட்டாதவையாகவும் அமைந்ததுண்டு.

இலங்கைத் தமிழ் நாடகத்துறைக்குப் பணியாற்றி வந்தோரில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியும் ஒருவராவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற் கல்வி பயின்ற காலத்தில் நாடகங்களிலும் நடித்துவந்த அவர், கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவின் செயலாளராகவும், 1975 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அதன் தலைவராகவும் செயற்பட்டு, இலங்கைத் தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு ஆக்கபூர்வமான பணிகளை ஆற்றியுள்ளார். சில பழந்தமிழ் நாடக நூல்களைக் கலைக்கழகத் தமிழ்நாடகக் குழுவின் சார்பில் அவர் பதிப்பித்துள்ளார். சில நாடகங்களை நெறியாள்கை செய்துள்ளார். வானொலி நாடகங்கள் சிலவற்றில் அவர் நடித்துமுள்ளார். இவை தவிர, நாடகத்துறை தொடர்பான ஆய்வுகள், விமர்சனங்களையும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி செய்துள்ளார்.

இந்நாட்டிலே தமிழ் நாடகத்துறையானது பல்வேறு பிரச்சினைகள் மத்தியிலும் இயன்றவரை வளர்ச்சியடைந்து, சில புதிய எல்லைகளைத் தொட்டுள்ளது. இலங்கையிலே தமிழ்த் திரைப்படத்துறை போதிய வளர்ச்சி பெறாதமை காரணமாக, அது நாடகத்துறையிற் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தவில்லை. ஆயினும், 1983 இலிருந்து இலங்கையில் ஏற்படத் தொடங்கிய அமைதியற்ற

சூழ்நிலை தமிழ் நாடக வளர்ச்சியை ஓரளவு பாதித்துள்ளது.

இலங்கையில் நடிப்புத்துறையிற் பெண்களின் பங்களிப்புக் குறிப்பிடத்தக்கதாக விளங்கியபோதிலும், நாடக எழுத்துத்துறையைப் பொறுத்தவரை, புனைகதை, கவிதை ஆகியவற்றில் அவர்கள் காட்டும் அக்கறையைவிடக் குறைவாகவே உள்ளது. ஆயினும், வானொலி நாடக எழுத்துத்துறையிலும், பாடசாலை மட்டத்து நாடகத்துறையிலும் பெண் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்புக் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாடக நூல்களைப் பொறுத்தவரை, கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவின் சார்பிலும், பிரதேசக் கலாமன்றங்களின் சார்பிலும் வெளியிடப்பட்ட இலங்கையின் பழந்தமிழ் நாடக நூல்கள், கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழு நடத்திய நாடகப் பிரதிப் போட்டிகளிற் பரிசு பெற்ற நாடக வெளியீடுகள், பல்கலைக்கழகங்களின் மன்றங்கள் வெளியிட்ட நாடகத் தொகுதிகள், தனி நாடகாசிரியர்களின் நாடகங்களும், நாடகத் தொகுதிகளும், சில நாடகாசிரியர்கள் இணைந்து வெளியிட்ட நாடகத் தொகுதிகள் என ஓரளவு நாடக நூல்கள் வெளி வந்துள்ளன. சில வானொலி நாடகத் தொகுதிகளும் பிரசுரமாகியுள்ளன. எனினும், சிறுகதை, நாவல், கவிதைத் துறைகளோடு ஒப்பிடுமிடத்து, நாடக நூல்கள் குறைவானவையே, நாடகம் முதன்மையாக ஓர் அவைக்காற்றுக்கலையாக விளங்குவதும் இதற்கான ஒரு காரணம் எனலாம்.

விமர்சனம்

தமிழில் விமர்சனத்துறை நவீன இலக்கியங்களின் தோற்றத்துடனேயே பிரக்ஞைபூர்வமாக வளரத்தொடங்கியது. அதற்கு முன்னர் உரைப் பாரம்பரியமே தமிழ் இலக்கியவுலகில் ஆட்சி செலுத்தியது. பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு உரை கூறுவதன் வாயிலாக, இலக்கியங்களை விளக்கியுரைக்கும் பணி இடம் பெற்றது. தமிழில் ஏறத்தாழ 1930 களில் இருந்து நவீன இலக்கிய விமர்சனம் வளரத் தொடங்குவதைக் காணலாம். இவ்வகையில், வ.வே.சு. ஐயரின் விமர்சனப் பார்வையில் பழைய இலக்கியங்களை மதிப்பிடும் போக்கு வளரத் தொடங்குவதை, அவரின் கம் பராமாயணம் பற்றிய ஆங்கில ஆய்வு நூல் தெளிவுறுத்துகின்றது. 1930 களில் மணிக்கொடியைக் களமாகக் கொண்டு, கு.ப. ராஜகோபாலன், புதுமைப்பித்தன், சிட்டி முதலானோர் நவீன இலக்கியங்கள் பற்றிய விமர்சன முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். சற்றுப் பின்னர் நவீன எழுத்தாளருக்கு எதிரான விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. 1950கள் முதலாக மார்க்சிய விமர்சனப் பார்வை முக்கியத்துவம் பெறத்தொடங்கியது. தமிழ் நாட்டில் நா. வானமாமலை, தொ.மு.சி. ரகுநாதன் போன்றோரும், இலங்கையில் க. கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி முதலானோரும் இவ்வகையில் முக்கிய இடத்தை வகித்தனர். அதேவேளை, மார்க்சியத்துக்கு எதிர்நிலையான விமர்சனப் போக்குகளும் இடம் பெற்றன. அண்மைக் காலங்களில் நவ இலக்கியக் கோட்பாடுகள், அமைப்பியல்வாதம், பெண்ணிலைவாதம், தலித் இலக்கிய நோக்கு முதலானவையும் தமிழ் விமர்சனத்துறையில் பங்கேற்கத் தொடங்கியுள்ளன. இலக்கிய சஞ்சிகைகளைப் பொறுத்தவரை, சரஸ்வதி, சாந்தி, எழுத்து, தாமரை முதலானவை, தமிழ்நாட்டில்

இலக்கிய விமர்சனத்துக்குக் களம் அமைத்தன. தீபம், கணையாழி, சுபமங்களா உட்படப் பின்தோன்றிய இலக்கிய சஞ்சிகைகளும் தமிழில் இலக்கிய விமர்சனம் உரம் பெறுவதற்குத் தகுந்த பங்களிப்பினை நல்கின.

இலங்கையிலும் நவீன இலக்கிய விமர்சனம், நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியுடனேயே தொடக்கம் பெறுவதைக் காணலாம். அதற்கு முன்னர், தமிழ்நாட்டைப் போன்று உரைப்பாரம்பரியமே இங்கும் காணப்பட்டது. இரசனை முறையில் அமைந்த இலக்கிய விளக்கவுரைகளே முக்கியத்துவம் பெற்றன. கோயில்களில் இடம்பெற்றுவந்த புராண படனமும் இரசனை முறையில் பாடல்களுக்குப் பொருள் விளக்குவதாகவும், உரை கூறுவோரின் வித்துவத் திறத்தைப் பறைசாற்றுவதாகவுமே விளங்கியது. இவ்வுரைப் பாரம்பரியத்திற் குறிப்பிடத்தக்கவராக விளங்கியவர், வித்துவசிரோமணி ந.ச. பொன்னம்பலிள்ளை (1837-1897) ஆவர்.

பொன்னம்பலிள்ளையுடன் உட்ப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர், வல்லை வயித்தியலிங்கம்பிள்ளை, வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர், நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், பண்டிதர் சு. அருளம்பலவனார் முதலானோரும் இத்தகைய இரசனை வழியில் வந்தோரே ஆவர்.

இத்தகைய மரபில் வந்தவரான பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலிள்ளையிடம் ஈடுபாடு கொண்டவர். அவர் போன்று இலக்கிய இரசனையாளராகக் கணபதிப்பிள்ளை விளங்கினார். பழந்தமிழ்க் கவிஞரின் சொல்நயம், பொருள் நயம் முதலானவற்றை எடுத்துக்காட்டி, அவற்றைப் பிறரும் நுகரவேண்டுமென அவர் விரும்பினார். திருநெல்வேலி ஆசிரியப்

பயிற்சிக் கலாசாலையிலே தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பண்டிதமணி விளங்கியமையால், அவரிடத்து இலக்கிய ரசனை முறையிற் பாடங்கேட்ட மாணவர் பரம்பரையொன்று உருவாகியது. அதேவேளை, இலங்கையின் இலக்கிய வழியினது ஊற்றுக்களைக் கண்டு உணர்த்துவதிலும் பண்டிதமணி ஈடுபாடு கொண்டவராக விளங்கினார்.

பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையைப் போன்று, ஆசிரியப் பயிற்சிக் கலாசாலைகளில் விரிவுரையாளர்களாக விளங்கிய குருகவி மகாலிங்கசிவம், பொ.கிருஷ்ணபிள்ளை முதலியோரின் இரசனை முறையிலான இலக்கிய நோக்கு, அவர்களது மாணவர்களின் வாயிலாக ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகளிலும், பாடசாலைகளிலும் பரவியது. இவர்களைத் தவிர, க.ச. அருள்நந்தி, கா.பொ.இரத்தினம், அ.வி.மயில்வாகனம், சதாசிவம் ஐயர், வேந்தனார் முதலானோரும் இத்தகைய இரசனை முறையை வளர்ப்பவர்களாக விளங்கினர்.

பண்டிதமணியின் மரபில் வந்தோருட் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக விளங்குபவர், இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் ஆவர். பண்டிதமணியின் மாணவரான அவர், சுய ஆர்வத்துடன் தாம் படித்தவற்றை இரசனை முறையில் வெளிப்படுத்துபவராக விளங்கினார். இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய வளம் பற்றியும், வளர்ச்சி பற்றியும் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு அவர் பேசியும், எழுதியும் வந்துள்ளார். இந்த வகையில், ஈழத்துப் பேனா மன்னர்கள், ஈழத்து ஒளிவிளக்குகள் என்னும் கட்டுரைத் தொடர்களை அவர் எழுதினார். இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையின் இலக்கியவுலகிற் புகழ்பெற்ற பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர், அல்வாயூர் மு. செல்லையா ஆகியோர் பற்றிய தனித்தனி

நூல்களையும் செந்திநாதன் எழுதியுள்ளார். இளம் வயதிற்கு காலமான தமது மகளின் நினைவாக அவர் வெளியிட்ட ஈழத்துக் கவிமலர், இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகளை அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சியாக அமைந்தது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றிய சிந்தனையை முதலிலே தோற்றுவித்தவராகக் கனக செந்திநாதன் விளங்குகின்றார். அவரது ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி என்னும் நூல், இத்துறையில் ஒரு முதன் முயற்சியாக அமைந்துள்ளது. அவரது இலக்கிய ரசனை உணர்வை இனங்காட்டும் நூலாகப் பிரபந்தப் பூங்கா அமைந்துள்ளது. நவீன இலக்கியங்களிலும் ஈடுபாடு கொண்ட கனக செந்திநாதன், தாமே நாவலாசிரியராகவும் சிறுகதையாசிரியராகவும் விளங்கினார். பெரும்பாலான இலக்கிய ரசனைப் போக்குடையவர்களிடம் காணப்படும் நவீன இலக்கியங்கள் மீதான ஒருவகை வெறுப்புணர்வு அவரிடம் காணப்படவில்லை.

இலங்கையில் நவீன இலக்கிய விமர்சனம், நவீன இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியுடன் இணைந்தே வளர்ந்துவந்துள்ளது. இவ்வகையில், இலங்கையில் நவீன இலக்கிய முயற்சிகள் பெருமளவு காலூன்றத் தொடங்கிய 1940 களிலேயே இலக்கிய விமர்சனமும் வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியது. இதற்குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாக விளங்குவது, நவீன இலக்கிய முயற்சிகளில் முன்னின்று உழைத்தோரே இத்துறையிலும் பெரும் ஆர்வம் செலுத்தியமையாகும். புதிய இலக்கியத்துறைகளில் ஈடுபட்ட இவர்கள், அவை பற்றிய விமர்சனபூர்வமான கருத்துகளையும் வாசகர் முன் கொண்டுசெல்ல வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். சி. வைத்தியலிங்கம், சோ.சிவபாதசுந்தரம், இலங்கையர்கோன் முதலியோர் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஈழகேசரி இவர்களின் விமர்சனக் கருத்துகளுக்குக் களமாக அமைந்தது.

இலங்கையில் இலக்கிய விமர்சனம் செழிப்புறுவதற்கு 1940 களில் யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கத் தொடங்கிய மறுமலர்ச்சிக்குழுவினரும் முக்கிய காரணகர்த்தர்கள் ஆவர். அவர்களோடு தொடர்புடைய மறுமலர்ச்சி என்ற இதழ், இதற்கான வாய்ப்பினை அளித்தது. 1943 ஆம் ஆண்டளவிலிருந்து செயற்படத் தொடங்கிய இக்குழுவினருள், விமர்சனத்துறையில் அ.செ. முருகானந்தமும், அ.ந. கந்தசாமியும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இலங்கையின் இலக்கிய விமர்சனத்துறையின் ஆரம்ப கட்டங்களில், இலக்கியத்தின் உருவம், உள்ளடக்கம் பற்றிய விமர்சனக் கண்ணோட்டங்கள் வெளியிடப்பட்டன. இலக்கியத்தின் நோக்கம் பற்றியும், அதன் சமூகப் பணி பற்றியும் விமர்சகர்கள் நோக்கத் தலைப்பட்டனர். அதனையடுத்து, தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியது. இலங்கைக்கே தனித்துவமான மண்வாசனை, பிரச்சினைகள், பாத்திரங்கள் முதலானவை இலக்கியத்தில் இடம்பெறவேண்டும் என்ற குரல்கள் விமர்சனத்துறையில் ஓங்கி ஓலிக்கத் தொடங்கின. இத்தகைய தேசிய இலக்கியம் பற்றிய பிரக்ஞை நாற்பதுகளிலிருந்து மெதுமெதுவாக வளரத் தொடங்கி, ஐம்பதுகளிலிருந்து அது முதன்மை பெற ஆரம்பித்தது. அத்தோடு, முற்போக்கு இலக்கிய நோக்கும் இலங்கையின் விமர்சனத்துறையில் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியது.

இலங்கையின் இலக்கிய விமர்சனத் துறையில், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் பணிகளும் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவை. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் விமர்சன முயற்சிகளுக்கு முன்னோடியாக விளங்கியவர், சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆவர்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கிய அவர், பயனுள்ளவற்றை அறிமுகப்படுத்தல் என்ற முறைமையிலே தமது விமர்சனப் பணிகளை அமைத்துக்கொண்டார். மகாகவி பாரதியை உரிய முறையில் மக்கள் முன் அறிமுகப்படுத்திவைத்த பணி இவற்றுள் முதன்மையானதாகும். அதேவேளை, கலை-இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்ட விபுலாநந்தர், அவற்றின் உயிர்த்துவமான அம்சங்களை இனங்கண்டு வெளிப்படுத்துவதிலும் ஆர்வம் கொண்டவராக விளங்கினார். அதற்கு, அவரது உலகளாவிய ஒப்பியல் நோக்குச் சிறந்த அடிப்படையாக விளங்கியது. “ மேற்றிசைக் கலை இலக்கியங்களை, பண்பாட்டம்சங்களை அறிமுகப்படுத்தும் போதெல்லாம், இயன்றவரை அவற்றைத் தமிழ்க் கலை இலக்கியங்களோடும், பண்பாட்டம்சங்களோடும் தொடர்புபடுத்தி ஒப்புநோக்க முயல்வது அடிகளாரின் இயல்பாகும்.”⁷

விபுலாநந்தருக்குப் பின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக விளங்கிய க. கணபதிப்பிள்ளை, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் இலக்கிய விமர்சனத்துறையில் வளர்வதற்கான களத்தினை இட்டார். தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, இலக்கிய விமர்சனம் ஆகிய துறைகளுக்கான பாடத்திட்டங்களை ஆக்கியதோடு, நவீன இலக்கியங்களையும் பாடத்திட்டத்திற் சேர்த்தார். அவரின் இத்தகைய செயற்பாடுகள், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் விமர்சனத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்ட சில கல்விமான்கள் உருவாவதற்கு உறுதுணையாக அமைந்தன.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் இலக்கிய விமர்சனம் வேர்விட்டு வளர்வதற்கான பெரும் அடித்தளத்தை இட்டவர், பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகம் (1907-1972) ஆவார். எதனையும்

நுணுக்கமாக நோக்கும் இயல்பினைக் கொண்டிருந்த பேராசிரியர், பல்கலைக்கழக மாணவர் மத்தியில் இலக்கிய விமர்சனம் பற்றிய அறிமுகத்தையும், பயிற்சியையும் திறம்படச் செய்தவர். ஐ.ஏ.றிச்சர்ட்ஸ் அவரை மிகவும் கவர்ந்த விமர்சகர் ஆவர். பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தமிழ் உரைநடை வரலாறு ஆகிய நூல்கள், அவரது விமர்சனப் பார்வையை ஓரளவு இனங்காட்டுகின்றன. அவரது பல கட்டுரைகளும் இலக்கியத்தைத் தரமறிந்து சுவைப்பது பற்றிய அறிவையும், அனுபவத்தையும் வழங்குகின்றன.

இலங்கையின் இலக்கிய விமர்சன வரலாற்றில் 1950 கள் முக்கிய காலகட்டமாகும். இலக்கிய வரலாறு, நவீன இலக்கிய அறிமுகம், இலக்கிய விமர்சனம் ஆகியவை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்திலே அக்காலகட்டத்தில் இடம்பெறுகின்றன. தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் நவீன இலக்கியங்கள் பற்றியும், நவீன இலக்கியவாதிகள் பற்றியும் சிந்திக்கக் கூட முனையாத அக்கட்டத்தில், பாரதியும், புதுமைப்பித்தனும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்தில் தமது இருப்பை வலுப்படுத்திக்கொண்டுவட்டனர். பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை தொடர்பாக, தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் இன்றும் கூட “எரிந்த கட்சி-எரியாத கட்சி” நிலையில் இருக்கின்ற கட்டத்தில், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் ஐம்பதுகளிலேயே அவரது ஆய்வறிவு நோக்கை இனங்கண்டு, அவரது நியாயமான கருத்துகளுக்கு மதிப்பளிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

இத்தகைய ஒரு பகைப்புலத்திலேயே, தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம், ஆய்வறிவுத்துறை ஆகியவற்றிலே புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சிய க. கைலாசபதியின் வரவு பல்கலைக்கழகத்தில்

இடம்பெற்றது. சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஒப்பியல் நோக்கும், பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையின் ஆய்வறிவுப் பார்வையும், பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் கூர்த்த விமர்சனக் கண்ணோட்டமும் பேராசிரியர் கைலாசபதியிடம் முழுமை பெறுகின்றன. வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாத அடிப்படையைக் கொண்டு, சமுதாய வளர்ச்சி அம்சங்களோடு இலக்கியத்தை இணைத்து நோக்கும் பார்வையை அவர் கொண்டிருந்தார். அவரது ஆய்வுகள், விமர்சனங்களில் ஒப்பியல் நோக்கும், சமூகவியற் பார்வையும் முதன்மை பெற்று விளங்குகின்றன. இலக்கிய ஆய்வுக்கும், இலக்கிய விமர்சனத்துக்கும் இடையிலான “தூரத்தை”க் கைலாசபதி பெருமளவு குறைத்திருந்தார். சங்க இலக்கியம் முதல் நவீன இலக்கியம் வரை அவரது பார்வையின் வீச்சுப் பரந்திருந்தது. பாரதி பற்றிய ஆய்விலும் அதிக நாட்டத்தை அவர் செலுத்தினார். தமது இறுதிக் காலகட்டத்தில், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஊற்றுக்கண்களைக் கண்டு வெளிப்படுத்துவதில் ஆர்வம் கொண்டவராக விளங்கினார். பேராசிரியர் கைலாசபதியின் வரவு, தமிழ் ஆய்வுத்துறையிலும் விமர்சனத்துறையிலும் புதிய பாதைக்கு வித்திட்டது. அதேவேளை, அவற்றின் புதிய வளத்துக்கும் அத்திபாரமிட்டது. இரு மகாகவிகள், Tamil Heroic Poetry, பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ஒப்பியல் இலக்கியம், அடியும் முடியும், தமிழ் நாவல் இலக்கியம், கவிதை நயம் (இணையாசிரியர்), இலக்கியமும் திறனாய்வும், திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள், சமூகவியலும் இலக்கியமும், நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள், இலக்கியச் சிந்தனைகள், பாரதி ஆய்வுகள், ஈழத்திலக்கிய முன்னோடிகள் முதலான அவரது நூல்களும், பல்வேறு கட்டுரைகளும், பிறரது நூல்களுக்கு அளித்த முன்னுரைகளும் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்துறையிற் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

பேராசிரியர் கைலாசபதியைப் போன்று இலக்கிய விமர்சனத்துறையில் தமது ஆளுமையை வெளிப்படுத்திய இன்னொருவர், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஆவர். அவரும் வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாத அடிப்படையில், சமூகவியல் பார்வையுடன் இலக்கிய வளர்ச்சியை அணுகுபவராக விளங்குகின்றார். பழந்தமிழ் இலக்கியம் முதல் நவீன நாடகம் வரை அவர் தமது பார்வையின் வீச்சை ஆழ- அகலப்படுத்தி வந்துள்ளார். தமது பயன்மிக்க விமர்சனப் பங்களிப்புகளினால், இலக்கியவுலகில் உயர்ந்து விளங்குகின்றார். தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், நாவலும் வாழ்க்கையும், தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் அரசியல் பின்னணி, இலக்கியத்தில் முற்போக்குவாதம், இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும், இலக்கியமும் கருத்துநிலையும், தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும், ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ச் சமூகமும் அதன் சினிமாவும், தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, யாழ்ப்பாணத்தின் புலமைத்துவ மரபு, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை முதலான அவரது பல்வேறு நூல்களும், கட்டுரைகளும், நால் முன்னுரைகளும் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்தின் தரமான வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிந்துள்ளன.

இலங்கையின் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு பல்கலைக்கழகத் திறனாய்வாளர், பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் ஆவர். சமூகவியல் அணுகுமுறையிலே தமது விமர்சன முயற்சிகளில் ஈடுபடும் அவர், புதுமையான கண்ணோட்டத்தில் தமது கருத்துகளை வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளார். வள்ளுவன் முதல் பாரதிதாசன் வரை, இலக்கியமும் சமுதாயமும் ஆகிய நூல்களும், பல கட்டுரைகளும் அவரது விமர்சன ஆளுமையை இனங்காட்டுகின்றன.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களிற் குறிப்பிடத்தகுந்த பிற விமர்சகர்களாக எம்.ஏ. நு.மான், செ.யோகராசா, நா. சுப்பிரமணியம், துரை மனோகரன், சி. மௌனகுரு, ஏ.ஜே. கனகரட்னா, சபா. ஜெயராசா, சோ. கிருஷ்ணராஜா போன்றோர் விளங்குகின்றனர். பல்கலைக்கழகக் கல்விமானாகிய சி. சிவசேகரமும் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர்களும் சமூகவியல் அணுகுமுறையையே தமது அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குகின்றனர். பல்கலைக்கழகங்களின் புதிய பரம்பரையில் ஓரிருவர் இலக்கிய விமர்சனத்துறையில் அவ்வப்போது தம்மை இனங்காட்டிவருகின்றனர்.

பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வெளியே இலக்கிய விமர்சனத்துறையிற் செயற்பட்டு வந்துள்ளோரில், சண்முகம் சிவலிங்கம், கே.எஸ். சிவகுமாரன், எம்.எம். ம.றுபு, கலா பரமேஸ்வரன், க.சண்முகலிங்கம், எஸ். எம்.ஜே.பைஸ்தீன், செம் பியன் செல்வன், சு.முரளிதரன் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். இவர்களுள், சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் முக்கிய பங்களிப்பு, மஹாகவியையும், அவரது படைப்புகளையும் தமது ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்கள் மூலம் சரியாக இனங்காட்டியமையாகும்.

இலங்கையின் விமர்சனத்துறையில் கே.எஸ். சிவகுமாரனுக்குத் தனியிடம் உண்டு. தமது மதிப்புரைகள் மூலமும், விமர்சனக் குறிப்புகள் மூலமும் தமக்கெனத் தனியான ஆளுமையை அவர் உருவாக்கியுள்ளார். தம்மளவில் தனித்துவமாக இயங்கும் இவர், தம்மை ஒரு பத்தி எழுத்தாளராகவே (Columnist) கருதிக்கொள்கின்றார். ஆயினும்,

இவரது கலை இலக்கியத்துறைப் பங்களிப்புகள் கவனத்திற்குரியவையாகும். தமிழ் இலக்கியப் போக்கினை, ஆங்கிலம் மூலம் பிற மொழி வாசகர்களுக்குத் தெரிவிக்கும் சிறந்த பணியினையும் அவர் செய்துவருகின்றார். தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் அச்சு, மின்னியக்க ஊடகங்களின் வாயிலாகச் சிவகுமாரன் அளப்பரிய பணிகளை ஆற்றி வருகின்றார்.

இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்துறையில் பெண்களின் பங்களிப்பு மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது. விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சிலரே இத்துறையில் தமது ஆற்றலை இனங்காட்டி வந்துள்ளனர். சித்திரலேகா மௌனகுரு, மனோன்மணி சண்முகதாஸ், ம.தேவகௌரி முதலானோர் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர்.

இலங்கையின் விமர்சனத்துறையில் முற்போக்கு இலக்கிய அணுகுமுறை முதன்மை பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். அதனால், இலங்கை எழுத்தாளர்கள் பொதுவாகச் சமூக அக்கறையோடு தமது படைப்புகளை அளித்து வருகின்றனர். எழுபதுகளிலிருந்து இலக்கியத்திற் கலைப்பெறுமானத்தை வற்புறுத்தும் பாங்கில் முற்போக்கு விமர்சகர் மத்தியிலிருந்து சில குரல்கள் எழத் தொடங்கின. எம்.ஏ.நு.மான், சண்முகம் சிவலிங்கம், ஏ.ஜே. கனகரட்னா முதலியோர் இவர்களுட் குறிப்பிடத்தக்கவர் ஆவர்.

1960 களில் எஸ்.பொன்னுத்துரையினால் விமர்சனத்துறையில் நற்போக்கு இலக்கியம் என்னும் கொள்கை முன்வைக்கப்பட்டது. இது இலக்கியத்துறையில் எவ்வித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை. தனிநபர் ஒருவரின் இலக்கியப் பிரேரணையாகவே அமைந்து, காலப்போக்கில் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது.

எழுபதுகளில் மு.தளையசிங்கத்தினால் பிரபஞ்ச யதார்த்தவாதம் என்ற இலக்கியக் கொள்கை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. மார்க்சியத்தை ஏற்று, அதற்கும் அப்பால் விஞ்ஞானமும், ஆன்மீக ஞானமும் கலந்த பேரறிவினை அவர் தமது கொள்கை வாயிலாக வற்புறுத்தினார். போர்ப்பறை, மெய்யுள், ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி ஆகிய நூல்கள், அவரது கொள்கைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

இலங்கையில் அறுபதாம் ஆண்டுகளில் இருந்து, அவ்வப்போது பல்வேறு இலக்கிய சர்ச்சைகள் இடம்பெற்றுவந்துள்ளன. அவையும் இலக்கிய விமர்சனத்துறை வளர்ச்சிக்கான அடிப்படையாக அமைந்தன. அறுபதுகளில் இடம்பெற்ற புனைகதை இலக்கியம் தொடர்பான சர்ச்சைகள் மரபுவாதிகளுக்கும், முற்போக்குவாதிகளுக்கும் இடையே இடம்பெற்றன. எழுபது, எண்பதாம் ஆண்டுகளில், இலக்கியத்தின் அழகியல் தொடர்பான சர்ச்சைகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. இலங்கையில் இலக்கிய விமர்சனம் மேலும் வளர்ச்சிபெற, இவ்வாறான சர்ச்சைகள் பெரும் பங்காற்றின எனலாம். இப்போதைய நிலையில், விமர்சன யதார்த்தவாதம் (Critical Realism) பற்றிய அழுத்தமான குரல்கள் இலங்கையின் விமர்சன உலகில் ஒங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கியுள்ளன.

இலங்கையில் பொதுவாக இலக்கியவாதிகளுக்கும், விமர்சகர்களுக்கும் இடையே சுமுகமான உறவு காணப்படுகின்றது. விமர்சனமும், ஆக்கஇலக்கியத்துறையும் பெருமளவு ஒன்றுடனொன்று இணைந்து செயற்பட்டுச் செல்வதைக் காணலாம். இது ஓர் ஆரோக்கியமான நெறி என்றே கூறவேண்டும்.

இலங்கையின் விமர்சனத்துறை வளர்ச்சிக்கு ஆய்வறிவாளர்களின் பங்களிப்பும் சிறந்த அடிப்படையை அமைத்துள்ளது. இலக்கிய வரலாறு, சமூக பண்பாட்டு வரலாறு, மொழியியல், சாசனவியல், வாய்மொழி இலக்கியம், தொடர்பு சாதனத்துறை முதலான பல்வேறு துறைகளிற் பங்களிப்பினை நல்கியோரும், இலக்கிய விமர்சனத்துறை வளர்வதற்கான தகுந்த அடிப்படையை அமைத்துள்ளனர். உண்மையில் ஆய்வறிவு நிலை வளர்ச்சியடையும்போது, விமர்சனத்துறையும் வளர்ச்சி பெறும். இவ்வகையில், தனிநாயகம் அடிகளார், தென்புலோலியூர் மு.கணபதிப்பிள்ளை, இலக்கிய கலாநிதி எப்.எக்ஸ்.ஸி. நடராசா, பேராசிரியர்கள் க. கணபதிப்பிள்ளை, சு.வித்தியானந்தன், ஆ.சதாசிவம், ச.தனஞ்செயராசசிங்கம், எம்.எம். உவைஸ், ஆ.வேலுப்பிள்ளை, பொ.பூலோகசிங்கம், எஸ். பத்மநாதன், அ. சண்முகதாஸ், இ.பாலசுந்தரம், க.அருணாசலம், திருவாளர்கள் எம்.எஸ்.எம். அனஸ், இரா.வை. கனகரத்தினம், க. சொக்கலிங்கம், ஆ.சிவநேசச்செல்வன், சாரல் நாடன், ஏ.ஏ.எம்.புவாஜி, ந.இரவீந்திரன், கலாநிதி எஸ்.ஜெபநேசன் போன்றோரின் பங்களிப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்கன.

சான்றாதாரம்

1. யோகராசா, செ.(1974) "ஈழத்தில் புதுக்கவிதையின் தொடக்க காலம்," நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நினைவு மலர், யாழ்ப்பாணம். பக். 120-123.

2. மேலதிக விபரங்களுக்குக் காண்க:
சாரல் நாடன் (1988) 'தேசபக்தன்' கோ.நடேசய்யர்,
கண்டி, மலையக வெளியீட்டகம்.
3. செம்பியன் செல்வன், (1973) ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை
மணிகள், திருகோணமலை, முன்னோடிகள் வெளியீடு.
ப.88.
4. அருணாசலம், க.(1991) "மலையகத் தொழிலாளர் பற்றிய
சிறுகதைகள்- ஓர் அறிமுகம்," தேசிய தமிழ் சாகித்திய
விழா சிறப்புமலா, கொழும்பு. ப.79.
5. கைலாசபதி,க.(1980) " முன்னுரை," தோட்டக்
காட்டினிலே..., மாத்தளை, மாத்தளை தமிழ் எழுத்தாளர்
ஒன்றியம்.
6. மௌனகுரு, சி.(1993) ஈழத்து தமிழ் நாடக அரங்கு,
யாழ்ப்பாணம். ப.214.
7. மனோகரன், துரை.(1993) தமிழ் இலக்கியம் பார்வையும்
பதிவும், கண்டி, கலைவாணி புத்தக நிலையம். ப.40.

பெயர் அகரவரிசை

- அகமது , வை., 146
அகஸ்தியர், 146
அகிலேசபிள்ளை, 85
அசனாலெப்பைப் புலவர், 74
அசோகா, மண்டுர், 165, 168
அடியார்க்கு நல்லார், 100
அண்ணல், 130
அப்துல்காதர் லெவ்வை, 125,138
அப்துல்காதிருப் புலவர், அருள்வாக்கி, 74, 122
அப்துல் றகுமான், 74,80,81
அப்துல் றஹீம், எம்.எஸ்., 115
அப்துஸ்ஸமது, அ.ஸ., 164
அம்பி, 137, 178, 179
அம்பிகைபாக உபாத்தியாயர், தாவடி, 101
அரசகேசரி, 6, 23-27
அரியரத்தினம், இராஜ, 150
அருணாசலம், பேராசிரியர். க., 198,199
அருள் சுப்பிரமணியம், க., 146, 153
அருள்நந்தி, க.ச, 188
அருளம்பலவனார், 187
அல் அஸுமத், 133
அழகசுந்தர தேசிகர், 123,124, 171
(வண. பிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பெரி)
அன்பு முகையதீன், 131
அன்னலட்சுமி இராசதுரை, 168
அனஸ், எம். எஸ்.எம், 114, 198
ஆடகசுவந்தரி, 16
ஆர்ணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை, 71, 72, 86
ஆறுமுகநாவலர், 67, 69, 72, 85, 87-96, 98, 101-104, 111, 118,121
ஆனந்தராஜா, 180
இக்பால், ஏ., 131, 138
இக்பால் அலி, 133
இந்திரபாலா, கா., 183
இந்திரா பார்த்தசாரதி, 180
இப்ஸன், 183

- இரத்தினம், இ., 183
 இரத்தினம், கா. பொ., 188
 இரவிகுல விசய ரகுநாத பாஸ்கர சேதுபதி, 103
 இரவீந்திரன், ந., 198
 இராசசிங்கன், 44
 இராசம்மாள், 144
 இராசரத்தினம், வ.அ., 145, 149, 164, 167
 இராசையா, ஏ.சி., 144
 இராமலிங்கம், க., 172
 இராமலிங்கம், மு., 171
 இராமலிங்கம், கோப்பாய் வே., 76
 இராமலிங்கம், வை., 85
 இராமலிங்க முனிவர், 53
 இராமாநுசக் கவிராயர், 23
 இராஜபாரதி, 130
 இலங்கரத்தன், ரி.பி., 150
 இலங்கையர்கோன், 150, 155, 157-159, 189
 இளங்கீரன், 145
 இளங்கோவடிகள், 21
 இன்னாசித்தம்பி, எஸ்., 73
 இஸ்மாலிகா, புசல்லாவ, 133, 168
 ஈழவாணன், 131
 உவைஸ், பேராசிரியர் ம. மு., 108, 115, 150, 198
 உஸ்மான் மரிக்கார், 133
 ஊர்வசி, 135
 எதிரிவீர சரச்சந்திர, பேராசிரியர், 175
 ஐயர், வ. வே.சு., 186
 ஒஸ்கார் வைல்ட், 183
 ஔவை, 135
 கச்சியப்ப முனிவர், 98
 கசின், 145
 கணபதி, ஐயர், 54,55
 கணபதிப்பிள்ளை, அல்வை, 74
 கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் க., 125, 150, 171-177, 183, 191, 198
 கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதமணி சி., 187, 188
 கணபதிப்பிள்ளை, தென்புலோலியூர் மு., 198
 கணேசலிங்கன், செ., 145, 146, 152, 163, 167
 கணேசையர், 57

(கொச்சிக் கணேசர்)

கணேசையர், வித்துவசிரோமணி சி., 26, 187

கணேஷ், கே. 138, 150, 167

கதிர்காமநாதன், செ., 151, 165

கதிரேசாப்பிள்ளை, 137

கந்தப்பிள்ளை, 85, 88

கந்தசாமி, அ.ந., 126, 150, 160 - 162, 167, 190

கந்தவனம், வி., 131, 182

கம்பர், 24, 25

கமால், திக்குவல்லை, 165

கமாலுத்தீன், எஸ்.எம்., 115

கயவாகு, 15, 17

(கஜபாகு)

கருணாகரன், எஸ்., 140

கருணாசேன ஜயலத், 150

கல்கி, 143

கலா பரமேஸ்வரன், 195

கலைச்செல்வன், 179

கவி இராசவரோதயன், 15, 16

கவிதா, 168

கறோல் விசுவநாதபிள்ளை, 86

கனகசபை, கதிர்காமர், 171

கனகசபைப்பிள்ளை, மல்லாகம் வி., 86

கனகசபைப்புலவர், அளவெட்டி வே., 74

கனகநாயக முதலியார், 40

கனகரட்னா, ஏ.ஜே., 195, 196

கனகரத்தினம், இரா. வை., 198

கனகரத்தினம், மயிலங்கூலூர் த., 166

கனகராயன், தண்டிகை, 40

காசிநாதப்புலவர், அச்சுவேலி நீ., 75

காண்டேகர், 160

காந்தி, சி. எஸ்., 133

காபிரியேல் பச்சேகோ, 52

கார்த்திகேசு, மாத்தளை, 179

கார்த்திகேய ஐயர், காரைதீவு மு., 85

காளிதாசர், 23, 25

கிருஷ்ணபிள்ளை, பொ., 188

கிருஷ்ணராஜா, கலாநிதி சோ., 195

- கிருஷ்ணன், எஸ்., 133
 கிரீன், டாக்டர், 70
 கீத்தாம்பிள்ளை, 85
 குகராஜா, வி.எம்., 180
 குந்தவை, 165, 168
 குமரகுருபரர், 98
 குமார், மல்லிகை சி., 133
 குமாரசாமி, கல்வயல் வெ., 131
 குமாரசாமிப் புலவர், புலோலியூர் வ., 105
 குமாரசுவாமிப் புலவர், உடுப்பிட்டி, 85
 குமாரசுவாமிப் புலவர், சுன்னாகம் அ., 102,122
 குமாரசுவாமி முதலியார், உடுப்பிட்டி, 74, 75
 குமாரசுவாமி, த.நா., 158
 குளக்கோட்டன், 15, 17, 63, 64
 (குளக்கோட்டு மன்னன்)
 குறிஞ்சித் தென்னவன், 133
 கூழங்கைத் தம்பிரான், 33, 49, 52, 55, 61
 கைலாசபதி, பேராசிரியர் க., 78, 99, 114, 115, 121, 167, 168,
 186, 192-194, 199
 கோகிலம் சுப்பையா, 148, 151, 153
 கோகிலா மகேந்திரன், 157, 166, 168, 182
 கோமஸ், ஏ.வி.பி., 133, 167
 கோவிந்தராஜ், கே., 167
 சகவீரன், 21
 சங்கரி, அ.,135
 சச்சிதானந்தன், க., 130, 145
 சட்டநாதன், 165
 சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், 5, 6
 சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் அ., 198
 சண்முகநாதன், ம., 133
 சண்முகலிங்கம், க., 195
 சண்முகலிங்கம், குழந்தை ம., 180-182
 சத்தியசீலன், பா., 137
 சதாசிவப்பிள்ளை, 94
 சதாசிவம், பேராசிரியர் ஆ., 12, 198
 சதாசிவம், புலோலியூர் க., 148, 165, 167
 சதாசிவம் ஐயர், 188
 சந்தியாகுப்பிள்ளை, ச., 71

- சந்திரசேகர பண்டிதர், உடுவில் அ., 86
 சந்திரா தியாகராசா, 168
 சபாரத்தினம், தாழையடி, 160
 சம்பந்தப் புலவர், நல்லூர், 103
 சம்பந்த முதலியார், பம்மல், 171
 சம்பந்தர், முத்து 133, 167
 சம்பந்தன், 145, 155, 158, 159
 சரசோதி, 3
 சரவணமுத்துப்பிள்ளை, தி.த., 73, 76-80, 149
 சரவணமுத்துப் புலவர், நல்லூர் ம., 88, 103
 சரோஜினி அருணாசலம், 150
 சன்மார்க்கா, 135
 சாந்தன் , 165
 சாமிநாதையர், உ.வே., 100
 சாரணாகையும், 137
 சாரதா, 126
 (க.இ.சரவணமுத்து)
 சாரல்நாடன், 167, 198, 199
 சாரா, 172
 சாருமதி, 140
 சிக்கனராஜ், தொ., 148
 சிட்டி, 186
 சித்திரலேகா மௌனகுரு, 196
 சித்திலெவ்வை, முஹம்மது காசிம், 67, 73, 110-114
 சிதம்பர சுப்பிரமணியன், 158
 சிதம்பரநாதன், க., 169, 181
 சிதம்பரநாதன், க., 172
 சிவகுமாரன், கே. எஸ்., 132, 195
 சிவசம்புப் புலவர், உடுப்பிட்டி, 103-106, 187
 சிவசேகரம், பேராசிரியர் சி., 138, 140, 195
 சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் கா., 29, 59, 65, 121, 181, 184, 186, 194
 சிவநேசச்செல்வன், ஆ., 198
 சிவபாதசுந்தரம், சோ., 189
 சிவரமணி, 135
 சிவராமலிங்கம்பிள்ளை, 144
 சிவலிங்கம் சண்முகம், 131, 138, 140, 165, 195, 196
 சிவலிங்கம், மு., 167
 சிவானந்தன், இ., 131, 179

- சிற்றம்பலப் புலவர், மாதகல், 61
 சிறீதரன், 165
 சின்னக்குட்டிப் புலவர், மாவை, 40, 55
 சின்னத்தம்பிப் புலவர், இணுவை, 31, 46, 47, 52, 54, 55
 சின்னத்தம்பிப் புலவர், நல்லூர், 31, 37-39, 48, 55-61
 சின்னப்பிள்ளை, சி.வை., 141, 149
 சுதந்திரராஜா, சி., 146
 சுதாராஜ் , 166
 சுந்தரம்பிள்ளை, காரை., 131
 சுந்தரலட்சுமி, யோ., 169
 சுந்தரலிங்கம், நா., 177, 179, 180
 சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயர், நல்லூர், 88
 சுப்பிரமணியம், பேராசிரியர் நா., 195
 சுப்பையனார், 75
 சுப்ரமணியம், க. நா., 158
 சுபத்திரன், 131
 சுலபிகா, 135
 சுவாம்பிள்ளை, புலவர், 85
 சுவாமிநாதர், மானிப்பாய், 85
 சுஹர் ஹமீட், 177, 179
 சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், வி. கோ., 92
 (பரிதிமாற் கலைஞர்)
 செகராசசேகரன், 6
 (சங்கிலி)
 செங்கை ஆழியான், 146, 149, 153, 165, 166
 செந்திநாதன், இரசிகமணி கனக., 145, 160, 188, 189
 செம்பியன் செல்வன், 161, 165, 195, 199
 செய்கு அலாவுதீன், வரகவி, 81
 செய்குத்தம்பிப் பாவலர், கோட்டாறு, 106, 107
 செய்குமீரான் , 108
 செல்லப்பா, எம்., 144
 செல்லையா, அல்வாயூர் மு., 137, 188
 செல்வநாயகம், அருள், 149
 செல்வநாயகம், க., 172
 செல்வநாயகம், பேராசிரியர் வி., 92, 191-193
 செல்வராசகோபால், க. தா., 149
 செல்வராசன், சில்லையூர், 128-130, 140
 சேரன், 134, 140

- சேனாதிராய முதலியார், இருபாலை, 88, 103
 சைமன் காசிச்செட்டி, 72, 86
 சொக்கன், 145, 160, 198
 (க. சொக்கலிங்கம்)
 சொர்ணலிங்கம் , கலையரசு க., 169, 171, 175, 176
 சோதி , 132
 சோமசன்மா, 11
 சோமசுந்தரப் புலவர், நவாலியூர், 92, 137, 172, 188
 சோமசுந்தர பாரதியார், நாவலர் எஸ்., 95
 சோமு, மாத்தளை, 148, 167
 ஞானசேகரன், தி., 146, 148, 153, 165, 167
 ஞானப்பிரகாசர், சுவாமி, 95
 ஞானரதன், 147
 டானியல், கே., 146, 152, 153, 163, 167
 டானியல் அன்ரனி, 165
 டேவிட், கே. ஆர்., 148
 டொமினிக் ஜீவா, 163, 166
 தங்கம், 132
 தங்கம், பானா., 133
 தங்கவேல், எஸ். பி., 133
 தணிகாசலம், க., 166
 தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, அச்சவேலி, 85
 தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, ச., 85
 தமிழோவியன், 133
 தளையசிங்கம், மு., 164, 197
 தன்வந்திரி, 12
 தனஞ்செயராசசிங்கம், பேராசிரியர் ச., 198
 தனிநாயகம் அடிகளார், 121, 198
 தாசீசியஸ், அ., 177, 179, 180, 182
 தாமரைச் செல்வி, 147, 151, 166, 168
 தாமோதரம்பிள்ளை, சி.வே., 144
 தாமோதரம்பிள்ளை, சி.வை., 72, 75, 85, 86, 95-102, 121, 123
 தாவீது கொஸ்தீன், 85
 திருக்கந்தையா, 183
 திருச்செந்தூரன், 167
 திருஞானசம்பந்தபிள்ளை, ம. வே., 142
 தில்லைநாத நாவலர், புலோலியூர் ம., 106
 தில்லைநாதன், பேராசிரியர் சி., 194

- துரையப்பாபிள்ளை, பாவலர், 122, 123
 தெணியான், 146, 153, 165, 166
 தேவகௌரி, ம., 196
 தேவதாஸ், தம்பிஐயா, 150
 தேவன் - யாழ்ப்பாணம், 145, 150
 தொம்பிலிப்பு, 74
 தோலாமொழித்தேவர், 99
 நக்கீரர், 2
 நடராசன், நாவற்குழியூர், 126
 நடராசன், கே. வி., 164
 நடராசா, சோ., 138, 183
 நடராசா, இலக்கிய கலாநிதி எப். எக்ஸ். எலி., 12, 198
 நடேசிள்ளை, சு., 125
 நடேசய்யர், கோ., 155-157, 167
 நந்தி, 148, 164, 166, 167
 நந்தினி சேவியர், 165
 நயிமா ஏ. சித்திக், 151, 168
 நவசோதி, க., 149
 நவந்தகிருஷ்ண பாரதியார், 122, 187
 நவரத்தினம், வே.க., 144
 நளாயினி சுப்பையா, 168
 நஹரியா, ஏ.எம்., 115
 நாகராஜன், இ., 167
 நாகேச ஐயர், 85
 நித்தியானந்தன், இரா., 133
 நிந்ததாசன், 166
 நிர்மலா, 184
 நீலாவணன், 128, 129, 131, 140
 நு.மான், கலாநிதி எம். ஏ., 91, 92, 131, 138, 140, 195, 196
 நெல்லையா, எச்., 143, 144
 பக்கீர்ப் புலவர், எருக்கலம்பிட்டி, 85
 பசுபதி, 131
 பஞ்சாட்சரம், ச.வே., 131, 137
 பண்ணாமத்துக் கவிராயர், 131, 138
 பத்மநாதன், இளைய, 180
 பத்மநாதன், பேராசிரியர் சி., 27, 198
 பத்மா சோமகாந்தன், 168
 பதுறுத்தீன் புலவர், 74, 106-110

- பரணர், 2
 பரமஹம்ஸதாசன், 130, 138
 பரமானந்தப் புலவர், 88
 பரராசசேகரன், 6, 7, 10, 12, 23, 24
 பராக்கிரமபாகு, நான்காம், 3,4
 பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, 165, 168
 பாண்டியூரன், 131
 பார்வதிநாதசிவம், 130
 பாரதி, 78, 79, 122, 124, 125, 128, 131, 132, 139, 140, 191-193
 பாரதிதாசன், 126, 128, 140
 பாலசுந்தரம், பேராசிரியர் இ., 198
 பாலசுந்தரம், க., 166
 பாலமனோகரன், அ., 146, 153
 பாலரஞ்சனி சர்மா, 168
 பாலன், வி.கே., 179
 பாலேந்திரா, க., 184
 பாலேஸ்வரி, ந., 151, 168
 பாலையா, சக்தீ அ., 130, 133
 பிச்சமூர்த்தி, 131, 139, 158
 பித்தன், 164
 பிராஞ்சிகப்பிள்ளை, 33, 52
 பிரான்சிஸ் ஜெனம், 180, 182
 பிலிப்பு த மெல்லோ, 48, 52, 56
 பீற்றர் பேர்சிவல், 86, 89, 97
 புத்தமித்திரனார், 98
 புதுமைப்பித்தன், 158, 160, 186, 192
 புரட்சிக்கமால், 130
 புவாஜி, ஏ. ஏ. எம்., 198
 பூதந்தேவனார், ஈழத்து, 1,2
 பூரணி, 168
 பூலோகசிங்கம், பேராசிரியர் பொ., 65, 115, 198
 பூலோகசிங்க முதலியார், 31, 43, 49, 50, 55
 பெரியதம்பிப்பிள்ளை, புலவர்மணி, 125
 பெனடிக்ற்பாலன், யோ., 148, 153, 165, 167
 பேட்டல் பிரசட், 181, 183
 பேதுருப் புலவர், 41, 43, 55
 பைஸ்தீன், எஸ். எம். ஜே., 195
 பொன்னம்பலபிள்ளை, வித்துவசிரோமணி ந.ச., 85, 187

- பொன்ம்பலம், மு., 131, 132
 பொன்னையன், நீர்வை, 163
 பொன்னுத்துரை, ஏ. ரி., 182
 பொன்னுத்துரை, எஸ், 149, 164, 196
 போசராச பண்டிதர், 3
 (தேனுவரைப் பெருமாள்)
 பௌசல் அமீர், 179
 ம. நூர்ப், எம். எம்., 195
 மகாலிங்கசிவம், குருகவி, 188
 மங்களநாயகம் தம்பையா, 142, 151
 மகுறா ஏ. மஜீட், 135
 மதுரைக் கணக்காயனார், 2
 மயில்வாகனப் புலவர், க., 74
 மயில்வாகனப் புலவர், மாதகல், 31, 33, 48, 54, 55, 61-65
 மயில்வாகனம், அ.வி., 188
 மருதூர்க்கனி, 131
 மருதூர்க்கொத்தன், 165
 மலரன்பன், 167
 மலைத்தம்பி, 133
 மன்கூர், எம்.எல்.எம்., 165
 மனோகரன், கலாநிதி துரை., 195, 199
 மனோன்மணி சண்முகதாஸ், 115, 196
 மஹாகவி, 126-128, 131, 139, 140, 178-180, 195
 மாக்ஸிம் கோர்க்கி, 183
 மாகன், கலிங்க, 5,6
 மார்ட்டின் விக்ஶிரமசிங்க, 150
 மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன், 6
 மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை, மகாவித்துவான் திருசிரபுரம், 106
 முத்துக்குமார கவிராசர், வரகவி கன்னாகம், 74, 75, 97
 முத்துக்குமாரசுவாமிக் குருக்கள், புலோலியூர் ம., 106
 முத்துக்குமாரர், 49
 முத்துக்குமாருப் புலவர், அராலி, 85
 முத்துசாமி, ந., 180
 முத்துராசக் கவிராயர், 14
 முத்துலிங்கம், 164
 முரளிதரன், சு., 133, 140, 195
 முருகபூபதி, 165
 முருகானந்தம், அ. செ., 145, 150, 160, 161, 167, 190

- முருகானந்தன், ச., 166
 முருகேச பண்டிதர், 74, 102
 முருகையன், 128, 129, 131, 138, 140, 178, 179
 மேமன்கவி, 140
 மைத்திரேயி, 135
 மொழிவரதன், 167
 மோலியர், 183
 மௌனகுரு, கலாநிதி சி., 55, 65, 82, 114, 178, 180, 182, 195, 199
 யாக்கோமே கொன்சால்வெஸ், 52
 யாழ்ப்பாணன், 137, 138
 யேசுராசா, அ., 139, 165
 யோகநாதன், செ., 146, 165, 168
 யோகராசா, செ., 195, 198
 யோகா பாலச்சந்திரன், 168
 ரகுநாதன், தொ.மு.சி., 186
 ரகுநாதன், என்.கே., 163, 178
 ரஞ்சகுமார், 166
 ராமச்சந்திரன், 133
 ராமலிங்கம், தா., 132
 ராமையா, என். எஸ். எம்., 167
 ராஜகோபாலன், கு.ப., 157-160, 186
 ராஜமய்யர், பி. ஆர்., 113
 ரூபராணி ஜோசப், 168
 ரெனெஸி வில்லியம்ஸ், 183
 லசஷ்மி, 157
 லிங்கதாசன், க.ப., 133
 லோறஞ்சப் புலவர், 31, 52, 54, 55, 85
 வடிவேலன், மாத்தளை, 167
 வயித்தியலிங்கம்பிள்ளை, வல்வை ச., 85, 105, 187
 வரதபண்டிதர், 31, 46, 51, 52, 55
 வரதர், 132, 139, 160
 வரதராசன், உமா, 165
 வரோதைய சிங்கையாரியன், 7, 10-12, 14, 17
 (சிங்கைச் செகராசசேகரன்)
 வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம், 182
 வாசுதேவன், 140
 வானமாமலை, நா., 186
 வாஸ், கே.வி.எஸ்., 144

- விசுவநாத சாஸ்திரி, கொக்குவில், 85
 வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் சு., 176, 178, 198
 விநாயகமூர்த்திச் செட்டியார், 88
 விபுலாநந்தர், சுவாமி, 121, 124, 125, 138, 173, 190, 191, 193
 வில்லவராய முதலியார், 56
 வில்லியம் நெவின்ஸ், 86
 வில்வரத்தினம், சு., 140
 வின்ஸ்லோ, 86
 விஜயன், 132
 வீரக்கோன் முதலியார், 43, 45, 55
 வீரமாமுனிவர், 90
 வெள்ளைச்சாமி, 133
 வேந்தனார், 137, 138, 188
 வேலாயுத முதலியார், 48, 59, 60
 (வேலாயுதபிள்ளை)
 வேலாயுத முதலியார், நல்லூர், 88
 வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் ஆ., 2, 13, 27, 115, 198
 வேலுப்பிள்ளை, ஆசுகவி கல்லடி, 122
 வேலுப்பிள்ளை, சு., 160, 162, 163
 வேலுப்பிள்ளை, சி. வி., 148
 வேற்பிள்ளை, ம.க., 74
 வேன்மயில்வாகனப் புலவர், 106
 வைத்தியநாத தேசிகர், திருவாரூர், 99
 வைத்தியலிங்கம், சி., 155, 157, 158, 159, 189
 வையாபுரி ஐயர், 14
 வையாபுரிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் எஸ்., 192, 193
 வைரமுத்து, நடிகமணி வி. வி., 170
 ஜெபநேசன், கலாநிதி எஸ்., 198
 ஜெயபாகு, 5, 6
 ஜெயபாலன், வ. ஐ. ச., 140
 ஜெயராசா, கலாநிதி சபா., 195
 ஜோசப், தெளிவத்தை, 148, 167
 ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன், 165
 ஜோன்ராஜன், எஸ்., 146, 147
 ஷெங்கு இஸ்மாயில் புலவர், 81
 ஹரீந்திரநாத் சட்டோபாத்யாயா, 183
 ஹலீம்தீன், எம். எச். எம்., 133
 ஸுபைர், கவிமணி எம். ஸி. எம்., 130, 137

நூல்கள் ~ இதழ்கள் அகர வரிசை

- அகநானூறு, 2, 99
அசோகமாலா , 171
அடிமைகள், 152
அடியும் முடியும், 193
அதிருபவதி நாடகம், 54
அநிருத்த நாடகம் , 54
அபிமன்னர் சுந்தரி நாடகம், 54
அபுநவாசின் கதையும் பரமார்த்தகுருவின் கதையும், 113
அர்ச். யாகப்பர் அம்மாளை, 30, 41-43
அரங்கு , 180
அரசகேசரியின் இரகுவம்மிசமும் அது எழுந்த இந்துப் பண்பாட்டுச் சூழலும், 27
அரிசந்திரன் நாடகம், 87
அருளம்பலக்கோவை, 74
அலங்காரரூபன் நாடகம் , 54
அவர்களுக்கு வயதுவந்துவிட்டது, 153
அஸன்பேயுடைய சரித்திரம், 73, 112, 113
ஆச்சி பயணம் போகிறாள், 149
ஆறாம் வாசக புத்தகம், 100
இணைபிரியாத தோழர், 150
இதோபதேசகீதரசமஞ்சரி , 123
இரகுவமிசம், 8-10, 24-26
இரட்சகப் பதிகம், 52
இரண்டாம் பாலபாடம், 94
இரத்தினவல்லி விலாசம், 82
இராசமுறை, 8, 14, 63
இராம விலாசம், 82
இருநாடகம் , 173, 174
இரு மகாகவிகள் , 193
இலக்கணக்கொத்து , 94
இலக்கணச் சுருக்கம், 94
இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும், 194
இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, 94

- இலக்கண விளக்கம், 99
 இலக்கண வினாவிடை, 94
 இலக்கியச் சிந்தனைகள், 193
 இலக்கியத்தில் முற்போக்குவாதம், 194
 இலக்கியமும் கருத்துநிலையும், 194
 இலக்கியமும் சமுதாயமும், 194
 இலக்கியமும் திறனாய்வும், 193
 இலங்காபிமானி, 93
 இலங்கைநேசன், 93
 இலங்கைப் பூமிசாத்திரம், 70, 94
 இளங்கதிர், 115
 இளசைப் புராணம், 74
 இறையனார் அகப்பொருள் உரை, 98
 ஈழகேசரி, 95, 132, 143, 145, 160, 162, 189
 ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள், 199
 ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், 65, 194
 ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், 114, 193
 ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி, 189
 ஈழத்துக் கவிமலர், 189
 ஈழத்து தமிழ் நாடக அரங்கு, 65, 114, 199
 உதயதாரகை, 93
 உதயபானு, 112
 உயிரிளங்குமரன், 172
 ஊசோன் பாலந்தை கதை, 73
 எட்டுக்குடிப் பிரபந்தம், 104
 எம்பரதோர் நாடகம், 54
 எருமை நாடகம், 54
 எழுத்து, 186
 ஏகாதசி புராணம், 31, 51
 ஏரெழுபது, 94
 ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி, 197
 ஏழாம் வாசக புத்தகம், 100
 ஒப்பியல் இலக்கியம், 193
 ஓடிப்போனவன், 149
 கங்காகீதம், 158
 கஞ்சன் அம்மாளை, 41
 கஞ்சன் காவியம், 30, 33, 49
 கட்டளைக் கலித்துறை, 100

- கண்ணகி வழக்குரை, 8, 19, 21-23
 கண்மணியாள் காதை, 127
 கணக்கதிகாரம், 70
 கணேச விற்கோட்ட விநாயகர் ஊஞ்சல், 52
 கணையாழி, 187
 கதாசிந்தாமணி, 71
 கதிரைமலைக் குறவஞ்சி, 48
 கதிரைமலைப்பள்ளு, 8-10, 19-21, 39, 118
 கதிரையாத்திரை விளக்கம், 88
 கந்தபுராணம், 87, 97
 கந்தபுராணம் வள்ளியம்மை திருமணப்படல உரை, 105
 கந்தரலங்காரம், 94
 கந்தரனுபூதி, 94
 கந்தவனநாதர் பதிகம், 104
 கந்தன் கருணை, 178, 180
 கம்பராமாயணம், 97, 186
 கமலாம்பாள் சரித்திரம், 113
 கயமை மயக்கம், 160
 கரவைவேலன் கோவை, 48, 57
 கல்லாடம், 87
 கல்வளையந்தாதி, 48, 57, 58
 கலித்தொகை, 99
 கவிதை, 139
 கவிதைநயம், 193
 கனகிபுராணம், 75, 76
 காசிநாதன் நேசமலர், 142
 காசியாத்திரை விளக்கம், 33, 61, 63
 காட்டாறு, 147, 153
 காரைக்குறவஞ்சி, 48
 கானல், 152
 கிராமப் பிறழ்வு, 150
 கிரௌஞ்சப் பறவைகள், 149
 கீர்த்தனத் திரட்டு, 52
 குருதிமலை, 153
 குருநாதசுவாமி கிள்ளைவிடுதூது, 46
 குளத்தூர் அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், 94
 குறிஞ்சிப்பாட்டு, 87
 குறுந்தொகை, 2

- குறும்பா, 127, 128
 கையாயமாலை, 14, 63
 கொத்தியின் காதல், 149
 கோட்டுப்புராணம், 75, 76
 கோடை, 179, 180
 கோணேசர் கல்வெட்டு, 8, 14-16, 27
 கோபால நேசரத்தினம், 142
 கோயிற்புராணம், 94
 கோவலன் நாடகம், 54
 கோவிந்தன், 152
 சகுந்தலை வெண்பா, 125
 சங்காரம், 178, 180
 சங்கிலி, 173, 174
 சடங்கு (செ.க.), 152
 சடங்கு (எஸ். பொ.), 149
 சத்தியேஸ்வரி, 172
 சந்தத் திருப்புக்ழ, 74
 சந்தான தீபிகை, 53
 சந்திரகாசன், 171
 சந்திரசேகரக் குறவஞ்சி, 48
 சமூகவியலும் இலக்கியமும், 193
 சரசோதிமாலை, 3, 4, 11, 27
 சரந்தீவுமாலை, 74
 சரஸ்வதி, 186
 சாதாரண இதிகாசம், 70
 சாந்தி, 186
 சாமளா அல்லது இன்பத்தின் துன்பம், 172
 சாவித்திரிதேவி சரிதம், 172
 சிதம்பர மும்மணிக்கோவை, 94
 சிலப்பதிகாரம், 21, 40, 100
 சிவசம்புப்புலவர் பிரபந்தத் திரட்டு, 105
 சிவதருமோத்திரவுரை, 94
 சிவராத்திரி புராணம், 31, 51
 சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை- ஓர் ஆய்வு நோக்கு, 115
 சீவகசிந்தாமணி, 100
 சுபமங்களா, 187
 சுமைகள், 147
 சுவைத்தேன் , 115

- சூடாமணி நிகண்டுரை, 94
 சூளாமணி, 70, 97, 99
 செகராசசேகரன், 8, 10, 12
 செகராசசேகரமாலை, 8, 10, 11
 செயினம்பு நாச்சியார் மான்மியம், 125
 செவ்வானம், 152
 சேதுபந்தனம், 166
 சேதுபுராணம், 94
 சைவ மகத்துவம், 100
 சைவ வினாவிடை, 94
 சொந்தக்காரன்? , 153
 சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்திய நட்பு, 143
 ஞானதீபம், 111
 ஞானப்பள்ளு, 30, 34-37, 40
 ஞானாலங்காரரூப நாடகம், 54, 61, 62
 ஞானானந்த புராணம், 74
 தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு, 40
 தண்ணீர், 152
 தணிகைப் புராணம், 98
 தத்தைவிடுதூது, 76-79
 தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தறிஞரின் பெருமுயற்சிகள் , 115
 தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும், 194
 தமிழ் இலக்கியம்- பார்வையும் பதிவும், 199
 தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 192
 தமிழ் உரைநடை வரலாறு, 192
 தமிழ்ச் சமூகமும் அதன் சினிமாவும், 194
 தமிழ் நாவல் இலக்கியம், 193
 தமிழில் இலக்கிய வரலாறு , 194
 தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், 194
 தரையும் தாரகையும் , 152
 தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் அரசியல் பின்னணி, 194
 தசஷிணகைலாச புராணம், 8, 10, 14, 17, 27
 தாமரை, 186
 தாயுமானவர் பாடல்கள், 87
 தாலபுராணம், 75, 76
 திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, 94
 திருக்கரைசைப் புராணம், 8, 10, 17, 18
 திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, 94

- திருக்கை வழக்கம், 94
 திருக்கோவையார், 87
 திருச்செந்தினிரோட்டக யமகந்தாதியுரை, 94
 திருச்செந்தூரகவல், 94
 திருச்செல்வர் காவியம், 30, 43, 49, 50
 திருச்செல்வராசர் அம்மாணை, 33, 41, 43
 (திருச்செல்வர் அம்மாணை)
 திருத்தொண்டர் புராணம், 70
 திருமுருகாற்றுப்படை, 87
 திருவாக்குப் புராணம், 74
 திருவிளையாடற் புராணம், 70
 திருவிளையாடற் புராண வசனம், 94
 திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள், 193
 தினகரன், 143
 தினத்தபால், 143
 தினவர்த்தமானி, 97
 தீ, 149
 தீபம், 187
 துரைரத்தினம் நேசமணி, 142
 தூரத்துப் பச்சை, 148, 153
 தேசபக்தன், 143
 "தேசபக்தன் " கோ. நடேசய்யர், 199
 தேசிய தமிழ் சாகித்திய விழா சிறப்புமலர், 199
 தேன்மொழி, 139
 தொடக்ககால ஈழத்து இலக்கியங்களும் அவற்றின் வரலாற்றுப்
 பின்னணியும், 27
 தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, 94
 தொல்காப்பியம், 97-99, 103
 தோட்டக்காட்டினிலே, 199
 நகுலமலைக் குறவஞ்சி, 74
 நட்சத்திரமாலை, 100
 நமசிவாயம் அல்லது நான் யார்?, 172
 நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கிள்ளைவிடுதூது, 74
 நல்லைக்கந்தர் கீர்த்தனம், 88
 நல்லைக்கந்தரகவல், 88
 நல்லைக் கலிவெண்பா, 52
 நவரத்தினத் திருப்புகழ் 74
 நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள், 193

- நற்குணசேகரன், 171, 172
 நற்றிணை, 2
 நன்னூல் விருத்தியுரை, 94
 நன்னூற் காண்டிகையுரை, 94
 நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம், 71
 நாச்சியார் மாலை, 74
 நாலுமந்திரி கும்மி, 58
 நாவலர் மாநாடு விழாமலர், 115
 நாவலும் வாழ்க்கையும், 194
 நான்காம் பாலபாடம், 94
 நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு
 நினைவு மலர், 65, 115, 198
 நானாடகம், 173, 174
 நியாய இலக்கணம், 70
 நிலக்கிளி, 146, 153
 நீண்ட பயணம், 145, 152
 நீதிநெறி விளக்கம், 98
 நீதியே நீ கேள், 145
 நெஞ்சில் ஓர் இரகசியம், 151
 நைடதம், 97
 நொண்டி நாடகம், 54
 நொறுங்குண்ட இருதயம், 142
 பகவத்கீதை வெண்பா, 125
 பஞ்சமர், 152
 பஞ்சவன்னத்தூது, 46, 47
 பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல், 94
 பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், 193
 பதினோராம் திருமுறை, 94
 பரராசசேகரம், 8, 10, 12, 13
 பரராசசேகரன் உலா, 8, 9, 14, 63
 பறாளை விநாயகர் பள்ளு, 37-39, 57, 60, 61, 118
 பாண்டித்துரைத்தேவர் நான்மணிமாலை, 104
 பாரதி ஆய்வுகள், 193
 பாவலர் சரித்திர தீபகம், 86
 பாற்கர சேதுபதி கல்லாடக் கலித்துறை, 104, 105
 பாற்கர சேதுபதி நான்மணிமாலை, 104
 பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம், 73
 பிரபந்தப் பூங்கா, 189

- பிரளயம், 153
 பிள்ளைப்பாட்டு, 138
 பிள்ளையார் கதை, 31, 51
 புதிய பூமி, 147
 புலியூரந்தாதி, 48, 61, 62
 புறநானூறு, 100
 பெரியபுராண வசனம், 90, 94
 பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, 194
 பொருநராற்றுப்படை, 84
 பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள், 153
 போடியார் மாப்பிள்ளை, 147
 போர்க்கோலம், 152
 போர்ப்பறை, 197
 மச்சேந்திய புராணம், 17
 மண்ணும் மக்களும், 152
 மணிக்கொடி, 154, 186
 மயில்வாகன வம்ச வைபவம், 104
 மருதப்பக் குறவஞ்சி, 48
 மருதாரந்தாதியுரை, 94
 மறுமலர்ச்சி, 126, 159, 160, 190
 மறைசைக் கலம்பகம், 74
 மறைசையந்தாதி, 48, 57, 59, 94
 மறைசையந்தாதியுரை, 105
 மனிதமாடு, 161
 மனோன்மணியம், 171
 மாணிக்கமாலை, 171, 173, 183
 முகியித்தீன் புராணம், 74, 107-110
 முகியித்தீனாண்டகை பேரில் ஆசிரிய விருத்தம், 74
 முதற்பாலபாடம், 94
 முற்றத்து ஒற்றைப்பனை, 149
 முஸ்லிம் நேசன், 111-113
 மெய்யுள், 197
 மோகனாங்கி, 73, 149
 யாப்பருங்கலக்காரிகை உரை, 105
 யாழ்ப்பாணத்தின் புலமைத்துவ மரபு, 194
 யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வரலாறும் பண்பாடும், 115
 யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, 61, 63, 64, 87
 யோசேப்பு புராணம், 49

- வசன குளாமணி, 101
வண்ணை வைத்தியலிங்கக் குறவஞ்சி, 33
வரகவி செய்கு அலாவுதீனும் அவரது பாடல்களும் , 114
வல்லிபுரநாதர் பதிகம், 104
வல்லைக் கலித்துறை, 104
வலைவீசு புராணம், 33, 49
வாக்கிய பஞ்சாங்கம், 53
வாளபிமன் நாடகம், 54
வானசாத்திரம், 70
வியாக்கிரபாத புராணம், 8, 10
வில்லிபாரதம், 97
வில்ஹணீயம், 70
விஜயசீலம், 149
வீசகணிதம், 70
வீரகேசரி, 143, 144
வீரசிங்கன் கதை அல்லது சன்மார்க்க ஜெயம், 141
வீரசோழியம், 98, 101
வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல், 43-46
வெள்ளிப்பாதசரம், 158
வையாபாடல், 14, 63
ஷெய்கு இஸ்மாயில் புலவர்- ஒரு பண்பாட்டுப் பார்வை, 114

பொருள் அகர வரிசை

- அகராதி முயற்சிகள், 72, 86, 94
 அங்கத இலக்கிய வடிவம், 128
 அங்கதச் சுவை, 75, 76, 125
 அச்சயந்திர வசதி, 69
 அடிநிலை மக்கள், 31
 அதிகார மொழிநடை, 92
 அந்தாதி, 30, 48, 71
 அம்பலத்தாடிகள், 178, 180
 அம்மானை, 30, 31, 40, 41
 அரங்கியல் வளர்ச்சி, 179
 அரசியற் சீர்திருத்தங்கள், 66
 அருச்சுனன் தபசு, 85
 அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகம், 179, 180, 183, 184
 அழகியல், 197
 அறிவிப்பு நடை, 70
 அறிவியல் துறைகள், 70
 அறிவியல் நூல்கள், 9, 70
 ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகள், 71
 ஆங்கிலேயர் ஆட்சி, 66, 67, 116, 154
 ஆசிரியப் பயிற்சிக் கலாசாலைகள், 187, 188
 ஆய்வறிவாளர்கள், 198
 ஆயுர்வேதம், 12
 இலக்கிய சர்ச்சைகள், 197
 இலக்கியப் பிரதேசங்கள், 8, 9, 32, 120
 (இலக்கியக் களங்கள்)
 இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், 164, 191, 192, 195
 இசை நாடகம், 72, 84, 171
 இசைநாடகக் குழுக்கள், 170
 இசைப்பாடல்கள், 110, 123, 127
 இசைப்பாடல் வடிவங்கள், 81
 இரசாயனவியல், 70
 இனப்பிரச்சினை, 117, 148, 163
 இனமுரண்பாடுகள், 117, 119, 147, 176
 உயர்நிலை இலக்கியங்கள், 9

- உரைப் பாரம்பரியம், 186, 187
உரோமன் டச்சுச் சட்டம், 28
உலா, 9, 43
உளஞ்சூர் பிரபுத்துவப் பரம்பரை, 60
ஊஞ்சல், 30, 71
ஓப்பியல் நோக்கு, 191, 193
கண்டி அரசு, 66
கணித நூல்கள், 13
கத்தோலிக்க நூல்கள், 29
கலம்பகம், 41, 71
கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழு, 176, 184, 185
காத்தான்கூத்துப்பாணி, 178
காதல், 30, 43, 46
காமன்கூத்து, 85
காவியம், 25, 26, 49, 127-129
காவிய வளர்ச்சிக் காலம், 49
கிராமியப் புலவர்கள், 81
கிறிஸ்தவ கீதங்கள், 31, 52
குறவஞ்சி, 30, 31, 48, 71
கோவை, 30, 48, 71
சங்க இலக்கியம், 193
சதகம், 71
சமயச் சார்பு 73, 118
சமுதாய உணர்வு, 119
சமுதாய விமர்சனம், 128, 137, 142, 147, 149
சமூகச் சார்பு, 118, 123, 164
சமூக நோக்கு, 80, 138, 139, 158
சமூகப் பிரச்சினைகள், 72, 81
சமூகவியல் அணுகுமுறை, 194, 195
சமூகவியற் பார்வை, 193, 194
சபா, 72, 83, 84
சர்வசன வாக்குரிமை, 116, 143
சித்த மருத்துவம், 53
சிறுநிலக்கியம், 9, 30, 41, 43-48
சிறுவர் நாடக முயற்சிகள், 182
சிறுவர் பாடல், 127, 137, 138
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 97, 102
சொல்லணிகள், 26, 58, 74, 104

(சொல்லலங்காரம்)

- சோதிட நூல்கள், 3, 8, 9, 11,12, 53
 சோதிடம், 7, 13
 சோழப்பெருமன்னர், 5, 9, 41
 டொனமூர் அரசியல் திட்டம், 116, 143
 தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 72, 86, 87, 101, 191
 தமிழ்ச்சங்கம், 6
 தமிழ்த் திரைப்படங்கள், 170, 175
 தமிழ்த் திரைப்படத்துறை, 184
 தமிழ்த் தேசியவுணர்வு, 174
 தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள், 192
 தமிழ்நாடகக் களங்கள், 72, 85
 தலபுராணங்கள், 8, 14, 17, 18
 திருப்புகழ், 71
 தூது, 30, 46, 47, 71, 76
 தென்மோடி, 54
 தேசவழமைச் சட்டம், 28, 56
 தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு, 190
 தேசிய இலக்கியம், 190
 தேசிய உணர்வு, 144
 தேசிய முதலாளித்துவம், 146
 தொடர்கதைகள், 143, 144
 நகைச்சுவை நர்வல்கள், 149
 நவீன கல்விமுறை, 67, 69
 நவீனத்துவம், 117, 118
 நற்போக்கு இலக்கியம், 196
 நாடக அரங்கக் கல்லூரி, 179, 180
 நாடகச் சார்பு, 21
 நாடக சபாக்கள், 170, 171
 நாயக்கர்கால இலக்கியங்கள், 32
 நாயக்கர் காலம், 33
 நாவல், 71
 நாவல் இலக்கியக் களங்கள், 146
 நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயம், 27, 66, 118
 நிலப்பிரபுத்துவ வாழ்வியல், 122
 நிறுத்தற் குறியீடுகள், 90
 பண்டித பரம்பரையினர், 119
 பத்தி எழுத்தாளர், 195

- பத்திரிகைகள், 69, 70, 143, 155
 பத்திரிகைத்துறை, 70, 93, 111
 பதிகம், 30, 71
 பதிப்புத்துறை, 72, 85, 93, 94, 97-102
 பதிப்புரை, 97, 99-101
 பவனிக்காதல், 43
 பழைய ஏற்பாடு, 52
 பள்ளு இலக்கியம், 19, 30, 31, 34-40
 பாநூல்கள், 69, 70, 94, 114, 173
 பாண்டியப் பேரரசு, இரண்டாம், 5,6
 பாநாடகம், 127-129, 178, 179
 பாரம்பரியக் கல்விமுறை, 69
 பிரதேசக் கலாமன்றங்கள், 185
 பிரபஞ்ச யதார்த்தவாதம், 197
 புகலிட இலக்கியம், 121
 புதிய ஏற்பாடு, 52
 புதுக்கவிதை, 131-133, 139, 140
 புராணம், 51, 71, 75
 பெண் எழுத்தாளர்கள், 151, 168
 பெண் கவிஞர்கள், 135, 137
 பெண்ணிலைவாதம், 121, 134, 147, 166, 168, 186
 பெண்விடுதலை, 76, 78
 பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர், 117, 148, 155, 162, 167
 (மலையகத் தொழிலாளர்)
 பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை, 67, 168
 பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், 183, 184, 192
 பொன்னர் சங்கர், 85
 மண்வாசனை, 119, 127, 129, 144, 158, 162
 மரபுக்கவிதை, 132
 மரபுப் பரம்பரை, 125
 மரபுவழி இலக்கியங்கள், 31
 மருத்துவ நூல்கள், 13
 மறுமலர்ச்சிச் சங்கம், 126, 132, 159, 190
 மார்க்சிய எழுத்தாளர், 164
 மார்க்சிய சித்தாந்தம், 161
 மான்மியம், 71
 முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறை, 66
 முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள், 119

- வசனகவிதை, 131
வடமொழிச் செல்வாக்கு, 33
வடமோடி, 54, 178
வரலாற்றுணர்வு, 14, 17
வரலாற்று நாடகம், 173, 174
வரலாற்று நாவல்கள், 148, 149
வரலாற்று நூல்கள், 8, 9, 14-16
வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம், 193, 194
விஞ்ஞானத்துறைகள், 70
விஞ்ஞான நூல்கள், 13
வித்துவச் சிறப்பு, 10, 25, 58, 61, 62, 89, 104
விமர்சன யதார்த்தவாதம், 197
வில்லிசை, 127
விலாசம், 72, 82-84
வீதி நாடகங்கள், 181
வீரகேசரி நிறுவனம், 147
வெண்பா, 71
வைத்திய நூல்கள், 3, 8, 9, 11, 12, 53
வைத்தியம், 7, 13, 70
ஹைக்கூ, 140

101. சிவசுந்தரி
 102. சிவசுந்தரி
 103. சிவசுந்தரி
 104. சிவசுந்தரி
 105. சிவசுந்தரி
 106. சிவசுந்தரி
 107. சிவசுந்தரி
 108. சிவசுந்தரி
 109. சிவசுந்தரி
 110. சிவசுந்தரி
 111. சிவசுந்தரி
 112. சிவசுந்தரி
 113. சிவசுந்தரி
 114. சிவசுந்தரி
 115. சிவசுந்தரி
 116. சிவசுந்தரி
 117. சிவசுந்தரி
 118. சிவசுந்தரி
 119. சிவசுந்தரி
 120. சிவசுந்தரி

வெளியீடு

கலைவாணி புத்தக நிலையம்

யாழ்ப்பாணம்

021-22121

கண்டி

08-223196

078-71418